LYSSA KAY ADAMS

TRADUCERE DE LAURA FRUNZĂ

CASĂ

NEBUNI DIN

Book Reporter

„O poveste despre bătăliile pe care

rasuri/e relației a

^^iamadomtd

'¿»Poște[3] Uat ~ oP o ueSrea -

A Novel Glimpse

/ „înainte de a presupune că

volumul

pe care îl aveţi în mână e doar despre amuzament şi distracţie, ar fi bine să ştiţi că acesta atinge şi I subiecte sensibile precum pierderea

unui părinte, donarea de organe, hărţuirea şi abuzul sexual. [...] E combinaţia perfectă de umor şi dragoste, dar fără a fi o poveste siropoasă şi exagerată! Dacă aveţi nevoie de o pauză de la lecturi mai complexe său, pur şi simplu, de o gură de aer proaspăt, vă recomand din toată inima această serie! Pe mine, una, m-a umplut *de extaz şi de bucurie. Abia aştept al patrulea volum, povestea Rusuluil"*

met^sa le porţi despre renunţarea

LYSSA KAY ADAMS

NEBUN DIN *dragoste*

.Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

LYSSA KAY ADAMS

NEBUNI DIN dragoste

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

LEDA^BAZAAR
Redactare: Alina Bâltâc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

LYSSA KAY ADAMS
CRAZY STUPID BROMANCE

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ADAMS, LYSSA KAY
Nebuni din dragoste / Lyssa Kay Adams; trad, din lb. engleză de Laura Frunză. – Bucureşti: Leda Bazaar, 2023
ISBN 978-606-088-182-7

I. Frunză, Laura (trad.) 821.111

Pentru Gerry, soţul meu, cel mai bun prieten și expert în glume deocheate

CAPITOLUL UNU

NOAH LOGAN ŞTIUSE DINTOTDEAUNA CĂ URMA SĂ vină şi ziua în care avea să se transforme, în mod oficial, într-o persoană pe care n-o mai recunoştea şi, din câte se pare, momentul acela sosise chiar în ziua în care împlinea 31 de ani.

Dar numai dacă nu se împotrivea din toate puterile.

Şi al naibii să fie dacă n-avea de gând să se împotrivească!

îşi încrucişă braţele la piept, adoptă atitudinea aia de „vrei să mai repeţi?”, pe care o învăţase de mic de la tatăl lui, militar, şi îşi încleştă maxilarul acoperit de o barbă tunsă scurt.

— Nu, nici gând! Nici într-un milion de ani!

Prietenul lui, Braden Mack, îşi bosumflă buza de jos.

— Haide, frate! O să fie cel mai grozav cadou aniversar din toate timpurile.

— Poate pentru tine, dar azi e ziua *mea,* boule! mormăi Noah şi flutură din mână pentru a arăta spre grupul mare de bărbaţi şi o singură femeie aflat în jurul unei mese din apropierea ringului gol de dans din Temple,

clubul de muzică country şi western al lui Mack. Şi scu- teşte-mă cu moaca aia îmbufnată, că nu merge la mine!

Ceea ce era departe de adevăr. Tocmai cu faţa aia îmbufnată reuşise Mack să-l aducă pe Noah până acolo. La început, Noah fusese onorat şi impresionat când Mack îl rugase să-i fie alături la viitoarea lui nuntă. Apoi venise faza cu bosumflatul şi, dintr-odată, Noah se trezise că face toate căcaturile pe care ar fi trebuit să le facă o mireasă. Se pare că logodnica lui Mack, Liv, îi pasase lui Mack toată responsabilitatea planificării, iar el considerase c-ar fi corect să-şi iniţieze prietenii bărbaţi în toate acele roluri pe care societatea le obliga, de obicei, pe femei să le joace.

Şi da, Noah era sută la sută alături de el în asta. Dar, Hristoase, în ultimele opt luni îl ajutase pe Mack să aleagă aranjamente florale, să conceapă scheme de iluminat, să dezbată mesajele cu dublu înţeles transmise de un anumit verset din Biblie şi, pe deasupra, intrase într-o discuţie foarte înflăcărată cu un alt cavaler de onoare despre tradiţia aruncării jartierei şi dacă Mack ar trebui s-o păstreze sau nu. Nunta era luna viitoare, iar Mack se transformase, în mod oficial, într-un *groomzilla'* de proporţii epice.

Iar azi? O, azi urmau să meşterească chestii. Mack voia o arcadă făcută manual la intrarea în salonul unde avea să se ţină petrecerea.

Acesta era motivul oficial pentru care erau toţi la club, la ora trei după-amiaza într-o joi din octombrie, ca să meşterească vreo cinci sute de flori de hârtie. Dar, în mod evident, fusese doar un şiretlic ca să-i

adune acolo

[1] *Groomzila,* joc de cuvinte bazat pe combinaţia dintre *groom* („mire") şi Godzilla, care desemnează un mire obsedat de perfecţiunea organizării nunţii (n. tr.). pentru a le da o nouă veste menită să stârnească o reac ţie de tipul „ce mama mă-sii?"

Mack voia ca ei să participe la un număr de dans la petrecere. Un număr *de dans.*

— Hai să-ţi explic în aşa fel încât să înţelegi, spuse Noah. Du-te naibii! Eu nu dansez!

Mack se uită la el cu frustrarea unui preşcolar care nu mai primise şi al doilea lapte cu ciocolată la gustare. Noah auzi în spatele lui târşâitul pantofilor pe duşumelele uzate de lemn, ceea ce îi dădu de înţeles că Mack urma să primească întăriri. Câteva secunde mai târziu, o mână aspră îl bătu pe umăr. Noah făcu un pas în faţă, ferindu-se, şi ochelarii săi cu rame groase şi negre îi alunecară de pe nas.

— Dansăm pentru Mack! spuse Vlad Konnikov, un jucător de hockey căruia toţi îi spuneau Rusul deoarece chiar venea din Rusia.

Accentul lui puternic sugera o continuare a frazei cu un ameninţător „că altfel".

Asta îl trimise pe Noah şi mai sus pe scara reacţiilor de tipul „Futu-i", aşa că încercă altă tactică.

— Şi Liam cum o să facă? Fratele tău locuieşte în California. Cum o să înveţe paşii de dans dacă nici măcar nu-i aici?

— O să-i trimit un video să înveţe singur.

Noah îşi împinse ochelarii mai sus pe nas şi se întoarse spre ceilalţi de la masă, care îl priveau cu

subînţeles, ştiind deja că avea să cedeze.
— Şi voi aţi fost de acord cu asta?
— Prietenii nu-şi lasă alţi prieteni să se facă de râs de unii singuri, spuse Del Hicks, jucător de baseball în echipa Nashville Legends, din Liga I.

Degetele lui groase erau surprinzător de agile în timp ce împătureau o bucată de hârtie de mătase în ceea ce semăna uimitor de bine cu o garoafă.
— Soţia mea a lansat ameninţări care îmi vizează integritatea corporală dacă n-o fac, adăugă Gavin Scott, alt jucător de baseball, a cărui soţie, Thea, se întâmpla să fie sora logodnicei lui Mack.
Del îl pocni pe Gavin peste cap. Acesta tresări şi îşi modifică repede afirmaţia:
— Vreau să zic că îmi face plăcere să particip.
Singura femeie din grup pufni şi azvârli o floare din hârtie de mătase roz în cutia de lângă scaun. Sonia era de multă vreme managerul de club al lui Mack şi era cea mai ţâfnoasă persoană pe care Noah o întâlnise vreodată.
— Noah, las-o baltă! Dacă Mack m-a convins pe mine să meşteresc flori, atunci poţi şi tu să-ţi laşi la o parte orgoliul pentru un singur dans.
Nu era vorba de orgoliu. Era vorba de instinctul de conservare. Da, încă îşi mai purta părul prea lung şi hainele cam lâlâi, dar chiar şi cu cocul masculin şi cu tricourile de tocilar cu imprimeuri din benzi desenate, foştii lui tovarăşi hackeri activişti nu l-ar fi recunoscut dacă ar fi dat cu ochii de el acum. Bărbatul care fusese cândva arestat de FBI pentru că încercase să spargă reţeaua unui centru universitar de cercetare era pe punctul de a deveni o maimuţă dansatoare îmbrăcată în frac la o nuntă de milioane de dolari, demnă de o prezentare pe Pinterest, la care urma să participe toată crema societăţii.
E drept că Mack şi restul băieţilor nu erau deloc la fel ca pramatiile instigatoare la război la doborârea

cărora contribuise şi el cu talentele sale în domeniul informaticii. De fapt, bărbaţii aceia erau cei mai cumsecade oameni pe care

ii cunoscuse vreodată. Cu toate astea, ajunsese departe. Era un om de afaceri de succes acum, proprietarul unei companii de securitate în plină dezvoltare, care se ocupa doar de vedete şi de alţi clienţi sus-puşi. Era, în mod oficial, respectabil. Devenise milionar înainte să împlinească 30 de ani. în sfârşit, îi îndeplinea tatălui său dorinţa de pe patul de moarte: „Fă ceva cu creierul ăla genial al tău!”
Şi, cu siguranţă, tatăl lui nu se referise la un număr de dans cu cavaleri de onoare, adică ceva siropos şi penibil.
Disperat, se agăţă de ultima scuză bună pe care putu să o născocească:
— Frate, măcar ştii cum va reacţiona Liv la asta? Ea detestă porcăriile astea romantice.
Mack ridică din umeri.
— Dar îi place să râdă.
— Deci scopul este să ne facem de râs?
— Nu! Scopul este să vă daţi voie să fiţi vulnerabili în faţa femeilor pe care le iubiţi.
Mack accentuă ultima parte, iar subînţelesul îl făcu pe Noah să se foiască. Era o lovitură sub centură, şi Mack ştia asta. Dar, în fond, Mack nu pierdea niciodată ocazia de a-l bate la cap pe Noah cu privire la relaţia cu cea mai bună prietenă a lui, Alexis Carlisle. Mack şi băieţii nu pricepeau de ce Noah ţinea lucrurile la nivel platonic cu Alexis, iar el se săturase să le tot explice.
Noah întinse mâna şi-şi pipăi cocul care i se desfăcuse la ceafă. Smulse elasticul şi îşi răsuci din nou părul în coc.
— Lui Alexis îi va plăcea la nebunie, spuse Mack, cu

sprâncenele ridicate. Ştii că aşa va fi!

Şi asta fu de ajuns: Noah îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp şi rosti următoarele cuvinte cu un oftat învins.

— Ce trebuie să fac?

— Doar să vii sâmbătă ca să începi să înveţi mişcările. Am angajat un coregraf şi tot tacâmul.

— lu-huu!

Mack îl bătu pe Noah pe spate.

— înseamnă mult pentru mine, omule! Şi o să vezi: o să fie distractiv.

Mai degrabă avea să fie o tortură. Noah îşi târâi picioarele în urma lui Mack până la masă şi se trânti pe scaun. Sonia îi împinse repede în faţă un teanc de hârtie de mătase roz. Mormăi un mulţumesc, dar apoi se uită din nou urât la Mack.

— Dar, jur, dacă mă pui să fac *twerk*[I], eu mă car.

— Frate, nimeni nu vrea să-l vadă pe Rus făcând *twerk,* pufni Colton Wheeler, un cântăreţ de muzică country care debutase într-unul dintre cele patru cluburi de noapte ale lui Mack şi care acum le devenise prieten tuturor.

Era şi cel mai nou client al lui Noah şi, întâmplător, avea dreptate în privinţa Rusului. Jucătorul de hockey era masiv, păros şi avea obiceiul de a trage vânturi în public.

— Cum adică să faci *twerkl* întrebă Rusul.

Colton băgă mâna în buzunar după telefon şi găsi

I *Twerk,* stil de dans care implică mişcări lascive din posterior şi şolduri (n. tr.).

repede un filmuleţ. Rusul se înroşi ca racul şi-şi concentră din nou atenţia asupra florilor de hârtie.
— Nu facem *twerk*!
— Apropo de ziua ta! spuse Mack, aplecându-se ca să culeagă ceva de pe jos.

Se ridică la loc cu o sacoşă de plastic şi i-o dădu lui Colton, care i-o înmână lui Noah.

Noah aruncă o privire şi scoase un geamăt. în pungă îl aştepta o carte cu coperte necartonate şi cu titlul *întoarcerea acasă.* Imaginea de pe copertă reprezenta un bărbat şi o femeie care se îmbrăţişau, iar bărbatul ţinea o minge de fotbal american în mână.
Noah încercă să i-o dea înapoi lui Colton.
— Nu! E şi-aşa destul de rău că mă faceţi să dansez.
Colton împinse cartea din nou spre Noah.
— Ai încredere în noi! Ai nevoie de asta!
Noah o trânti pe masă.
— Nu, n-am nevoie!
— Dar o să-ţi placă, interveni Mack. E despre un jucător profesionist de fotbal care se întoarce în oraşul natal şi descoperă că fosta lui iubită e încă acolo şi...
— Nu-mi pasă despre ce e vorba! De câte ori trebuie să vă mai repet că n-o să mă alătur *niciodată* clubului vostru de carte?
Noah era singurul care nu făcea parte din Clubul de Carte Secret al Domnilor, un club literar destinat bărbaţilor şi în cadrul căruia se citeau doar cărţi de dragoste. Membrii clubului credeau că romanele de dragoste conţin răspunsuri la toate întrebările despre relaţii. Şi, cu toate că nu le putea contesta rezultatele – Mack era logodit şi fericit, şi aproape toţi ceilalţi

membri îşi salvaseră căsniciile, folosind lecţii din cărţile pe care le citiseră –, Noah refuzase toate eforturile literare ale lui Mack de a-l atrage în club.
Mack îşi sprijini coatele pe masă.
— Tot ce trebuie să faci e să citeşti şi să ne asculţi, şi o să te scoatem din impasul ăsta în care eşti!
Noah scrâşni din măsele.
— Relaţia mea cu Alexis nu e într-un impas din care trebuie să ies. Suntem *prieteni.*
— Sigur! pufni Colton. Doar prieteni. Petreci fiecare minut cu ea, dai fuguţa oricând te sună, joci cu ea nu ştiu ce joc stupid de cuvinte pe telefon...
— Se cheamă Word Nerd.
— ...ai o poreclă pentru Alexis pe care n-o mai foloseşte nimeni altcineva şi vă petreceţi tot timpul împreună, deşi eşti alergic la pisici. Am uitat ceva?
— Mai sunt alergic şi la Mack, şi tot pierd vremea cu el.
Mack se plesni cu palma peste inimă.
— M-ai rănit! Serios!
Colton ridică mâinile ca şi cum s-ar fi dat bătut.
— Ce vreau să spun este că nu înţeleg de ce insişti să rămâneţi doar prieteni.
— Lăsaţi-l în pace! se auzi o voce calmă, dar fermă, de la celălalt capăt al mesei. Era vocea lui Malcolm James, jucător de fotbal american, feminist până în măduva oaselor şi maestru al zenului. Bărbaţii şi femeile pot fi prieteni şi fără să existe interacţiune sexuală.
— Doar că, în cazul ăsta, el chiar vrea să facă sex cu ea, spuse Colton.
Noah îşi încleştă pumnul peste masă.

— Ai grijă!
— Da, frate! spuse Mack, clătinând din cap. Ai făcut un comentariu nepotrivit. Noi nu vorbim despre femei în felul ăsta.
Colton ridică din umeri, stânjenit, şi mormăi o scuză. Malcom vorbi din nou:
— Aşa-zisa prietenie nu e decât o găselniţă socială menită să le ofere bărbaţilor o scuză pentru care o femeie nu ar vrea să facă sex cu ei. E o minciună sfruntată, şi

im asta cu toţii. Aşa că lăsaţi-l pe Noah în pace cu privire la relaţia lui cu Alexis. Ar trebui să-l lăudăm pentru că a dovedit că bărbaţii şi femeile chiar pot fi prieteni şi atât!

Cu excepţia foşnetului hârtiei, se lăsă linişte în jurul mesei, ca într-o clasă de elevi dojeniţi de profesorul lor preferat. Tăcerea însă nu dură mult. Intr-un final, Mack ridică privirea, oftând.

— Noah, tot ce vreau să zic e că poate e pregătită!

Noah simţi cum îi pocneşte o venă în creier.

— Au trecut optsprezece luni de când...

— Taci! se răsti Noah.

De parcă avea nevoie de Mack să-i arate calendarul. Ştia precis de câte luni o cunoştea pe Alexis. Nu timpul era problema, ci contextul.

Care nu era prielnic. Nu fusese nici atunci. Nu era nici acum.

Poate nu avea să fie niciodată, iar gândul ăsta era la fel de depresiv ca ideea unui număr de dans.

Noah se holbă la punga de plastic de pe masă. N-o voia, după cum nu le voia nici ajutorul. Şi cu siguranţă nu avea nevoie să citească poveşti de dragoste ca să-şi aducă aminte că viaţă lui amoroasă era un dezastru pe două picioare. Dragostea neîmpărtăşită ducea la „şi a trăit demn de milă până la adânci bătrâneţi".

Totuşi, o oră mai târziu, când terminară treaba, Noah luă cartea cu el. Pentru că dacă trebuia să pretindă că citeşte o afurisită de carte doar ca să scape de gura lui Mack, atunci aşa avea să facă.

CAPITOLUL DOI

ACUM ERA MOMENTUL. ALEXIS CARLISLE SIMŢEA ASTA. Aceea era ziua în care femeia aceea tânără şi timidă avea să vorbească, în sfârşit, cu ea.

Timp de o săptămână întreagă, tânăra cu păr lung, castaniu, şi cu o colecţie de hanorace pe care le purta prin rotaţie venise la ToeBeans Cat Café – cafeneaua pe care o deţinea Alexis – pentru a sta în tăcere într-un colţ cu o carte, alternând între a o mângâia pe vreuna dintre felinele rezidente ale cafenelei şi a-i arunca priviri neliniştite lui Alexis.

Astăzi însă nu avea o carte cu ea. Astăzi doar se uita în jur, ţintuind-o cu privirea pe Alexis când credea că aceasta nu e atentă.

în cele optsprezece luni de când Alexis dăduse în vileag faptul că fusese hărţuită sexual de un bucătar celebru, Royce Preston – şi erau mai bine de douăsprezece femei care păţiseră acelaşi lucru cafeneaua ei devenise un loc de adunare pentru alte supravieţuitoare ale hărţuirii şi ale violenţei. Aproape în fiecare săptămână intra în cafenea câte o femeie căutând sprijin şi înţelegere, pe cineva cu care să vorbească sau doar s-o îmbrăţişeze, sau pe cineva

care s-o îndrume cum să iasă dintr-o situaţie proastă. Aiexis nu alesese asta, dar devenise responsabilitatea ei. Pe parcurs, învăţase să remarce semnele care dădeau de înţeles că o femeie e pregătită să vorbească.

Se întoarse spre fata din spatele tejghelei -- prietena ei şi fostă victimă a lui Royce, Jessica Summers.

— Poţi să te ocupi tu de casa de marcat un pic? O să incerc ceva!

Jessica încuviinţă cu o mişcare din cap, iar Alexis alergă în spate, trecu de bucătărie şi ajunse la debaraua în care îşi ţinea cutia cu uneltele de grădinărit pe care le folosea ca să întreţină straturile înălţate din cărămidă care mărgineau intrarea în cafenea. Plantele aveau nevoie disperată de plivire şi curăţare, şi poate că aşa putea împuşca doi iepuri dintr-un foc. Cără cutia prin cafenea, prefăcân- du-se că se chinuie cu greutatea ei mai mult decât e cazul. (Jând se apropie de uşă, sprijini cutia de geam şi, încă o dată, se prefăcu neajutorată când bâjbâi după clanţă.

Prefăcătoria functionă. Tânăra femeie se apropie cu un început de zâmbet.

— A-ai nevoie de ajutor?

Alexis se sili să adopte o expresie prietenoasă şi blândă .şi ascunse faptul că, pe interior, făcea un mic dans al victoriei.

— Da, mulţumesc! spuse ea, ridicând cutia la piept. Am nevoie de mai multe mâini.

Femeia se întinse ca să deschidă uşa, apoi făcu un pas înapoi, ca să-i dea voie lui Alexis să iasă afară.

— E cam răcoare azi, nu? comentă Alexis, aplecân- du-se să pună cutia pe trotuar.

Fata lăsă uşa să se închidă. îşi trase mâinile în interiorul

manşetelor hanoracului şi răspunse:

— Da! Nu... nu mă aşteptam să fie aşa de frig aici.

— Nu eşti din Nashville?

Alexis se lăsă pe vine, prefăcându-se că scotoceşte după ceva prin cutie. Voia să menţină conversaţia, dar să nu pară prea băgăcioasă. Ultimul lucru de care aveau nevoie femeile care veneau la cafeneaua ei era să apară cineva şi să le oblige să vorbească înainte de a fi pregătite.

— Huntsville, spuse fata. E mai cald acolo decât aici.

Alexis îşi găsi mănuşile de grădinărit şi se ridică, de parcă asta căutase de la bun început.

— N-am fost niciodată în Alabama. Câte ore ai condus până aici?

— Doar vreo două ore. Cred că de-asta m-am gândit că va fi aceeaşi vreme şi aici.

Alexis îşi puse mănuşile în buzunar.

— Da, s-a răcit cam devreme anul ăsta, dar e doar temporar! spuse ea, menţinându-şi vocea cât mai calmă şi mai nonşalantă.

— Aşa sper!

Tânăra îşi muşcă buza.

Alexis îi întinse mâna.

— Eu sunt Alexis! Te-am văzut de câteva ori în cafenea, dar nu ne-am cunoscut oficial încă.

Fata înghiţi neliniştită, apoi acceptă strângerea de mână.

— Candi! spuse ea, cuprinzându-i degetele lui Alexis cu ale ei. Mă rog, Candace, dar toată lumea îmi spune Candi.

— Păi, îmi pare bine să te cunosc, Candi! zise Alexis şi făcu semn spre uşă. Vrei să-ţi prepar ceva de băut?

— A, nu!

Fata clătină din cap aproape isteric.

Dansul victoriei fu înlocuit de o linişte dezamăgitoare. Apoi Candi înghiţi iar şi spuse:
— Adică, da! Am venit să beau ceva, dar pari ocupată, aşa că pot să mă duc la tejghea să cer.
— Mi-ar plăcea s-o fac eu! zise Alexis şi zâmbi. Şi apoi poate îmi ţii companie cât încerc să nu omor plantele astea!
Alexis îşi ţinu respiraţia până când Candi îi oferi din nou un zâmbet precaut.
— Sigur! Da! Asta... ar fi super!
— Chai latte cu scorţişoară?
Zâmbetul se lărgi.
— Ştii deja ce comand de obicei?
— Ia loc! îi spuse Alexis, făcându-i semn spre una din- I re mesele de pe terasă. Mă întorc imediat!
Alexis îşi menţinu pasul cât mai firesc când intră înapoi în cafenea. îi atrase atenţia Jessicăi, care era în spatele tejghelei.
— Am nevoie de un chai latte cu scorţişoară, spuse ea, aruncând o privire discretă peste umăr.
— în sfârşit a vorbit cu tine? întrebă Jessica, luminân- <lu-se la faţă în timp ce prepara băutura.
Alexis luă o brioşă şi o chiflă dulce din vitrina cu produse de brutărie. Mâncarea avea talentul de a sparge gheaţa şi de a le oferi oamenilor ceva pe care să se concentreze atunci când contactul vizual devenea prea dureros. Multe secrete îi fuseseră dezvăluite lui Alexis în felul acesta, la o farfurie de prăjiturele sfărâmate de nişte degete îngrijorate.
Se întoarse la Candi şi îi puse farfuria şi băutura în faţă. Candi scoase un portofel din buzunar.
— Cât...

— E din partea casei, spuse Alexie, întorcându cutia cu unelte de grădinărit. '8e la
— Vai, nu pot accepta! spuse Candi repede.
— Consideră-le un cadou bun.venitlaNa8hville, de zise, apoi îşi lăsă capul o parte şx întrebă: uşor într- mai întâlnit cumva?
Candi făcu ochii mari o fracţiune de secundă, apoi clă tină din cap.
-Nu!
— îmi pari aşa de cunoscută! ,
Candi clipi.
— în ce sens cunoscută?
— Nu ştiu! E ceva la ochii tăi, cred.
Candi rămase nemişcată, ca un iepure speriat, prins în timp ce ronţăie iarbă.
Alexis luă foarfecă de grădinărit şi se apucă să cureţe o tufă de crizanteme care începuseră să se ofilească de frig şi din cauza neglijării.
Alexis tăie o inflorescenţă uscată. Aşteptă. Mai tăie încă una. Clinchetul domol al ceştii care, se lovea de masă era singurul sunet în afară de hârşâitul foarfecilor.
Când tăcerea se prelungi, Alexis spuse, în cele din urmă
— Aş vrea să ştii că nu .trebuie să te simţi presată să vorbeşti. Dacă ai nevoie doar de cineva care să-ţi ţină companie, sunt aici oricând doreşti.
— B-bine!
O altă inflorescenţă ofilită căzu la pământ.
— Multe, multe femei ca tine au venit aici, căutând doar pe cineva care să le ţină companie.
Candi înghiţi în sec aşa de tare, că se auzi până la Alexis, care puse foarfecă în cutie şi se ridică.

Candi se uită cu o privire agitată cum Alexis se aşază pe scaunul din faţa ei, de la masa de pe terasă. Alexis scoase din buzunarul şorţului o carte de vizită destinată doar femeilor asemenea lui Candi.

___Ai numărul meu de mobil acolo. Mă poţi suna oricând!

Candi studie cartea de vizită de parcă Alexis tocmai i-ar fi dat o bancnotă de o sută de dolari.

— Ştiu cât de greu este! spuse Alexis. E un secret care te sufocă.

— Chiar... chiar am nevoie să vorbesc cu tine!

— Oricând eşti pregătită!

O voce ascuţită însă le întrerupse:

— Dacă nu te superi, am ceva de discutat cu tine!

Candi făcu ochii mari când se întoarse să privească peste umăr şi o văzu pe duşmanca lui Alexis venind ca o furtună pe trotuar şi proţăpindu-se în faţa mesei.

Alexis încercă să-i vorbească pe un ton calm:

— îmi pare rău, Karen! Sunt ocupată acum! Nu mai poate aştepta?

— Fireşte că nu!

Candi păli, se ridică în picioare şi se împletici în spate.

— Pot... pot să revin!

— Candi, stai!

Alexis se întinse s-o apuce pe fată de braţ ca s-o împiedice să fugă, dar aceasta îi alunecă din strânsoare şi dispăru pe trotuar, la vale.

Alexis strânse farfuria şi cana de cafea murdară şi se ridică. Ignorând-o pe Karen, se întoarse spre uşă, intră şi se îndreptă spre tejghea. Puse vasele murdare într-o cutie de plastic din spatele tejghelei şi se şterse pe

mâini de prosopul pe care-l avea îndesat în şorţ, apoi se întoarse din nou spre Karen.

— Te pot ajuta cu ceva azi?

_ N-ai fost de mare ajutor nici înainte, deci mă îndoiesc, îi răspunse Karen. Ca,l>

Alexie îşi sili muşchii feţei să schiţeze un simu]acru de zâmbet.

— îmi pare rău să aud că întâlnirile noastre anteriOar nu au fost satisfăcătoare pentru tine! Ai vrea să ne zăm să stăm de vorbă? îţi pot oferi o ceaşcă de ceai din partea casei.

— N-aş mânca aici nici dacă m-ai plăti.

— Atunci cu ce te pot ajuta?

încercarea ei de a rămâne calmă nu era de dragul lui Karen Dacă învăţase ceva în ultimele optsprezece luni, aceea era că oamenii cred ce vor să creadă şi puţini merită efortul emoţional de â încerca să le schimbi opiniile. în plus, Alexis era obişnuită să se confrunte cu Karen Murray. Proprietara magazinului de antichităţi de peste drum îi fusese ca un spin în coastă din ziua în care

gea săptămânal de câte ceva.

Karen scoase o pungă plină din poşetă.

— Mă poţi ajuta cu asta!

Trânti punga pe tejghea, iar Jessica făcu un pas în spate, ţipând, când văzu conţinutul. Doi ochişori mici şi lipsiţi de viaţă, care păreau să fi aparţinut cândva unui şobolan, se holbau prin plastic, intr-un fel de rugăciune mută.

Alexis se apropie şi ridică punga de pe tejghea.

— Apreciez darul, Karen, dar sunt vegetariană.

— Totul e o glumă pentru tine, nu-i aşa?

făcuse acuzaţiile contra lui Royce. înainte de asta,

ele două nu schimbaseră nicio vorbă măcar, dar acum femeia se plân

Alexis trânti punga în coşul de gunoi de sub tejghea. Imediat după plecarea lui Karen, trebuia să-l golească şi să spele tejgheaua cu furtunul şi cu înălbitor.

— Tot nu pricep, spuse ea. De ce e vina mea că ai primit un şobolan?

— Pentru că mâţa ta l-a lăsat acolo, zise Karen, arătând spre Beefcake şi privind-o dispreţuitor.

Beefcake era o pisică Mâine Coon, pe care Alexis o salvase de la adăpost şi care acum dormea dusă într-un copac pentru pisici de lângă fereastră.

Alexis se sili să zâmbească.

— Karen, e imposibil ca Beefcake să fi făcut asta. Merge cu mine acasă în fiecare seară şi a stat doar înăuntru de când am ajuns de dimineaţă.

Jessica turnă nişte dezinfectant industrial pe tejgheaua de sticlă. Karen făcu un mare pas în spate, cu poşeta încleştată strâns peste burtă. ......

— Ştii, de parcă nu ar fi fost suficient de rău să-ţi tolerăm evenimentele săptămânale de adoptat pisici... Totuşi, acum trebuie să suportăm şi asta?

Karen flutură din mână spre zona de luat masa, arătând spre mesele pline de femei adâncite în conversaţii – unele vesele, alte înlăcrimate;

— Mă tem că nu pricep, spuse Alexis. Eşti furioasă că am o mulţime de cliente?

— Femeile astea nu sunt doar cliente.

— Toate cumpără mâncare. Aşadar, mi se pâre că sunt cliente.

— Ştii la ce mă refer. Femeile astea ocupă locurile de parcare şi nu vizitează niciun alt magazin din zonă. Nu e corect să ocupi toate locurile bune de parcare doar

pentru că îţi duci mica ta cruciadă.

Alexia îşi încrucişă braţele.

— Prin cruciadă, bănuiesc că te referi la încercare» de a le oferi femeilor care au trecut prin violenţă şi]^I11.ea sexuală un mediu sigur ţi lipsit de judecăţi? artuire

Karen îşi dădu ochii peste cap, iar asta spUnea multe decât ar fi putut să o facă în cuvinte. mai

— Doar pentru că cineva pretinde că a fost vieţi nu înseamnă că aşa şi este. N-ai de unde şti dacă femX astea nu vor decât atenţie.

— Desigur, pentru că nimic nu atrage atenţie în mod pozitiv asupra unei femei ca o plângere că a fost hărţuită sexual de un angajator.

Chipul lui Karen se coloră într-o nuanţă îngrijorătoare de roşu.

— O să mă duc la Comisia de urbanistică dacă trebuie. Vechea Alexis ar fi fost intimidată de ameninţarea asta, dar versiunea aceea a sa dispăruse atunci când, în sfârşit, recunoscuse public ce îi făcuse şeful ei; şi nu doar ei, ci şi altor femei. O [illegible] speria acum.

— Te rog s-o saluţi pe preşedinta comisiei din partea mea! Transmite-i că, în curând, o să reintroduc în meniu pâinicile dulci cu aromă de dovleac.

Karen se răsuci pe tocurile ei înalte şi se îndreptă spre uşă cu paşi apăsaţi. Uşa se deschise la timp din afară, iar Alexis râse fără să se ascundă când văzu cine era de laltă parte. Cea mai bună prietenă a ei, Liv Papandreas, se dădu deoparte pentru a-i permite lui Karen să iasă, dar apoi făcu un gest obscen pe la spatele femeii.

Alexis îi aruncă o privire dojenitoare, dar o aprecie pentru asta. N-ar fi putut supravieţui în ultimul an şi [illegible]

cea-

— E nevoie să mă pregătesc de o confruntare fizică? întrebă Liv, îndreptându-se spre tejghea.

Nou-venita avea o husă de haine agăţată peste umăr.

— Cred că va trebui să mă confrunt *eu* fizic cu cineva, şi cât de curând, spuse Alexis, trăgând coşul de gunoi de sub tejghea.

— *Asta* chiar mi-ar plăcea să văd. Ar cam fi timpul să-i ripostezi femeii ăleia.

— Nu cred că terapeuta mea ar spune că e o variantă sănătoasă de a face faţă provocărilor şi nici n-ar ajuta la nimic, oricum. Privi peste umăr şi îi făcu semn lui Liv s-o urmeze în spate, în timp ce o chestionă: Ce-ai acolo?

Liv aproape ţopăi de bucurie.

— Am un cadou pentru voi, spuse ea pe un ton cântat.

Se opri apoi în spatele tejghelei ca să bată pumnul cu Jessica. Cele trei femei formaseră o legătură pe viaţă după ce lucraseră împreună ca să-l demaşte pe Royce.

— Rochii pentru domnişoarele de onoare? întrebă Jessica, zâmbind larg.

— Da! în sfârşit au venit!

Liv o urmă pe Alexis prin uşa batantă care separa zona de luat masa de bucătărie şi de birou. în timp ce Alexis golea gunoiul acela scârbos în tomberonul din spatele localului, Liv agăţă husa de uşa încăperii. îi desfăcu fermoarul chiar când Alexis se întoarse, scoţând la iveală două rochii lungi, fără bretele, dintr-o mătase rubinie.

— Uau! exclamă Alexis. Sunt chiar mai frumoase decât îmi aminteam. Mack a făcut o treabă bună alegându-le.

Faptul că Liv îl lăsase pe Mack să facă toate pregătirile pentru nuntă spunea totul despre relaţia lor. El era cel romantic. Liv era genul „Hai să fugim la Vegas”. Alexis însă îi iubea pe amândoi.

Liv se dădu în spate cu un zâmbet poznaş.

— Abia aştept să văd cum o să reacţioneze Noah c' o să te vadă în asta.

Alexis se îmbujoră. Prietenia ei cu Noah Logan er sursă permanentă de speculaţii şi tachinări în grupul^ de prieteni.

— Uită-te la tinel râse Liv. Pe bune, chiar nu te OM aştepta să cred că tu şi cu Noah sunteţi doar prieteni.

Dar era adevărat. Se întâlniseră în timpul haosului care se instalase după demascarea lui Royce şi se înţelese. seră bine din prima. în afară de Liv, îi era cel mai apropiat prieten. Era amuzant, deştept, blând şi, mai presus decât orice, se simţea în siguranţă cu el. Cu Noah, se simţea mai mult decât caricatura bidimensională pe care o construise presa despre ea, cea a unei femei răzbunătoare pe motiv că a fost părăsită. Poate că fusese o perioadă când îşi dorise mai mult de la el, dar Noah nu dăduse de înţeles că ar simţi la fel. Iar Alexis era prea speriată de bărbaţi în general ca să rişte să forţeze lucrurile şi să strice cea mai sănătoasă relaţie pe care o avusese vreodată cu un tip.

Uşa de la bucătărie se deschise brusc. Liv râse din nou.

— Vorbeam de lup şi lupul la uşă!

CAPITOLUL TREI

NU TREBUIE SĂ FII GENIU CA SĂ ŞTII CĂ SE VORBEŞTE despre tine. Şi, chiar dacă Noah era intr-adevăr un geniu, având în vedere coeficientul de inteligenţă cu care se lăuda, îşi putea da seama doar după rozul din obrajii lui Alexis şi zâmbetul cu subînţeles al lui Liv că intrase tocmai când se discuta despre el.

înaintă pe uşa bucătăriei şi îi întinse lui Alexis o pungă albă de hârtie, adică exact motivul pentru care se oprise la cafenea.

— Eu sunt lupul?

Alexis făcu ochii mari.

— Nu, dacă punga aia conţine ce cred eu că conţine.

— Conţine! o asigură el, făcând un pas în faţă.

Alexis scoase un sunet de plăcere pură şi se repezi să înhaţe punga. Noah râse când fata o desfăcu trăgând de ea şi scoase un taco vegetarian învelit în folie de aluminiu, cumpărat de la dubiţa cu mâncare mexicană din apropierea clădirii lui de birouri.

Alexis înfulecă jumătate de taco, apoi puse restul pe blatul de bucătărie, în apropiere de Liv.

— Să nu te atingi de asta! o avertiză.

__ Unde te duci? întrebă

Noah, c biroul ei minuscul.

Ieşi de acolo cu *o* cutie împachetată şi i-o dădu.

— La mulţi ani!

El acceptă cadoul, zâmbind cu jumătate de gurg

— Credeam că sărbătorim abia mâine-seară.

_ Ştiu, dar n-am mai avut răbdare să-ţi dau asta! A venit de dimineaţă.

Alexis bătu din palme în timp ce Noah rupea hârtia de ambalaj. Bărbatul făcu ochii mari când văzu conţinu, tul cadoului.

— Sfinte Sisoe! Tu vorbeşti serios?

Alexis chiţăi, încântată.

— Ştiu! îţi vine să crezi că am găsit aşa ceva?

Noah avea în mâini un set Lego *Doctor Who,* imposibil de găsit, ediţie limitată.

— Unde naiba l-ai găsit?

— M-am bătut o săptămână cu un tip pe eBay pentru chestia asta.

Noah răsuci cutia în mâini.

— E încă în cutia originală?

— Da!

— Nici măcar nu vreau să ştiu cât a costat, spuse el, ridicând privirea.

Alexis flutură din mână.

— Nu contează! Singura întrebare este: o să-l lăsăm în cutie sau o să-l construim?

— O să-l construim, declară el, dând din cap cu evlavie. Şi ne putem uita la documentarul ăla despre cum a fost inventat pigmentul de vopsea mov.

Liv pufni şi se dădu jos de pe scaun.

— OK, ăsta e cel mai tocilăresc lucru pe care l-am văzut vreodată!

Noah scoase un sunet dezaprobator.

— Ăsta nu e nici măcar în top zece de lucruri tocilăreşti pe care le facem.

Alexis dădu din cap, apoi mai luă o gură mare de mâncare. După ce mestecă repede, spuse:

— Weekendul trecut am participat la o conferinţă a unui profesor de la Vanderbilt despre istoria războinicelor vikinge.

Liv murmură un „uau", apoi se aplecă s-o îmbrăţişeze scurt pe Alexis.

— Trebuie să fug; mai am rochii de livrat!

Zâmbi larg când trecu pe lângă Noah.

— Ai supravieţuit azi?

Noah mârâi şi puse setul de Lego pe blat.

— Logodnicul tău a scăpat de sub control.

— Haide, ia-l uşor! îi spuse Liv. îşi plănuieşte nunta de vis încă de când era mic.

Liv se ridică pe vârfuri să-l pupe pe obraz înainte să iasă din bucătărie. Noah o privi plecând, apoi se întoarse spre Alexis, care îi întâmpină privirea cu un zâmbet în care se ghicea tachinarea.

— Şi cu ce idee nebunească a mai venit Mack?

— Trebuie să învăţăm un număr de dans.

Alexis îşi lăsă capul pe spate şi scoase un hohot de râs care făcu să merite tot efortul. Ar fi îndurat orice umilinţă posibilă ca s-o facă să râdă, pentru că îşi amintea mult' prea limpede momentele în care râsul ei era o victorie pentru care trebuia să te lupţi din greu. Când o întâlnise Prima oară, plângea. Era la doar câteva

ore după ce îl

dăduseră în vileag pe Royce Preston ca fii_nd sexual. Erau acasă la Mack, sărbătoreau, când PlS<% ea se furişase afară pe uşa din spate. ' ' de°datj

Auzindu-i vocea, Alexis se întorsese, ştergând u.8e cu mişcări repezite.
El îşi ridicase mâna în chip de scuză.
— N-am vrut să te sperii! Te-am văzut fugind am vrut să mă asigur că eşti în regulă. *aiei^ i*
— Alexis!
Alexis îşi ştersese obrajii şi ridicase din umeri.

— Nu, e în regulă – eu doar... Fluturase din de gete în faţa ochilor umflaţi şi adăugase: Mai eliminam din tensiune.

— Ţi s-a terminat adrenalina.

— Ăsta e momentul în care corpul spune: „Doamne, K naiba ai făcut?" '

El chicotise

— Cred că fix asta înseamnă.

Alexis trăsese aer în piept ca să se calmeze şi îi sesemân

întin-

— Tu eşti Noah, nu?

El se apropiase de ea şi îi acceptase strângerea de mână, îi simţise degetele mici şi calde într-ale sale.

— Noah Logan.

Alexis îşi trăsese mâna înapoi.

— Mulţumesc pentru tot ce ai făcut! Că ne-ai ajutat, zic.

Alexis îşi încrucişase braţele la piept

— Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă.

— Adevărul n-are dată de expirare.

— Dar umilinţa are?

Noah simţise cum se deşteaptă în el un sentiment pe care nu-l recunoştea. O combinaţie de respect cu dorinţă-

— Sper că vorbim despre a lui. Pentru că tu n-ai de ce să te simţi umilită.

Ea întorsese capul, ca şi cum nu l-ar fi crezut.

— Deci, ce urmează?

— Habar n-am! Am trăit cu secretul ăsta atâta timp, că nu ştiu cum să trăiesc fără el. Cred că, în sfârşit, sunt pregătită să am parte de linişte. Clipise de câteva ori, apoi se uitase la el cu atenţie şi adăugase: Habar n-am de ce îţi mărturisesc asta.

— Pentru că sunt aici?

Ea pufnise.

— Norocosul de tine!

Habar n-avea ea cât de norocos era el cu adevărat! într-un milion de feluri, Alexis era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Şi n-avea nicio idee cum să-i spună asta fără să strice totul.

Sunetul de hârtie mototolită îl aduse din nou în prezent. Alexis se sprijini de blat lângă el şi desfăcu al doilea taco.

— Mulţumesc! Nici nu îţi poţi imagina ce nevoie aveam de aşa ceva!

— Bănuiam eu că iar ai uitat să mănânci.

— A fost o nebunie azi aici.

— S-a întors fata aia?

— Da! îi răspunse cu un mârâit iritat.

— Asta ce vrea să însemne?

Alexis înghiţi.

— înseamnă că tocmai o convinsesem să vorbească cu mine când a dat buzna Karen.

Noah se întinse şi îi culese o frunză de coriandru din

colţul gurii.

— Acum ce-a mai enervat-o?

Alexis îi relată povestea cu locurile de parcare, lanul mort. [91]W

— N-are cum să fie fost el! spuse despre Beef$_{Ca}$i. era pe jumătate motan, pe jumătate demon, d$_{ar}$ sută înfricoşător. A stat înăuntru toată ziua. SIltâ 1«

Făcu semn spre copacul pentru pisici de lângă f$_{e}$ tră. Beefcake îşi flexă labele, iar lui Noah i se păr^’’ trece toată viaţa pe dinaintea ochilor. Nu fusese nicio^ ? în topul listei de persoane pe care motanul le tolera lucrurile se înrăutăţiseră cu o lună în urmă. Veterin$_{a}$ îl pusese pe Beefcake la dietă, iar de atunci pisoiul î] tea cu privirea pe Noah de parcă era un platou cu pui Cl(sos barbeque. Era smotocit şi avea un aspect înfricoşa, tor, de parcă ar fi petrecut câteva ture într-un uscător de rufe şi i-ar fi plăcut. Blana îi era înfoiată în unghiuri ci«- date şi la fiecare ureche avea câte un smoc ascuţit de păr. Deasupra ochilor, o singură sprânceană din blană neagră şi ciufulită îi conferea aspectul unui soldat veşnic ofuscat dintr-o poză din timpul Războiului Civil.

— în orice caz, spuse Alexis, întinzându-se, mi-a spus că o să facă plângere la Comisia de urbanistică şi apoi şi-a făcut o ieşire furtunoasă.

— Şi ce naiba crede că o să facă comisia? O să regulile de parcare? Doar nu încâlci vreo lege.

— Sunt o curvă mizerabilă, ai uitat? *Asta e* singura lege de care îi pasă.

Noah înlemni

schimbe

— A spus ea aşa ceva? *

Alexis îşi îndepărtă de pe chip o buclă.

— Nu în atâtea cuvinte. Dar asta a dat de înţeles. Suntem toate nişte paraşute mincinoase.

Noah se încruntă.

— Detest când spui lucruri de genul âsta.

— Doar repetam ce gândeşte toată lumea.

— Nicio persoană decentă nu gândeşte aşa.

— Cred că supraestimezi natura umană.

Noah pufni.

— Cu siguranţă nu am mai fost vreodată acuzat de aşa ceva.

Cei cinci ani petrecuţi în comunitatea de hackeri activişti îl lăsaseră cu prea puţină speranţă în omenire. Dar Alexis avea dreptate. Lunile care urmaseră după incidentul cu Royce îl introduseseră în profunzimea unei depravări umane pe care n-ar fi bănuit-o. îi fierbea sângele doar când se gândea la câteva dintre mesajele vocale şi e-mai- lurile pe care Alexis le primise de la fanii lui Royce. Chiar şi cu douăsprezece acuzaţii credibile contra lui, fanii lui cei mai devotaţi tot refuzau să creadă că nepreţuitul lor erou ar fi făcut ceva greşit. Sigur femeile minţeau. Erau doar foste angajate nemulţumite sau iubite părăsite.

Noah o ajutase pe Alexis să-şi instaleze un nou sistem de filtrare a e-mailurilor care bloca mesajele cele mai urâte, dar ştia că tot mai primeşte unele. învăţase să le şteargă şi atât, însă uneori tot i le mai împărtăşea pe cele mai vocale. Ridica din umeri şi spunea că s-a obişnuit, dar Noah îi citea limbajul corpului de parcă ar fi fost un fragment din cartea lui preferată. Buzele i se transformau într-o linie şi trebuia să înghită înainte să vorbească. O deranjau. Foarte mult. Dar dacă îi sugera să riposteze, îi spunea că nu merită timpul sau efortul. Acum, scopul vieţii ei era să-şi găsească liniştea.

Noah o simţi privindu-l şi se uită înspre ea.
— Ce s-a întâmplat?
-Ha?
. *Te holbezi* la mine. Am ceva pe faţă?
— Da, asta! îi răspunse *şi se întinse* să-i scarpin k
Cum arăţi sub barba aia? a*ba
Noah ridică din sprâncene.

— Nu vrei să ştii.
— Uau, aşa de rău?
— Nu! Aşa de bine! Trebuie să mă acopăr cu bar},- pentru că muritorii nu pot *suporta gradul de* fnunH '' masculină care se ascunde sub toate astea.
___Deci *faci* un serviciu comunităţii.
— Absolut!
Alexis mai înghiţi o *gură de mâncare.:*
— O să fie şi Zoe acolo mâine?
Mergeau acasă la mama lui Noah la cină, cu ocazia zilei lui de naştere. *Şi* sora lui ar fi trebuit să fie acolo, dar... Ridică din umeri.
— Cine ştie? Aşa e Zoe! Face numai ce vrea.
— Marsh? întrebă Alexis, aparent indiferentă.
— O să fie şi el acolo.
Alexis îi oferi un zâmbet înţelegător, pentru că ştia că nu mai e nimic de spus. Relaţia lui cu vechiul prieten din *armată al tatălui* său, Pete Marshall – sau Marsh, cum îi spunea toată lumea- era complicată. Noah n-ar fi ajuns unde e dacă n-ar fi *fost ajutorul şi* îndrumarea lui Marsh, *dar sprijinul venise* cu nişte condiţii. Genul acela care îi reaminteau *constant că* nu avea să fie niciodată bărbatul care fusese tatăl său.
Noah se ridică şi *se întinse cu* un căscat sonor.
— Ai cumva nevoie să te ajut să strângi după yoga în

seara asta?

Unul dintre *numeroasele* lucruri pe care le făcea Ale»« pentru femeile care veneau la cafenea să ceară *ajutor* era

 un curs de yoga lunar menit doar supravieţuitoarelor violenţei sexuale. Cursul era chiar în seara respectivă.

— Cred că Jessica şi cu mine ne descurcăm, dar mersi!

— La naiba! Speram să am o scuză să nu mă duc pe la Colton.

— De ce?

— A deschis un alt e-mail de phishing şi şi-a buşit tot sistemul.

Alexis râse înţelegătoare.

— Vrei să ne apucăm de Lego mâine-seară, după ce ne întoarcem de la mama ta?

— La naiba, da! zise şi îşi ridică degetul mic, iar ea îl apucă.

Era strângerea lor de mână secretă.

— Ne vedem mâine-seară, spuse Noah şi se întoarse să plece.

— Hei! strigă în urma lui.

El se întoarse.

— întreab-o pe mama ta ce să aduc mâine la cină!

Noah îi răspunse, mergând cu spatele:

— Ştii ce va spune!

— „Doar pe voi înşivă!" Noah zâmbi larg.

— Ne vedem mâine, spuse el, iar ceasul din creierul lui începu imediat să numere minutele până la acel moment.

CAPITOLUL PATRU

-O SĂ RĂMÂNEM FĂRĂ SPAŢIU ÎN CURÂND! SPU$_{SE}$ Jessica nişte ore mai târziu, prinzându-şi părul într-$_{0}$ coadă.

Stăteau la tejghea şi priveau în jur. Dăduseră Ia $_{0}$ parte mesele şi scaunele şi le stivuiseră pentru a face loc pentru salteluţe de yoga şi – dacă toate cele care confo- maseră urmau să vină – pentru cele aproape douăzeci de femei care îşi doreau să-şi recapete controlul asupra propriei vieţi printr-o formă de mişcare conştientă.

— Poate că ar trebui să începem să căutăm alt loc pentru a ţine cursul? sugeră Jessica.

Alexis dădu din cap absentă, pentru că nu voia să se angajeze la asta, dacă nu din alt motiv, măcar ca sănu-i dea lui Karen satisfacţia că le alungase pe supravieţuitoare şi clasa de yoga de acolo.

— O rezolvăm noi cumva! spuse Alexis în cele din urmă, traversând încăperea ca să agaţe pe uşă un semn pe care scria ÎNCHIS PENTRU UN EVENIMENT PRIVAT, dar puse o piedică la uşă pentru ca femeile să poată intra. îl dusese pe Beefcake acasă mai devreme, pentru că două dintre clientele ei obişnuite erau alergice la pisici.

Prima care ajunse fu instructoarea de yoga, Mariana Mendoza. Le salută pe Jessica şi Alexis cu pupici în aer, apoi bătu pumnul cu ele. De fapt, Mariana venise cu ideea cursului. O abordase pe Alexis la cafenea cu câteva luni în urmă, iar Alexis fusese cucerită pe dată de idee. Mariana era terapeut, dar avea şi pregătire certificată de instructor de yoga. Conceptul pe care îl propusese nu era nou; supravieţuitoarele foloseau de multă vreme yoga pentru a-şi recăpăta controlul asupra propriilor vieţi şi corpuri. în Nashville însă încă nu exista aşa ceva, iar Alexis ştiuse imediat că voia să fie ea cea care să găzduiască un astfel de curs pentru prima oară.

Cel dintâi curs fusese cu numai patru luni în urmă şi avusese doar trei participante, cu tot cu Alexis şi Jessica. Dar, după ce se dusese vorba, începuseră să vină din ce în ce mai multe femei cu fiecare săptămână, până ajunseseră să ocupe fiecare centimetru de spaţiu. Jessica avea dreptate. Aveau nevoie de un spaţiu nou, dacă voiau să permită accesul tuturor doritoarelor la acel curs. încă ceva de adăugat pe lista ei cu lucruri de făcut.

în timp ce Alexis şi Jessica se schimbau în echipamentul de yoga, femeile începură să vină şi şă facă exerciţii de întindere pe salteluţele de yoga.

Mariana se apropie de Alexis, care stătea în faţă.

— Şi ce mai facem?

Mariana vorbea mereu la persoana a întâia plural, de parcă era de origine nobilă.

— Bine! spuse Alexis, ridicând din umeri.

Ocupată, dar bine.

— Arătăm cam obosită. Dormim bine?

— Da! spuse Alexis, şi probabil că spusese asta cu un pic prea mult entuziasm, pentru că Mariana miji ochii.

___Ceva despre care vrem să vorbim?

— Nimic ce nu poate rezolva o sesiune bună d spuse Alexis, evitând atât întrebarea, cât şi y°&a, care întreba. Mă duc să salut lumea. rs0{S

Alexis le salută pe câteva dintre femeile care Ve mai des, se prezentă celor nou-venite şi apoi se aşe^'1 salteluţă pe rândul din faţă. întotdeauna păstra ulti^ rânduri pentru femeile care încă nu erau complet pre . tite să fie văzute. Uneori, era nevoie de încredere în 8j^e doar ca să vii şi, deşi cursul era gândit pentru începători indiferent de condiţia fizică sau de forma corpului, pute a fi destul de stânjenitor pentru femeile care erau acolo pentru prima oară să stea în poziţia câinelui cu capul în jos în faţa unei încăperi pline cu străine.

Şi pentru Alexis era greu uneori. Se simţea vulnerabilă în fiecare zi din viaţa ei. Nu la fel de tare ca atunci când mărturisise adevărul despre Royce,

întâlnea oameni noi. Când străinii se uitau prea lung la ea pe stradă. Prinsese pe cineva că o analizează de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de unde o ştie, şi primul ei instinct fusese să se întoarcă şi să se ascundă de privirea aceea. Să-ţi ţii capul sus era mai uşor teoretic decât practic, mai ales după ce faţa ta ţinuse prima pagină a tuturor ziarelor din ţară o grămadă de vreme.

— în regulă, fetelor, sunteţi gata să vă recăpătaţi

dar anxietatea încă mai era acolo. Când se ducea la supermarket. Când

Clasa răspunse cu un *da* murmurat, aşa că Mariana repetă întrebarea. De data asta, femeile răspunseră cu o confirmare mai fermă.

Avem câteva chipuri noi în seara asta. Fiţi binevenite în pace şi vindecare.

Un murmur de saluturi se auzi drept răspuns.

_ Haideţi să începem în poziţia Sukhasana, în timp ce ne setăm intenţiile!

Femeile îi copiară postura în şezut, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile lăsate lejer peste genunchi.

_ Sunt puternică! spuse Mariana.

Femeile repetară.

— în seara asta, îmi cer înapoi puterea... corpul meu... puterea mea...

Alexis închise ochii şi repetă cuvintele, având nevoie de ele mai mult ca oricând în ultima vreme. Deşi era obişnuită cu reclamaţiile meschine ale lui Karen, vizita din ziua respectivă fusese enervantă în mod deosebit pentru că o alungase pe Candi. Se pierdu însă curând în meditaţie şi în legătura dintre mintea şi spiritul ei. în puterea vindecătoare de a-şi întinde şi de a-şi supune la efort corpul.

Mariana le conduse prin fiecare poziţie cu instrucţiuni calme şi cu încurajare, oprindu-se din când în când ca să ajute o nou-venită cu alinierea posturală şi atingându-le doar după ce le cerea permisiunea. Acela era unul dintre cele mai importante aspecte ale cursului – recuperarea dreptului asupra propriului corp. Recăpătarea sentimentului care li se furase.

Nu era nicio competiţie a traumelor în camera aceea între femei. Nu se comparau suferinţele în materie de efecte devastatoare sau de felul în care se întâmplase. Fiecare persoană fusese agresată şi redusă la tăcere într-Un fel sau altul şi fiecare femeie luase decizia de a-şi recăpăta propria voce.

Cu vreo zece minute înainte de terminarea cursului, se auzi hârşâitul uşii pe podea, iar Alexis se uită într-acolo. e prăbuşi din poziţia copacului. Candi stătea în uşă, cu

ochii mari şi obrajii roşii, în timp ce douăzeci de fe întoarseră spre ea.

-Mă scuzaţi...! se balbâi ea, îmbrăţişând 0 . mare şi neagră pe care o avea pe umăr. Nu ştiam că Mă scuzaţi!

_ Nu te scuza, scumpo! spuse Mariana. Te rog 8ă . alături! Toată lumea e binevenită. ni *

— O să revin! spuse Candi, împleticindu-se în spate Alexis ieşi din rând în vârful picioarelor.

— Te rog, rămâi! spuse ea într-o şoaptă convingă^ Putem vorbi în biroul meu, dacă doreşti!

— îţi cer scuze că te întrerup! şopti Candi. Nu ştiatn că ai curs în seara asta.

— E în regulă! Aproape am terminat. Alexis aruncă o altă privire spre curs, dar era clar că toată lumea îşi pier. duse concentrarea. Hai să mergem la mine în birou!

Candi îşi ronţăi buza de jos, dar încuviinţă, în cele din urmă. Merse cu capul plecat, ca un copil care este dus în biroul directorului, în timp ce o urma pe Alexis prin cafenea, prin spatele tejghelei până în bucătărie. Pocnetul sec al uşii batante se auzi ca o petardă în încăperea altminteri

— Deci toate acele femei au fost, adică sunt...

— Supravieţuitoare ale violenţei şi ale hărţuirii sexuale, da.

— Uau! E îngrozitor!

Alexis auzise des replica aia şi avea acelaşi răspuns de fiecare dată:

— Este îngrozitor ce li s-a întâmplat, dar ceea ce fac în seara asta este un mod minunat de a-şi recăpăta puterea.

Candi înghiţi un nod din gât.

— Nu eşti singură, Candi!

— Eu... Nu...

Candi clătină din cap. Deschise şi închise gura

liniştită.

Alexis o conduse spre biroul mic cât o debara şi îi făcu semn spre un scaun înghesuit la perete. ■

— E micuţ, ştiu. Dar nu vrei să iei loc?

Candi rămase indecisă în spaţiul minuscul dintre masă şi uşă. în cele din urmă, se aşeză pe scaun, dar rămase cocoţată pe margine, dând neliniştită din genunchi în timp ce continua să-şi roadă buza de jos.

— E supertare! Cursul de yoga...

Alexis dădu din cap, aşezată în propriul scaun

de două ori, înainte să expire frustrată. Nu am venit aici pentru asta. Adică, nu sunt... o...

— Supravieţuitoare?

— Exact! N-am venit să vorbim despre asta.

Alexis înclină capul, lovită din nou de aceeaşi senzaţie de familiaritate.

— Eşti sigură că nu ne-am mai întâlnit?

— Ai spus că e vorba de ochii mei, spuse Candi. Că-ţi par familiari.

Alexis o privi mai îndeaproape. Avea dreptate. Aveau aceleaşi irisuri aurii cu pete verzi, mărginite de un căprui mai închis. în interiorul ei, senzaţia aceea trecătoare de familiaritate dispăru, lăsând loc unei izbucniri bruşte de îngrijorare. Lui Alexis i se spusese mereu că ochii ei aveau o culoare unică, dar acum parcă se uita în oglindă. Oare cum de nu remarcase mai înainte?

— O vezi şi tu, nu-i aşa? întrebă Candi, aproape fără suflu. Asemănarea. Am observat-o de prima oară când te-am văzut la tejghea. Aşa am ştiut că e adevărat.

îngrijorarea se transformă de-a dreptul în panică.

__ Nu înţeleg! Despre ce vorbeşti.;.?

_ Suntem surori!

Alexis auzi cuvintele, dar înţelesul lor era aşa de , col, încât creierul ei blocă înregistrarea lor. Scoase hohot de râs disperat. 'c

— Pardon, ce-ai spus?

Pe chipul lui Candi apăru empatia blândă Pe Car Alexis o proiecta în prezenţa altor femei şi, *când* vOr^ vocea lui Candi avea acelaşi ton aparent relaxat pe CarJ Alexis îl folosise cu ea.

— Nu ţi-ai cunoscut niciodată tatăl, nu-i aşa?

Alexis se ridică atât de repede, că biroul se clătină, iar suportul de creioane se răsturnă pe podea.

— îmi pare rău! T-te înşeli! N-am fraţi sau surori.

— Nu unii pe care să-i fi cunoscut.

— Absurd!

Doar că nu era. Nu în totalitate. Candi avea dreptate;

Alexis nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Aşa că şansele ca bărbatul misterios să fi mers mai departe şi. să fi produs şi alţi copii după ce o abandonase pe mama ei erau foarte mari. Se gândise Ia asta – la el – din când în când de-a lungul anilor, dar nu cercetase niciodată, pentru că nu avea sens să se deranjeze. La ce i-ar fi folosit să ştie? Nu făcuse niciodată parte din viaţa ei şi nicinavea să facă parte vreodată. Mama îi fusese îndeajuns.

— Numele tatălui meu este Elliott Vanderpool, spuse Candi.

Alexis se dădu în spate până; când scaunul ei de la birou căzu şi se Iovi de perete.

— îţi e cunoscut numele, nu-i aşa?

—Nu! minţi Alexis, păşind peste scaunul căzut, dar se împiedică atunci când i se prinse şiretul în piciorul mobilei, aşa că se apucă de marginea mesei ca să-şi recapete echilibrul.

— E şi tatăl tău, spuse Candi.

— Nu, eu... nu cred că e posibil, spuse Alexis pe o voce pe care abia o recunoştea. îmi pare rău că ai bătut atâta drum degeaba! E o greşeală!

— Ştiu că vestea te poate şoca.

Şoca? Alexis ar fi râs de ceea ce suna a eufemismul secolului, dar asta dacă ar fi putut procesa orice altă emoţie în afară de amorţeală. Voia să fugă – nu doar de Candi, ci şi de panica crescândă din subconştient care o îndemna să evadeze. Picioarele însă nu voiau să i se mişte. Se simţea înrădăcinată la fel de ferm ca viţa canadiană care creştea în faţa cafenelei. Dar măcar viţa avea ceva de care să se agaţe.

— Am ADN-ul tău s-o dovedesc, spuse Candi.

Alexis îşi limpezi privirea.

— Cum de ai tu ADN-ul meu?

— A, păi, ai făcut un test din ăla de descendenţă acum câţiva ani.

Vai, Doamne! Alexis îşi acoperi gura cu mâna şi se întoarse cu spatele. Fusese o chestie impulsivă, un moment de slăbiciune când mama ei fusese bolnavă. O nevoie trecătoare de a se conecta cu rădăcinile ei înainte să-şi piardă unica ancoră pe lume. Dar când sosiseră rezultatele, nu aflase

nimic din ce-nu ştiuse deja – că era sută la sută est-europeană şi zero la sută descendenta unui personaj important din punct de vedere istoric. îndesase rezultatele într-un sertar şi nu se mai uitase niciodată la ele.

— Am făcut şi eu unul, spunea Candi de undeva, de foarte departe. Şi mi-ai apărut ca posibilă potrivire la fraţi şi surori.

Alexis căută cuvinte în creierul amorţit.

, Testele alea se pot înşela

_ Alexis, ochii noştri sunt[la] tei!

Pantofii lui Candi se apropiară de câmpul ei

^TwaTaVş'i unfrate; îl cheamă Cayden. Şi d(M

poate, Grace şi Hannah. Şi o cumnată pe nume

Jenily. ş.' o mătuşă şi un unchi...

_ Taci! rosti Alexis pe un ton gâtuit.

Aerul din plămâni devenise parcă otrăvit. încercă să-I dea afară, dar nu reuşi.

— Mai e ceva, spuse Candi, iar tonul i se transform^ din blând şi consolator intr-unui încărcat preventiv de părere de rău.

Alexis se sili să se uite la Candi, pe-al cărui chip se aşternu din nou un soi de şovăială timidă.

— Tatăl nostru este bolnav.

Alexis abia avu timp *să* reacţioneze la expresia „tatăl nostru" înainte să înregistreze cele două cuvinte care veniseră după asta.

— Cum... Ce fel de boală?

— Insuficienţă renală.

Pentru a doua oară, Alexis se dădu în spate de parcă Candi ar fi plesnit-o. Se lovi de scaun cu picioarele şi *se prăbuşi în el.*

A suferit un accident de maşină grav acum câţiva ani, şi i-a distrus rinichii, spuse Candi, cu vocea tremurând! A tot fost pe dializă, dar funcţia renală nu-i va reveni. Are nevoie de un transplant.

— Deci m-ai căutat pentru că...

Alexis nici nu putu încheia propoziţia. Un hohot de râs batjocoritor deveni continuarea unui gând neterminat.

— Ai putea fi compatibilă, şopti Candi.

Alexia închise strâns ochii. Cum de se întâmpla aşa ceva?

— Dacă eşti compatibilă, ai putea să-l salvezi. E de doi ani pe lista de donatori.

Alexie nu voia decât să-şi acopere urechile şi să strige „La-la-la-la". Nu voia să-i pese. Nu de el. Nu de Candi.

— Ştiu că te poate şoca...

Alexie deschise ochii.

— De cât timp ştii de mine?

Ezitarea lui Candi fu un răspuns în sine.

Tonul lui Alexis se înăspri.

— De cât timp?

— Am aflat acum trei ani.

Trei ani! Alexis expiră aer cât pentru o viaţă întreagă de întrebări fără răspuns şi inhală cât pentru o altă viaţă de întrebări noi. Asta însemna că şi el ştiuse de existenţa ei de trei ani? Sau ştiuse mereu de existenţa ei? Oricum ar fi stat lucrurile, în mod evident nu-i păsase suficient ca să ia legătura cu ea.

— Nu m-a lăsat să te contactez înainte, spuse Candi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Deci chiar ştiuse de existenţa ei, cel puţin în cei trei ani. Alexis se ridică încet.

— Poate trebuia să-i fi respectat dorinţa.

— Nu pot! Nu mai avem timp. E în vârful listei de donatori, dar a mai fost acolo de două ori şi de fiecare dată s-a întâmplat ceva cu donatorul. Dacă nu primeşte un rinichi curând...

— Cât de curând? se auzi Alexis întrebând.

— Câteva luni. Nu ştim exact.

Empatia se lupta cu sentimentul de aut^ Veşnica poveste a vieţii ei, mereu păţea aşa.

— Ştiu că ceea ce-ţi cer e uriaş, apuse Candi. g" rinichi unui străin... Maiin

Alexis pufni într-un râs lipsit de veselie şi c]ă^. cap. Ar fi fost mai uşor să dea un rinichi unui străin Candi se apropie de ea.

_ Vrei să te implor? O să fac şi asta!

Nu, nu voia ca fata s-o implore. Nimeni nu trebui se târguiască pentru viaţa unei persoane dragi. A]^ ştia cum e să te simţi lipsită de speranţă, cât te mănân^ pe dinăuntru, cum e să cazi în genunchi şi să le prOffiiţi doctorilor, cercetătorilor şi lui Dumnezeu că vei face orice, vei spune orice, vei da orice, doar ca să-ţi salveze mama Nimic din toate astea însă nu ajutase.

Uneori, speranţa era moneda de schimb a naivilor.

Nu dorea nimănui să treacă prin asta.

— Te rog, Alexis! spuse Candi, apelând la implorare, până la urmă.

Alexis îşi apăsă degetele pe încruntătura care i se adâncea pe frunte.

— Am nevoie să mă gândesc.

— Dar...

— Ştii de mine de trei ani, Candi. Cred eă merit câteva zile să mă obişnuiesc cu ideea.

Când Candi îşi încrucişa braţele la piept, palmele îi dispărură din nou înăuntrul manşetelor hanoracului. Poate că altcuiva postura aceea ar fi părut defensivă, dar Candi era, pur şi simplu, resemnată. înghiţi în sec cu gâtul încordat, apoi dădu din cap.

— Bine!

— Cum pot să te contactez?

Fără să spună nimic, Candi îşi recuperă geanta de pe podea, de lângă scaun. Scoase un carneţel şi un pix şi îşi scrise numărul de telefon pe o bucată de hârtie.

Alexis o împături în palmă.

— Stau la un hotel, spuse Candi. Trebuie să mă întorc la Huntsville în curând.

— înţeleg! reuşi Alexis să spună.

Candi îşi ascunse din nou palmele în mânecile hanoracului.

— Aşadar, o să mă suni sau...

— Am nevoie de timp!

Candi deschise gura de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, probabil să-i reamintească că timpul era ceva ce nu avea. Alexis ar fi fost o ipocrită să nu înţeleagă asta. Nimic nu ţipa mai tare ca tic-tacul

insistent al ceasului nemilos al timpului, atunci când fiecare secundă te aducea mai aproape de ultima.

Candi dădu din cap, inexpresivă. Alexis o privi cum îşi pune geanta pe umărul încordat şi, cu o ultimă privire în spatele ei, pleacă. Călca apăsat, dar se simţea că e înfrântă.

Trecu un moment, apoi uşa de la bucătărie se legănă în urma ei.

Câteva momente mai târziu, apăru Jessica în prag.

— E totul în regulă?

Alexis clipi şi îşi reveni din uluială.

— Puteţi strânge pe aici tu şi cu Mariana? Am ceva de făcut!

Jessica ezită.

— Ăă... da! Eşti sigură că eşti în regulă?

— N-am idee!

— Alexis...

însă Alexis o ocoli şi traversă bucătăria ca p • până Ia uşa din spate. îşi luă poşeta şi haina. FficeV^ cu mişcări robotice, asemănătoare cu bătăile repet neintenţionate ale inimii sau cu comprimarea plămâ ..[?i] cu fiecare respiraţie. Pe aleea *pe care îşi parcase* ma” °r trecu pe lângă un grup de femei îmbrăcate în ţinute club de muzică country, sprijinindu-se una de alta [6] râzând, ameţite de băutură. O parte detaşată din min* tea lui Alexis se gândi la ele şi se întrebă dacă ştiu cât de norocoase sunt să fie atât de lipsite de *griji şi* fără să fi tre- cut prin momentul acela decisiv, de proporţii epice, care îşi transformă viaţa pe vecie în „înainte” şi

niciodată la fel.

Nici nu-şi dădu seama când conduse spre casă, dar deodată se trezi că era *pe* aleea din faţa clădirii, cu maşina în relanti, într-o linişte năucitoare. Oare când oprise radioul? întotdeauna mergea cu radioul pornit, preferând să audă sporovăială stupidă a moderatorilor şi programele de ştiri decât haosul nesfârşit al propriilor gânduri.

Opri motorul şi scoase cheia din contact. Mâinile îi căzură în poală. Ştia ce are de făcut, dar nu-şi putea convinge muşchii să facă mişcările. Se uită lung spre casa cu interiorul întunecat, cu excepţia unei singure veioze la fereastră. Mama murise de mai bine de *trei ani,* dar tot i se părea casa ei,

„după". Din nou. Pentru că indiferent ce urma *să se întâmple,* indiferent ce decizie se gândea să ia, viaţa ei nu avea să mai fie şi luminile barurilor country. Apoi ideea asta începuse să i se pară o trădare. Mama îşi luase două slujbe ca să cumpere casa. Sacrificiul ei merita mai mult.

Aşa că Alexis rămăsese. în cele din urmă, îşi pusese amprenta personală. înlocuise canapelele vechi cu mobilă nouă. Zugrăvise pereţii şi înlocuise dulapurile.

Durase ani întregi să nu mai simtă durerea pierderii de fiecare dată când intra pe alee. Dar cândva, anul trecut, durerea făcuse loc unei variante mai blânde, care nu putea fi catalogată decât ca nostalgie.

Alexis se dădu cu greu jos din maşină şi intră în casă. Beefcake o salută cu un miorlăit din vârful scărilor în timp ce Alexis îşi târâia picioarele în sus, pe trepte. Dormitorul ei era ultima cameră pe dreapta, la capătul unui coridor lung. Se duse la dulap şi se ridică pe vârfuri ca să scoată o cutie de pantofi plină ochi.

Cea mai dificilă parte fusese să facă ordine printre lucrurile mamei, după ce murise. Sentimentul acela de finalitate. O viaţă întreagă, redusă acum la doar câteva lucruri – o pătură *pe* care o croşetase mama ei, câteva haine de care Alexis nu se putuse despărţi, un teanc de vase desperecheate, o colecţie de suvenire.

Şi cutia asta cu documente, fotografii şi cartonaşe pe care Alexis îşi pusese în minte s-o organizeze cândva, când avea să aibă starea de spirit

necesară. Nu-şi amintea exact unde pusese cartonaşul pe care îl căuta. '

Nu păruse suficient de important ca să-i găsească un loc special; era doar un cartonaş simplu, prins de nişte flori la înmormântare.

Tot ce-şi aducea aminte Alexis era numele.

CAPITOLUL CINCI

- HEI, TU AI VĂZUT-O VREODATĂ PE NEVASTA RUSULUI?

— Poftim?

Noah ridică privirea din laptopul lui Colton, care era un dezastru. Lucra de două ore în conacul împărătesc al lui Colt şi îşi cam pierduse răbdarea. Nu doar din cauza incapacităţii totale a lui Colton de a înceta să-şi mai distrugă propriul sistem de securitate, ci şi din cauza senzaţiei sâcâitoare că el însuşi devenise un impostor.

Stătea acolo într-o casă care, probabil, costa mai mult decât câştigau americanii de rând în zece ani, o hardughie suficient de mare, încât să locuiască în ea regeşte douăzeci de oameni. Şi în timp ce vechiul Noah ar fi vociferat contra unui sistem economic care permitea ca o asemenea bogăţie să şe adune doar în vârful societăţii, iată-l acolo, făcând bani de pe urma ei.

Deci, da, era cam ofuscat!

— Nevasta Rusului, repetă Colton. Ai cunoscut-o vreodată?

Noah îl privi cu coada ochiului.

— Nu! De ce?

— Nu cred că există.

Noah pufni şi îşi duse berea la gură.

— Ridicol! Sigur că există.

— Nimeni n-a văzut-o vreodată. Cred că e un produs al imaginaţiei sale.

Noah îşi dădu ochii peste cap.

— E sportiv profesionist. N-ar putea avea o nevastă falsă nici dacă ar vrea. Caut-o pe Google.

— Am căutat-o. Sunt zero poze cu ea. Şi vreau să zic zero barat. Nu ţi se pare ciudat?

Noah mârâi din nou.

— Tu n-ai prieteni cu care să vorbeşti? Eu lucrez aici,' în caz că n-ai observat.

— Asta mă doare, frate. Eu chiar credeam că *tu* eşti prietenul meu.

Noah se simţi vinovat şi bombăni o scuză.

— Bine! Dar nu trebuie să te duci undeva? Credeam că oamenii faimoşi au mereu iin loc în care trebuie să fie.

-Nu!

Colt trase o chitară în poală şi cântă câteva acorduri. Noah ridică privirea.

— E ceva nou?

Colt ridică din umeri.

— Ceva la care lucrez pentru următorul album.

Vocea îi căpătase o încordare aproape imperceptibilă. Prietenul lui – şi chiar *erau* prieteni, deşi era al dracului de ciudat – părea foarte stresat de apariţia următorului album. Era mare presiune pe el, pentru că primele două primiseră discul de platină, dar de pe cel mai recent album nu ieşise nici măcar un singur hit care să ajungă, în top zece.

— Ai putea să investighezi, să ştii.

Noah se uită peste ramele ochelarilor.

— Ce să investighez?

— Chestia asta cu nevasta Rusului.

— De ce eu?

— Pentru că lucrezi pentru CIA, nu?

— Da! răspunse Noah pe un ton sec.

Toţi prietenii lui erau convinşi că firma era doar o faţadă pentru ceva mult mai palpitant.

Colton se opri din cântat.

— Rahat! Pe bune?

Noah mai tastă ceva la laptop.

— Nu!

— Dar ai o dubiţă de supraveghere, frate.

— Toate companiile de securitate au aşa ceva.'

— Pe naiba!

Noah oftă şi se lăsă pe spate în scaun la masa din livingul lui Colt.

— Clienţii mă angajează să verific siguranţa sistemelor lor. Uneori asta include transmisiuni şi supraveghere.

—- Eu zic că minţi. Cred că lucrezi pentru FBI sau ceva de genul.

Mă rog, partea aia era oarecum adevărată. Sau fusese cândva. Faptul că oferise servicii de consultanţă FBI-ului îl ţinuse departe de o închisoare de minimă securitate.

Dar zilele acelea trecuseră de mult. Acum era plătit milioane de dolari ca să ajute dobitoci precum Colton Wheeler să se protejeze atunci când dădeau click pe lin- kuri pornografice.

Telefonul mobil îi Vibră în buzunar. Noah îl scoase şi văzu chipul lui Alexis pe ecran. Dispoziţia i se; schimbă imediat. Duse telefonul la ureche.

— Bună!

Alexis de-abia se auzea.

— Noah...

înlemni complet.

_ *Ce s-a* întâmplat?

_ Poţi să...

Scoase un sunet gâtuit.

El se ridică şi aproape doborî scaunul.

_ Pot să ce? Ce se întâmplă?

— S-a întâmplat ceva. Poţi sa vii pe la mine?

— Sunt pe drum!

închise şi îndesă telefonul în buzunar în timp ce scotea cheile de la maşină din celălalt.

Colton îl privi, iar în vocea şi în ochii lui se simţi îngrijorarea.

— E totul în regulă?

— Trebuie să plec!

Conduse prin oraş de parcă dădea probe pentru Mano Kart. Viră pe aleea ei, opri motorul şi deschise portiera. Uşa de la intrare nu era încuiată, aşa că intră direct şi o strigă.

Ea îi răspunse de la etaj.

— Aici, sus!

Vocea îi suna răguşit.

Noah urcă scările câte două trepte deodată, apoi traversă coridorul către camera ei. Era aşezată pe bancheta de la geamul care dădea spre curtea din spate. Auzindu-i paşii, Alexis se întoarse şi se uită la el. Avea ochii roşii şi umflaţi. Părul îi era adunat în creştet într-un coc dezordonat şi haotic, şi era îmbrăcată cu un hanorac lălâu de-al lui şi nişte pantaloni de trening largi. într-un cuvânt, arăta oribil. Ar fi râs, dacă inima nu i s-ar fi făcut, brusc, fărâme.

Remarcă şi felul în care arăta camera, Pe podea

era răsturnată o cutie cu hârtii şi fotografii, iar pe pat erau împrăştiate alte lucruri. Noah traversă camera cu D mari şi căzu în genunchi lângă banchetă de la geam [1]

— Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

Alexis îi dădu un cartonaş mototolit şi îngălbenit, de genul celor care veneau cu buchetele de florii

Pe el era mâzgălit un nume cu b caligrafie grăbită.

— ElliottV.

Confuz, Noah se încruntă, apoi se uită la ea.

— Ce-i asta? Cine e Elliott V.?

— *Acela,* spuse Alexis, se pare că este tatăl meu.

A durat zece minute mult prea lungi ca să scoată întreaga poveste de la ea. Tânăra aceea, cea cu care spera Alexis să vorbească de vreo săptămână; nu era o victimă a abuzului, ci era sora lui Alexis?

Noah încercă să-şi menţină trăsăturile feţei relaxate şi neutre în timp ce Alexis îl punea în temă. Pe dinăuntru însă oscila între durere şi furie. O furie din aia sinceră, orbitoare. Ăla îşi ignorase fiica toată viaţa şi acum voia un rinichi de la ea?

Noah se lăsă pe călcâie.

— Şi de unde ştii că fata asta, Candi, spune adevărul?

Alexis se şterse la nas cu mâna.

— De ce ar minţi?

— Oamenii mint pentru tot felul de motive.

— Avem aceiaşi ochi, Noah. Şi oricum, a spus că ADN-ul o dovedeşte.

—Le-ai văzut? Rezultatele testelor?

Nu, daram asta, zise şi arătă spre cartonaş. Ce şanse erau ca o persoană pe nume Elliott V. să-i trimită flori la înmormântare?

Noah îşi trecu mâna prin păr.

_ Şi ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu!

— Ţi-a spus cum s-o contactezi?

Alexis vâri mâna în buzunarul puloverului şi scoase o bucată de hârtie cu un număr de telefon mâzgălit pe ea.

Noah o puse deoparte şi apoi îşi aşeză mâinile pe şoldurile ei.

— Te simţi bine? o întrebă cu cea mai mare blândeţe.

Alexis îi evită privirea. Mai înghiţi un nod din gât.

— Uită-te la mine!

Ea îl ascultă, dar în aceeaşi secundă spatele i se îndreptă, iar pe chip i se întipări o expresie reţinută.

— Nu face asta! o imploră, strângându-i uşor picioarele.

Ea se căzni să îşi dreagă glasul.

— Ce să nu fac?

— Să te închizi în tine. Să te prefaci că nu eşti supărată.

Ea clătină iute din cap de la stânga la dreapta.

— Mă simt bine!

— Nu te simţi bine! Eşti în şoc pentru că ţi s-a întors iar viaţa cu fundul în sus.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, într-un gest deopotrivă defensiv şi protector.

— Mă simt bine. Doar că... am nevoie de un minut.

Alexis se opri şi înghiţi din nou. 0 văzuse făcând asta de atâtea ori, iar acum îşi dădea seama despre ce e vorba. 0 încercare de a evita manifestarea deschisă a emoţiilor. Şi mama lui Noah făcea la fel, pe vremea când moartea tatălui său încă mai era o rană proaspătă şi deschisă. Noah se temea că atunci când Alexis avea să explodeze, într-un final, urma să-i fie la fel de greu cum fi fUse8e şi mamei lui. Aşadar, jură că va fi acolo, ajutând-o să-ţţ revină, pentru că nu făcuse asta pentru mama lui.

Se ridică şi se strâmbă când îşi simţi genunchii amor- ţiţi pentru că stătuse pe jos atâta timp.

— O să-ţi fac nişte ceai!

— Nu trebuie să faci asta! îi spuse ea.

— Ştiu, dar tot o s-o fac. îşi dădu o şuviţă de păr după ureche, apoi adăugă: Poate torn şi nişte whisky.

Zâmbetul ei era la fel de trist, pe cât era de forţat.

— Eşti un vis devenit realitate.

— Da, nu-i aşa?

Zâmbi larg, îi făcu cu ochiul şi fu uşurat când văzu că buzele i se înmuiară în ceva ce părea un surâs sincer.

— Mă întorc imediat!

Noah coborî în fugă scările, sărind de pe treapta de jos fix la timp pentru a evita o nouă încercare de asasinat din partea lui Beefcake. Afurisitul ăla de motan îl ura şi îi plăcea să demonstreze asta în cele mai dubioase moduri posi- bile. De obicei, ţâşnea sub piciorul lui chiar la timp

să-l facă să se împiedice sau se ascundea sub un scaun şi se războia cu şireturile lui Beefcake îl scuipă, apoi o luă la goană pe scări cu mai multă agilitate decât ar fi crezut Noah că e posibil la un animal a cărui burtă atârna până la podea.

Noah luă ibricul de pe aragaz, îl umplu cu apă proaspătă, apoi căută în dulap ceaiul de muşeţel.

Când ibricul începu să fluiere, opri focul şi turnă apa în cană. Apoi se ţinu de promisiune şi turnă nişte whisky în ceai. Pentru el, îşi puse doar whisky şi câteva cuburi de gheaţă.

Când se întoarse în camera ei, o găsi aşezată pe pat, cu picioarele încrucişate şi cu Beefcake în braţe.

__ A încercat din nou să mă ucidă, spuse Noah, sperând să mai obţină un zâmbet de la ea.

Alexis puse pisica deoparte şi se întinse după ceai.

— Mulţumesc!

_ Vrei să fac focul? o întrebă, gesticulând spre şerni- neul de la perete.

— Sigur!

îşi puse paharul cu whisky pe noptieră, apoi se ghemui în faţa căminului. Focul începu să trosnească aproape imediat. Când se întoarse, văzu că Alexis se urcase mai sus pe pat ca să se sprijine de tăblie.

Noah îşi dădu pantofii jos şi se aşeză lângă ea, pe salteaua care se adânci sub greutatea lui şi scârţâi, iar sunetul îi trimise un şoc stânjenitor prin toate simţurile, în tot timpul de când o cunoştea şi pe care îl petrecuseră împreună, nu fusese niciodată în acelaşi pat cu ea. Intrase de mai multe ori în dormitorul ei. La naiba, chiar el îi adusese lemnele de foc până sus în cameră! Dar aşa ceva? Niciodată!

Alexis sorbi o gură de eeai, apoi'trase brusc aer în piept.

— E prea fierbinte? întrebă el.

— E prea mult whisky!

Noah chicoti.

— 0 să te mai destindă.

— Şi o să-mi crească păr pe piept?

— La naiba, sper că nu!

Ea râse. în sfârşit! Slavă Domnului! Alexis mai luă o gură, şi de data asta probabil că se duse mai uşor, pentru că îşi sprijini capul de tăblia patului. După încă două guri, întoarse capul în direcţia lui.

— Mulţumesc că ai venit!

Noah se lăsă şi el pe spate şi se aşeză în aceeaşi pozj. ţie, cu faţa la câtiva centimetri de a ei.

— La ce sunt buni prietenii?

— Sper că n-am întrerupt nimic.

— Doar teoriile conspiraţioniste ale lui Colton.

Alexis râse din nou şi, înainte ca Noah să-şi dea seama ce se întâmplă, se aplecă spre el şi îşi odihni capul pe umărul lui. Vârful cocului ei dezordonat îi gâdila bărbia. Părul îi mirosea a mirodenii, iar aroma asta îi amintea de uleiurile esenţiale pe care le folosea eâ pentru a ţine la distanţă durerile de cap.

— Ziua de naştere a mamei mele ar fi fost săptămâna viitoare, spuse Alexis deodată.

— A, da?

Obrazul ei se ridică de pe umărul lui, iar Alexis se întoarse cu faţa spre el.

— îmi e mai greu de ziua ei de naştere decât în ziua comemorării morţii ei. Nu e ciudat?

Noah se forţă să-i susţină privirea. Rareori

vorbeau despre părinţii lor, chiar dacă amândoi pierduseră, câte un părinte la o vârstă mult prea fragedă. Mama ei murise de cancer cu trei am în urmă, iar tatăl lui murise în Irak, când Noah avea cincisprezece ani. Era ceva ce aveau în comun, ca şi cum făceau parte dintr-un club în care nu voiseră să intre, dar care îi definea în moduri ce nu puteau fi înţelese de cineva din afară. Simţeai un anume fel de singurătate atunci când pierdea! un părinte aşa de tânăr. O senzaţie de nedreptate care te diferenţia de alţii.

Dar probabil că ăsta era motivul pentru care nu vorbeau despre asta. Se înţelegeau unul pe altul fără să trebuiască să-şi demonstreze durerea reciproc.

El înghiţi un nod din gât.

___Nu, nu e ciudat!

— La tine cum e?

— Ziua comemorării e mai grea pentru mine, apuse el, dar apoi clătină din cap şi lăsă privirea în jos. De fapt, nu e adevărat! Seara dinainte de ziua morţii e cea mai grea pentru mine.

— De ce?

— Pentru că încep să număr orele şi minutele până când am aflat. Nu pot să nu mai fac asta. Nu pot dormi. Până dimineaţa, sunt...

Noah lăsă propoziţia în aer în timp ,ce-şi căuta cuvintele potrivite.

Ea nu-l forţă să continue. Doar ascultă şi aşteptă. O calitate de care el se îndoia că o învăţase doar din interacţiunea cu supravieţuitoarele, şi despre care bănuia că face parte din fiinţa ei. Aşa era Alexis: o

ascultătoare bună, o prietenă bună, o persoană bună.

. Neputincios, răspunse el, în cele din urmă. Aşa mă simt. Nu pot să fac nimic cu privire la asta. Nu pot să mă întorc în timp şi să schimb lucrurile.

Ea încuviinţă, zâmbi cu blândeţe, apoi îşi puse din nou capul pe umărul lui.

Focul pocni. Alexis oftă. La capătul patului, Beefcake îşi spăla blana. Şi, undeva adânc înăuntrul lui Noah, un tăciune se aprinse.

Nu era prima dată când Alexis se cuibărea cu el. Poziţia lor standard când se uitau la un film era cu picioarele ei în poala lui. Şi doar cu vreo două săptămâni în urmă, adormise sprijinită de el.

Dar de data asta era diferit.

Poate era din cauza băgăcioşilor săi de prieteni. pOate că îi plantaseră nişte seminţe în creier, iar acum începeau să germineze. Sau poate, doar *poate,* era din cauză că prj. etenii lui aveau dreptate. Sentimentele lui pentru ea erau adevărate şi, văzând-o aşa de vulnerabilă, îi era imposibil să mai nege asta. Dar dacă Noah ştia ceva despre grădi. nărit, aceea era că exista doar *o* mică fereastră de timp în care rădăcinile puteau creşte. Din păcate, ratase fereastra aceea cu ea şi ar fi fost o nebunie să încalce acum graniţele prieteniei. O prostie!

Mai ales acum.

Nu insista el să fie doar prieteni. Se purta ca un prieten adevărat.

— Şi mama ta nu ţi-a spus niciodată nimic despre tatăl tău?

— Niciodată. Nu mi-a spus numele, în orice caz.

Alexis îşi umezi buzele cu limba, apoi continuă: S-a oferit să-mi spună cine e atunci când am împlinit optsprezece ani, dar nu mi s-a părut important. în mod evident, lui nu-i păsa de mine, aşa că mie de ce mi-ar fi păsat?

Din punctul de vedere al lui Noah, încă mai era valabil acel sentiment. Ticălosul nu făcea decât şă folosească o fiică pentru a o face să se simtă vinovată pe alta – pe cea pe care o neglijase toată viaţa –, determinând-o să-şi rişte viaţa pentru a-i salva pielea Iui jalnică.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă el după un moment.

— Habar n-am!

— Nu trebuie să faci nimic, să ştii. N-ai nicio obligaţie sa faci ce îţi cere Candi.

Alexis îşi înăbuşi un căscat.

— Te simţi bine?

__ Nu-mi pot ţine ochii deschişi.

__ Atunci dormi! Corpul tău îţi spune că are nevoie de timp pentru a se recupera în urma şocului.

Ea căscă din nou. Noah îi luă ceaiul din mâini.

— întinde-te şi odihneşte-te!

— 0 să pleci? întrebă ea, ridicându-şi capul de pe umărul lui.

Noah îşi aplecă capul şi o sărută pe creştet.

— Nu plec nicăieri!

Alexis se trase în jos şi se rostogoli pe o parte, departe de el. După zece minute, respiraţia ei se relaxase într-un ritm regulat.

Aveau să treacă ore întregi până când Noah urma să adoarmă şi el.

Noah nu putea respira.

0 presiune fierbinte şi grea de pe piept îi zdrobea încet plămânii. Se trezi cu o tuse sufocantă şi se holbă direct în ochii galbeni şi incandescenţi ai demonului în persoană.

Beefcake!

Gata, până aici îi fusese! Acum era momentul în care avea să moară. Beefcake îl văzuse dormind alături de Alexis şi se răzbuna, în sfârşit. Motanul stătea pe pieptul lui, iar ghearele i se înfigeau în piele prin pânza tricoului. Ura îi radia din ochi.

— Uşurel, haide! şopti Noah, uitându-se în lateral, spre locul în care Alexis dormea dusă. Fii cuminte!

Beefcake deschise gura şi dădu drumul rămăşiţelor unui şoarece mort pe pieptul lui.

— lisuse Hristoase!

Noah sări din pat. Beefcake urlă şi îşi înfipse ghearele şi mai tare în pieptul lui Noah înainte să decoleze ca un gargui înaripat. Şoarecele mort căzu la podea cu o bufnitură surdă.

Alexis se foi, dar nu se trezi. Şoarecele mort se holbă la el cu ochii goi, îndureraţi. Noah trebuia să elimine mo,, tăciunea înainte să observe Alexis. Se furişă afară din cameră şi traversă holul până la baie. Sub chiuvetă, găsi un sul de prosoape de hârtie şi o rolă de saci menajeri. Beefcake mârâi din vârful scărilor, iar Noah se luptă cu impulsul de a-i arăta degetul mijlociu, *înainte* să se întoarcă în dormitor în vârful picioarelor.

ŢinândU-şi respiraţia, apucă rozătorul cU un teanc de prosoape de hârtie şi îl azvârli în sac.

Alexis se mişcă din nou, aşa că înlemni în loc. Pieptul i se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie şi, în somn, avea chipul mai relaxat decât îl văzuse vreodată. Voia să se bage la loc în pat cu ea şi să-i cuprindă talia cu braţele.

Şi de asta îşi forţă picioarele să se mişte. Duse sacul cu şoarecele mort la parter. Tomberonul era chiar la uşa din spate şi, după ce-l aruncă, îşi scoase cheile de la maşină din buzunar. Nu mai putea adormi, aşa că era mai bine să îşi folosească timpul într-o manieră utilă.

îşi luă rucsacul din maşină, se întoarse înăuntru şi se trânti pe canapea. Dădu o căutare rapidă după riscurile pe care le implică donarea de rinichi. Primul rezultat era o pagină cu întrebări şi răspunsuri de la Clinica Mayo, aşa că dădu click pe ea şi se sprijini de perne ca să citească ideile principale. *Mii de transplanturi de rinichi erau efectuate anual în Statele Unite... Rata de succes era mare când rinichiul provenea de la un donator viu... Riscuri minime de probleme de sănătate pe termen lung pentru donatori... Recuperare în şase săptămâni.*

Dădu click pe mai multe rezultate, dar peste tot era cam aceeaşi informaţie. Donarea de rinichi era sigură şi cu puţine riscuri pentru donator, iar dacă donatorul era rudă apropiată atunci şansele ca organismul beneficiarului să respingă noul organ erau minime.

Noah închise laptopul şi îşi frecă faţa cu palmele. Totul era descris aşa de sec! Se holbă la tavan şi şi-o imagină pe Alexis la etaj. în pat. Mârâi şi se îndreptă de spate, apoi ridică din nou capacul laptopului. Tastă

numele lui Elliott Vanderpool. După nici cinci minute de citit îşi dădu seama că individul avea mult mai multe păcate pe lângă faptul că-şi abandonase fiica.

Nenorocitul era şeful Departamentului de inginerie al Diviziei aerospaţiale din cadrul unuia dintre cei mai mari furnizori de echipamente de apărare ai statului, BosTech – o companie care fusese investigată de FBI cu cinci ani în urmă pentru faptul că nu raportase corect defectele sistemelor de navigare cu drone, ceea ce dusese la moartea a sute de civili irakieni.

Ceea ce însemna că avea mâinile pătate de sânge până la coate.

Un om ca ăla nu merita nici măcar să rostească numele lui Alexis, darămite să-i ceară un afurisit de rinichi.

CAPITOLUL ŞASE

ALEXIS SE TREZI A DOUA ZI DIMINEAŢA SIMTINDU-SE CA un dovleac scobit. Şi nu *genul* acela de dovleac vigu$_{r08}$ proaspăt sculptat, ci genul acela de dovleac uitat de-$_{0}$ lună pe terasă, gol şi înmuiat, gata să se rupă în bucăţi fleşcăite dacă dai peste el din greşeală.

Adormise peste cuvertură, dar probabil că Noah o învelise la un moment dat, înainte să plece. Nu-i venea să creadă că dormise toată noaptea. Probabil că din cauza alcoolului.

Un miau de lângă pat îi întrerupse şirul de gânduri desperecheate. Alexis se rostogoli pe o parte şi se uită la Beefcake. Bătu salteaua cu palma, semn că se putea urca lângă ea. Motanului îi trebuiră câteva încercări până să reuşească, în cele din urmă, să-şi urce greutatea substanţială pe pat, alături de stăpână. îşi frecă faţa de a ei, înainte să se cuibărească şi să înceapă să toarcă. Alexis era singura persoană în preajma căreia avea suficientă încredere să-şi lase garda jos. Singura persoană în care avea încredere, punct. Bietul ei motan neînţeles!

Alexis îl adoptase la doar şase săptămâni după ce murise mama ei. Nu căutase o pisică nouă. Abia putea funcţiona, şi ultimul lucru de care avea nevoie era responsabilitatea

unui nou animal de companie. Dar o sunase cineva de la adăpost şi îi spusese că motanul stătea acolo de mai bine de trei luni, oare nu putea să-l ia în grijă o vreme? Alexis se uitase doar o dată la chipul lui furios şi ştiuse că avea să fie al ei pentru totdeauna. Niciodată nu putuse întoarce spatele unei fiinţe singure.

Fiinţele singure aproape întotdeauna purtau o bătălie despre care nimeni nu ştia nimic.

De pe noptieră, se auzi sunând alarma telefonului. Era ora de trezire. Nu-şi putea permite să lenevească în pat, indiferent ce.se întâmplase cu o zi în urmă. Cafenelei nu-i păsa că prin viaţa ei tocmai trecuse 6 bilă de la demolări.

Scuzându-se faţă de Beefcake, Alexis se ridică în şezut şi dădu la o parte pătura groasă de pe picioarele ei.

Şi atunci simţi mirosul.

Cafea!

Un moment crezu că e doar în imaginaţia ei, dar apoi, când se dădu jos din pat şi se ridică în picioare, mirosul o izbi din nou. Mai puternic de data asta. Ca un cadou venit din Ceruri. Oare Noah programase aparatul de cafea înainte să plece cu o seară înainte? Era exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut. Un sentiment cald şi lipicios i se împrăştie în piept când traversă dormitorul, apoi se opri brusc, când auzi un zgomot la parter.

Un clinchet, ca vasul de la aparatul de cafea când se loveşte de o cană.

Sentimentul cald şi lipicios se evaporă: când inima îi făcu brusc o tumbă. Noah încă mai era acolo.;. Alexis se întoarse şi se uită la patul ei în timp ce aerul îi

ieşea cu totul din plămâni.
Fugi şi se ascunse în baie, unde îşi evaluă faţa matinală. Ochii erau umflaţi de somn. Obrajii erau uscaţi de plâns.
Părul îi arăta ca în desene animate. Deci, da, era deoseh de atrăgătoare! îţi îmblânzi repede părul într-un Coc " creştetul capului şi îşi dădu cu nişte apă pe faţă. 'n
Tălpile goale îi lipăiră încet pe mochetă când coborî 1 parter şi traversă holul spre bucătărie. Se opri în loc cgn văzu priveliştea care o aştepta. Noah stătea sprijinit de blat cu spatele la ea. Era îmbrăcat cu aceleaşi haine de seara tre^ cută, dar acum erau mai şifonate. Avea părul lăsat liber pe^ umeri – bogat şi ondulat, genul de păr pe care supermode. lele dădeau milioane de dolari pentru a-l obţine şi menţine, într-o mână ţinea o cana, iar în cealaltă avea telefonul, pe care derula cu degetul fluxul de ştiri de pe Twitter.
Alexis intră în bucătărie şi încercă să vorbească pe un ton normal.
— Bună!
Noah se întoarse şi o întâmpină cu un zâmbet obosit.
— Bună! răspunse el, cu o voce matinală încă puţin răguşită. Ai dormit bine?
Ea dădu din cap şi îşi cuprinse trunchiul cu braţele.
— Credeam că ai plecat!
El se desprinse de blat, cu sprâncenele ridicate în spatele ochelarilor.
— De parcă te-aş fi lăsat singură. Arătă înspre

masă şi îi spuse: Stai jos! îţi fac micul-dejun!

— Mersi, dar poate doar nişte cafea? Nu sunt sigură că stomacul meu face unei porţii de mâncare acum.

Alexis se aşeză pe Un scaun şi îşi trase un genunchi la piept, proptindu-şi talpa de marginea şezutului. Ochii ei îl urmăreau atent pe Noah: cum se întinde după o cană în dulap şi o umple cu cafea, adăugând cantitatea suficientă de lapte condensat şi zahăr ca s-o facă acceptabilă. Apoi se aşeză la masă, pe scaunul de lângă eâ.

îi înmâna cana.

_ Eşti sigură că te simţi bine?

__ Cred că sunt mai degrabă amorţită. Adică ziua de ieri nici măcar nu mi se pare reală.

Alexis îşi strânse mâinile în jurul cănii fierbinţi şi lăsă căldura să-i pătrundă în piele.

— Mulţumesc că ai rămas!

El îşi ciocni uşor cana de a ei.

— La ce sunt buni prietenii?

îşi băură cafeaua în linişte. Alexis ascunse un căscat în dosul palmei.

— Poate ar trebui să-ţi iei liber azi! îi propuse Noah.

— Nu pot! Trebuie să fiu la cafenea.

— Ai dreptul la o zi liberă din când în când; Lexa.

— Şi ziua ta cum o să fie?

El ridică din nou din sprânceană la evidenta schimbare de subiect.

— Am o grămadă de mesaje vocale pe care n-am chef să le ascult şi a doua întâlnire cu un potenţial nou client şi orice criză ar putea să mai apară.

— Sună palpitant!

— Nu este. Aş prefera să rămân aici, cu tine.

Căldura i se întoarse în piept, urmată repede de nesiguranţă. Oare ce însemna asta?

— La ce oră trebuie să fim la mama ta?

Noah se lăsă pe spate, în scaun.

— Poate ar trebui să sărim peste cină în seara asta!

— Nu!

— E prea mult pentru tine. Putem să ne vedem doar ca să ne apucăm de construcţia setului de Lego.

— Vreau să merg, Noah! Am nevoie să merg, îi zâmbi cu jumătate de gură şi adăugă: Şi, în orice caz, vreau să pregătesc ciupercile alea umplute care îi plac surorii talₑ în caz că-şi face apariţia.

— Doamne fereşte s-o dezamăgim cumva pe Zoe!

Alexis il înghionti uşor cu piciorul.

___Şi tu te temi de ea la fel de mult ca mine.

— Asta e sută la sută adevărat!

Schimbul de replici îi făcu pe amândoi să zâmbească

Alexis deschise gura să-i mulţumească din nou că rămăsese, dar el o întrerupse.

—Am făcut puţină cercetare aseară după ce te-ai culcat.

Lui Alexis i se opri respiraţia în gât.

—* Cercetare?

— Despre el...

Cafeaua i se transformă în smoală în stomac.

— Şi ce-ai aflat?

Noah se scărpina pe maxilarul acoperit de barbă.

— Cam tot ce-a spus Candi pare să fie adevărat. Locuieşte în Huntsville. Are doi copii adulţi, Candace şi Cayden. Lucrează la o companie de inginerie

spaţială. Am găsit un link spre un newsletter al companiei în care e o scurtă biografie a lui. Ţi-am printat-o dacă vrei s-o citeşti.

Lovi uşor cu degetul într-un teanc de hârtii de lângă laptopul lui. Alexis îl studie un moment înainte să încuviinţeze, dând din cap. Avea să-l citească mai târziu.

— Ai mai aflat şi altceva?

Noah ezită.

— N-ai spus că mama ta e din Ţennessee?

— Da, de ce?

— Elliott e din California şi se pare că nu s-a mutat încoace până în 1999.

— Mama a locuit doi ani în California înainte să mă nasc eu.

Noah dădu din cap dus pe gânduri şi cu privirea absentă.

— Bănuiesc că are sens, atunci.

Alexis se încruntă.

_ Ce îmi ascunzi?

— Am găsit anunţul căsătoriei lui în arhiva online a unui ziar.

Fără s-o privească în ochi, îşi porni laptopul, apăsă pe câteva taste şi apoi întoarse calculatorul ca să vadă şi ea. Pe ecran era fotografia alb-negru a unui cuplu zâmbitor, mire şi mireasă, cu obrajii apropîaţi şi du mâinile împreunate la piept.

Camera se învârti cu ea atunci când ochii i se concentrară asupra bărbatului din poză. Acela era el? Tatăl ei? Bărbatul despre care mama ei nu vorbea niciodată, bărbatul căruia nu-i păsase de propria fiică, cel care o lăsase pe mama ei să crească singură un copil? Imaginea era prea înceţoşată ca să studieze ochii bărbatului şi să vadă dacă sunt la fel ca ai ei, aşa

că Alexis îşi îndreptă privirea spre textul de sub poză.

SAMMONS-VANDERPOOL

Andrew ţi Ellen Sammons, din Redlands, sunt mândri să anunţe căsătoria fiicei lor, Lauren, cu Elliott James Vanderpool, din Santa Barbara, la 23 martie. Cuplul s-a căsătorit la Catedrala Sf. Francisc din Redlands, după care a urmat o petrecere la Mission Inn, un han istoric din Riverside. Mireasa şi mirele s-au cunoscut când erau amândoi studenţi la Universitatea Santa Barbara, acolo unde mirele şi-a luat doctoratul în inginerie spaţială, iar mireasa a absolvit Facultatea de Educaţie. în prezent, mirele lucrează la Laboratorul de Propulsie Spaţială, iar mireasa ca educatoare la grădiniţă. Cuplul şi-a făcut luna de miere în. T_{Oac} Italia, şi va locui în Paeadena. ^{na}-

Alexis citi anunţul repede de două ori, apoi $_a$ oară, oprindu-se la cuvintele şi expresiile principale îi conturară o imagine în minte. O imagine despre peritate şi privilegiu. Despre siguranţă şi stabilit^ Despre sănătate şi confort.

Simţi cum ranchiuna îi roade stomacul. în copilă$_{ri}$ Alexis nu se gândise nici măcar o dată că şi-ar fi dorit m$_a$i mult decât avea. Şi chiar şi când începuse să-şi dea seama că trăiau diferit faţă de alţi oameni, îi fusese suficient $_{8}$-$_{0}$ aibă pe mama ei.

Dar cum ar fi fost dacă mama ei n-ar fi muncit aşa de mult? Dacă n-ar fi trebuit să se îndatoreze pentru ca Alexis să poată merge la facultate şi trăiască mai bine? Dacă ar fi avut o asigurare de viaţă

adecvată, iar mama ei n-ar fi fost forţată să-şi petreacă ultimele zile îngrijorându-se cu privire la faptul că o lăsa pe Alexis singură cu facturile neplătite?

Simţi cum i se urcă bila în gât când împinse laptopul deoparte.

— Ştiam că e însurat. Nu pricep ce...

— Uită-te la dată, Lexa!

îşi aţinti privirea asupra părţii de sus a paginii. *3 aprilie 1989.*

La început, data nu-i spuse nimic.

Apoi însă îşi dădu seama.

Nu putea fi corectă! Alexis se născuse în aprilie 1989. îl aţinti din nou cu privirea pe Noah, iar o emoţie inexplicabilă îi puse un nod în gât.

— Nu e tatăl meu.

___ Nu înseamnă neapărat asta.

__ Ba bineînţeles că da! Cum ar putea fi tatăl meu? Mama n-ar fi rămas niciodată gravidă cu un bărbat logodit.

Noah o privi într-un fel care o făcu să se simtă deopotrivă proastă şi naivă. Clătină din cap.

__ Nu! Mama n-ar fi avut niciodată o aventură cu un bărbat logodit cu altcineva. Doar dacă...

— Dacă ce?

__ Poate nu ştia că e logodit. Poate... poate o înşela pe logodnica lui, mama nu ştia, iar când i-a spus că e gravidă, el s-a despărţit de ea.

Cuvintele îi ieşiră într-un şuvoi disperat de justificări. Orice ca să facă totul să aibă sens! Orice ca să răspundă la întrebarea care îi urla în subconştient. *De ce?*

Noah închise laptopul şi se aplecă spre ea.
— Facem presupuneri fără să ştim faptele. Vocea îi era calmă, reconfortantă, când îi spuse: Cea mai uşoară cale de a afla dacă chiar e tatăl tău e să facem un test de sânge.
Avea dreptate. Alexis dădu din cap şi se uită la mâinile încrucişate în poală.
— Sau..., spuse Noah.
— Sau ce?
— Sau nu faci nimic şi le spui tuturor să te lase naibii în pace.
Alexis ridică brusc capul.
— Nu pot să nu fac nimic!
— N-ai nicio obligaţie să te implici.
— E pe moarte, Noah!
— Lucru despre care nu ai ştiut nimic până ieri. Nici de el n-ai ştiut până ieri.
— Dar acum ştiu!

Noah se îndreptă de spate şi îşi înfipse degete! * des şi ondulat pentru a-l da din faţă. O venă îi Pa^l tâmplă, de parcă vorbele nerostite se umflau să ia P-U,8a

Noah clătină din cap şi se ridică uşor, cu can» î„

— Nimic! nmM.

— încetează! Nu ne tratăm cu „nimic” unul , altul

Spune ce-ai de spus!

Noah se duse până la blatul de bucătărie şi se întoa). Deschise gura, apoi o închise. întf-un final, după un oftat adânc, spuse:

— Nu încerc să salvez

— Nu e treaba ta să salvezi lumea, Lexa!

— Atunci ce faci?

Noah puse jos cana şi se întoarse la masă. Se aşeză pe scaun şi se aplecă în faţă până când genunchii i se atinseră de ai ei.

— Ştii cât de mult te admir pentru munca pe care o faci la cafenea. Şi nu doar pentru femeile care au fost abuzate, ci, Doamne, şi pentru pisicile alea cărora le găseşti familii.

— Şi atunci?

— Te epuizezi. Şi apoi mai adaugi şi rahatul ăsta pe deasupra? Când o să încetezi şi o să respiri şi tu puţin?

Alexis simţi cum i se pune un nod mare în gât. Se ridică repede ca să nu lase să se vadă.

— Trebuie să mă pregătesc să plec la muncă.

— Hei...

Noah se întinse spre mâna ei, iar căldura degetelor lui peste ale ei îi făcu inima rănită să bată

cu o durere surdă.

Când vorbi, degetul lui mare îi mângâie uşor încheieturile degetelor:

— Ţine minte că şi tu contezi, Alexis.

Durerea surdă se transformă într-una ascuţită şi intensă. Şi nu doar din cauza a ce-i spusese Noah, ci şi a felului în care o spusese. Sau poate era doar imaginaţia ei. îşi dorea chestii şi, probabil, şi le imagina.

Alexis îşi drese glasul şi îşi trase mâna dintr-a lui.

_ Mulţumesc că ai rămas aici aseară! Şi pentru toate astea! adăugă, fluturând mâna spre calculatorul lui.

Noah se lăsă pe spate în scaun.

— Orice ai nevoie! Ştii asta, nu?

Alexis încuviinţă scurt, ca un tremurat.

— 0 să las chestiile pe care le-am printat, spuse el, ridicându-se.

Păstră distanţa, dându-se efectiv înapoi pentru ca braţul lui să nu se atingă de al ei.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Nu! Nu mă simt bine! Sunt doborâtă de lovitura a o mie de pumni diferiţi.

— Mda! Bine...

El ridică dintr-o singură sprânceană.

— Mă rog, poate nu chiar bine, dar... Trase aer în piept şi-l lăsă să iasă, ridicând din umeri în acelaşi timp, apoi zise: Nu ştiu cum mă simt...

Noah adoptă o expresie serioasă.

— Vino aici!

Cu un singur pas în faţă, îşi înfăşură braţele în jurul ei şi o trase într-o îmbrăţişare călduroasă. Inima lui îi bătea sub obraz. Puternică. Rezistentă. Reconfortantă. O ţinu în braţe şi o lăsă să-şi tragă sufletul, lipindu-şi buzele de creştetul ei, exact cum făcuse cu o seară în urmă, când ea îşi pusese capul pe umăhil lui. Mâinile lui Noah îi conturau cercuri delicate pe mijlocul spatelui.

— 0 s-o scoatem noi la capăt! îi murmură Noah în

păr. Nu trebuie să iei vreo decizie acum, pe loc.

— Dar trebuie să iau una curând. Gândi

spune că ■ termină timpul. se

Noah o mai ţinu un moment, apoi se desprinse.

— Sună-mă dacă ai nevoie de minei

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

___Aşa o să fac!

_ Vorbesc serios!

— ŞUU!

Preş de câteva clipe, Noah ii cercetă chipul.

_ Vin să te iad la şase!

Tăcură amândoi în timp ce el îşi aduna lucrurile. Alexis rămase nemişcată, urmărindu-l ciim îşi pune l_{ap}. topul în rucsac. Cum îşi ia cheile de pe blat.

Noah ajunsese la uşă când Alexis îşi regăsi, în sfârşit, vocea:

— Noah!

El se întoarse.

— Să ştii că vorbesc serios! Mulţumesc!

Zâmbetul lui era la fel de reconfortant ca vorbele.

— La ce sunt buni prietenii?

Alexis aşteptă până când îi auzi maşina ieşind de pe alee, înainte să se ducă sus să facă un duş şi să se pregătească pentru muncă. După jumătate de oră, îl ademeni pe Beefcake în cuşca de transport. Trecuse puţin de ora şapte când trase maşina pe aleea din spatele cafenelei. Era târziu pentru ea, chiar şi atunci când nu deschidea cafeneaua. Totuşi, Jessica şi Beth aveau situaţia sub control atunci când intră Alexis. Coada de clienţi se întindea de la tejghea până la uşă, îşi puse repede un şorţ şi i se alătură Jessicăi la tejghea în timp ce Beth prepara un latte pentru un

client.

Jessica se uită spre ea de la casa de marcat şi rămase şocată.

. Aoleu! Te simţi bine?

_ Mă simt bine, minţi Alexis, apoi se întoarse spre femeia care tocmai ajunsese în faţă la tejghea. Bună dimineaţa, doamnă Bashar! Ce face micul Max?

Acesta era o pisică tărcată pe care doamna Bashar o adoptase cu câteva săptămâni în urmă în timpul unuia dintre evenimentele de la ToeBeans. Femeia zâmbi larg şi îşi scoase telefonul.

___Ooo, e cel mai dulce mititel!

întoarse telefonul spre ea ca să-i arate o poză cu pisicuţa dormind pe pieptul soţului ei.

Alexis râse.

— Şi când te gândeşti că soţul nu voia altă pisică.

— Bărbaţii duri au întotdeauna cele mai blânde inimi, spuse doamna Bashar, punându-şi telefonul la loc în poşetă.

Alexis îi prepară femeii băutura pe care o comanda în mod obişnuit, apoi căzu în rutina minunată a orei de vârf. Aceasta dura până pe la ora opt, când se mai potolea doar cât să apuce să umple la loc vitrina cu produse de patiserie înainte să vină următorul val.

La opt şi cincisprezece fix, Alexis îl servi pe ultimul client de la coadă, apoi se duse la bucătărie să aducă următoarele tranşe de brioşe, pâinici şi trigoane cu mere.

Uşa batantă se izbi în spatele ei şi, înainte să aibă timp să se întoarcă, vocea Jessicăi răsună în bucătăria cu electrocasnice de oţel inoxidabil:

— Ce se petrece?

Alexis scoase o tavă cu brioşe de pe grătarul de la perete.

— Nimic! De ce?

— Păi prima oară ai plecat ca din puşcă, aseară, de parcă tocmai ai fi văzut o fantomă. Iar acum te-ai întors arătând, ei bine... ca dracu'.

Alexis puse tava pe blatul de bucătărie.

— Ce să zic, mersi!

— Ce se petrece? Şi nici măcar să nu îndră? prefaci că totul e îh regulă! Te “«bine de atât, e cunosc deasupra

Alexis tăcu o clipă, cubrioşelor mâinile pe Jessica o cunoştea Trecuseră bine, intr-adevăr, şi veniseră înapoi împreună.

— Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— începe cu începutul!

Alexis se sprijini cu palmele de marginea Hatului ■ scoase un oftat prelung, iar cuvintele îi ieşiră într-un şuvoi:

— Noah a petrecut noaptea la mine acasă şi cred că l-am găsit pe tata.

Ar fi râs la expresia cu gura căscată a Jessicăi dacă toată situaţia nu i-ar fi dat palpitaţii reale. Jessica închise gura, înghiţi în sec şi clipi des de câteva ori.

— Bine..., spuse ea. O să ne întoarcem la povestea cu Noah, dar s-o luăm în ordine! Cum adică ţi-ai găsit tatăl?

Alexis reîncepu să transfere brioşele de pe tavă pe un platou de brutărie.

— Fata aia de aseară... Zice că e sora mea şi că tatăl meu de mult dispărut ar fi pe moarte şi are nevoie de un transplant de rinichi.

— Şi tu o crezi pe fata asta?

— La momentul ăsta, n-am niciun motiv să n-o cred. Avem aceiaşi ochi şi cineva pe nume Elliott a trimis flori la înmormântarea mamei. Până acum, totul se potriveşte.

Jessica miji ochii, ceea ce prevestea, de obicei, o

furtună.

— Şi unde naiba a fost toată viaţa ta?

— Nu ştiu! Alexis simţi gustul acru al trădării în gât când zise: Nu ştiu nici dacă ştia că exist.

Cuvintele astea o dureau. Oare era posibil ca mama să nu-i fi spus lui Elliott că e gravidă? Oare ar fi făcut aşa ceva? I-ar fi luat în mod intenţionat lui Alexie şansa de a avea un tată?

Alexis clătină din cap, încercând să alunge gândul. Nu! Mama n-ar fi făcut asta. Singurul lucru care avea sens era că Elliott îi spusese, pur şi simplu, că nu vrea să facă parte din viaţa lui Alexis pentru că e pe punctul de a se însura cu altcineva.

Jessica se apropie şi îşi îmblânzi vocea.

— Toate astea mi se par o coincidenţă mult prea mare Fata pur şi simplu te-a găsit întâmplător cu ajutorul unui test ADN făcut pe un site de căutare a strămoşilor şi fix când are el nevoie de un rinichi?

Alexis simţi o împunsătură de avertizare în stomac.

— Ce vrei să sugerezi?

— Chipul tău a fost peste tot la ştiri anul trecut. Poate... Jessica ridică din umeri.

— Nu ştiu! Poate că e doar o farsă bizară sau ceva de genul ăsta.

— Nimeni nu e chiar atât de crud, Jessica.

— Nici măcar nu ştiu cum tu, dintre toţi oamenii, mai poţi crede aşa ceva.

Alexis ridică din umeri.

— încerc să presupun tot ce e mai bun despre oameni până când îmi dau un motiv să cred contrariul.

— Şi ăsta e unul dintre motivele pentru care mereu vei fi o persoană mai bună decât mine.

Alexis clătină din cap şi împinse platoul la o parte, ca să facă loc pentru altul.

— în orice caz, Candi a spus că a făcut testul ADN cu trei ani în urmă.

în ochii Jessicăi apărură nişte mici fulgere
— Tu faci mişto de mine? Şi a venit eă te «-
acum, când are nevoie de un rinichi? Nu eşti
0 fe să vină la cules. r'n« ca
Alexis tresări şi întoarse capul.
Jessica îşi înmuie tonul imediat.
— îmi pare rău! A fost... N-ar fi trebuit să spun
— Dar e adevărat, nu-i aşa? asta'

Jessica îşi ronţăi colţul buzei, un semn sigur că voia – pună o întrebare impertinentă pe care nu era sigură *• ar trebui s-o pună. Un moment mai târziu, oftă şi trânti totuşi ce o frământa:

— Şi dacă nu eşti compatibilă?

— Nu ştiu!

— Şi Noah ce părere are?

Obrajii lui Alexis luară foc instantaneu.

Jessica îşi lăsă capul într-o parte.

tul nopţii acum.
Alexis se duse din nou la grătar pentru a mai lua o

— Poate ar trebui să vorbim despre treaba cu petrecutavă cu brioşe.

— Eram supărată aseară şi mi-a spus că nu vrea să mă lase singură. De fapt, n-a fost mare scofală.

— Şi atunci de ce eşti roşie ca racul?

— Nu sunt!

— Deci a petrecut noaptea, a plecat de dimineaţă şi nu s-a întâmplat nimic?

Şi tu contezi, Alexis. Sunetul vocii lui îi reveni în memorie şi, odată cu el, şi furnicătura din încheieturile degetelor când o mângâiase.

— Nu ştiu! spuse ea încetişor. Cred'că... s-a uitat

la mine, şi eu...

Alexis scoase un geamăt şi îşi acoperi faţa cu palmele.

__ Şi ce? o încuraja Jessica să continue.

__ Cred că poate *se uita* la mine. Adică se *uita la mine cu adevărat.* Dar dacă mă înşel?

Jessica râse.

_____îţi garantez că nu te înşeli! *Se uită la tine aşa* de multă vreme. Eşti singura care nu pare să observe.

Alexis plecă repede capul şi se concentra asupra brioşelor.

— Nu contează! Aşa ceva este exclus să se întâmple

— De ce?

___Ne-ar putea distruge prietenia.

— Imposibil!

— Noah e unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat în viaţă. Nu pot să pierd asta.

— Cele mai frumoase poveşti de dragoste încep ca prietenii.

— Dar prietenia asta e prea importantă ca să risc s-o pierd.

Jessica îşi puse mâna pe braţul lui Alexis.

— Poate şi el vrea să-şi asume riscul. Când Alexis nu răspunse, Jessica insistă: Meriţi să fii fericită, să ştii!

— Sunt fericită!

Jessica îşi înclină capul ca şi cum nu credea aşa ceva.

— Pot să te mai întreb ceva?

Alexis reuşi să dea din cap afirmativ.

— Şi dacă eşti compatibilă?

Alexis nu răspunse şi probabil nici nu era nevoie. Nu avea sens să pretindă că nu se hotărâse deja.

CAPITOLUL ŞAPTE

CASA LEXEI ERA OGLINDIREA *PERSONALITĂŢII El.* PEREŢII laterali galbeni şi obloanele albe îi aminteau lui Noah de o căbănuţă de la Cape Cod. Decorase veranda cu scaune de răchită şi perne multicolore, şi, la un capăt, instalase un balansoar pe care o ajutase să-l care la începutul verii. După aceea, stătuseră pe el unul lângă altul şi împărţiseră o bere cu lămâie până când licuricii începuseră să aprindă luminiţe în salcia care se revărsa în valuri în curtea din faţă.

Recent, înlocuise pernele văratice cu unele în culori tomnatice şi cu pături pufoase. Pe trepte erau aranjate artistic dovleci, tărtăcuţe şi ghivece cu crizanteme care dădeau impresia unui decor artistic, dar care era, cel mai probabil, neintenţionat. Asta era magia lui Alexis: fără să se străduie măcar, tot ce atingea se transforma în ceva frumos.

Cu excepţia demonului care se holba pe fereastră, de sub un semn pe care scria FERIŢI-VĂ DE PISICĂ!

Beefcake îl urmărea cu privirea de la geam, în timp ce urca scările verandei cu câteva minute înainte de ora şase. Noah bătu la uşa de la intrare. Motanul îşi ridică încet un picior şi începu să-şi lingă locul în care avusese

cândva o pereche de boaşe. Noah nu se simţise niciodată aşa de ignorat şi totuşi ameninţat în toată viaţa lui.

_ E deschis! răsună vocea lui Alexia de undeva, din casă.

Noah intră încet şi precaut, privind în stânga şi în dreapta, de teamă să nu fie atacat pe neprevăzute.

— Sunt în bucătărie! spuse fata.

Când trecu de livingul din stânga, Noah se uită spre canapea. Beefcake nu se vedea pe nicăieri Noah înghiţi în sec şi cuprinse repede cu privirea încăperea şi holul.

Bucătăria era la fel de veselă ca exteriorul casei. Recent, Alexis vopsise dulapurile într-un turcoaz intens şi înlocuise electrocasnicele vechi şi din oţel inoxidabil ale mamei cu un brand retro de un roşu-aprins. în centru era o masă de cafenea în stilul anilor ’50, înconjurată de scaune roşii de vinilin.

— Salut! spuse Lexa plină de vervă; un pic prea plină de vervă.

— Salut! Ceva...

Vocea şi mintea încetară să-i mai funcţioneze când Alexis se întoarse. îşi împletise părul într-o coadă lungă, pe un umăr, şi-şi înfăşurase o eşarfă înflorată în jurul capului, ca o bentiţă. Câteva bucle îi scăpaseră din coafură şi i se odihneau pe rotunjimile obrajilor. La urechi îi atârnau cercei lungi şi, când se îndreptă spre el, mâneca rochiei ei lungi şi albastre îi alunecă şi dezvălui un umăr catifelat. Alexis trase absentă de mânecă, aparent fără să-şi dea seama că expunerea aceea scurtă

de piele tocmai îi furase lui Noah un an din viaţă.

îi zâmbi, dar zâmbetul părea fragil.

— Ceva ce?

— Poftim? zise Noah, clipind des. A, scuze! Ceva miroase bine!

Alexia ridică dintr-un umăr.

— Am făcut mai multă mâncare decât era nevoie

— Ca de obicei!

Alexia trăia cu teama că oamenii urmau aă moar, foame. Niciodată nu-l lăaaae aă plece din Caca ei fg,§ g cientă mâncare să-i ajungă pentru trei meae. Astăzi în8- Noah nu putea scăpa de senzaţia că abundenţa de ai* mente avea legătură mai degrabă cu nevoia lui Alexia de a-şi lua gândul de la probleme. Ştia senzaţia.

Sunetul cronometrului de la aragaz aproape că-l aduse în pragul unui stop cardiac.

— Ciupercile care îi plac surorii tale, explică ea.

Alexis scoase din cuptor o tavă acoperită cu folie de aluminiu şi o puse pe blat. Apoi cotrobăi în sertarul încălzitor al aragazului.

— Am Scut şi o porţie mare de cartofi cu brânză pentru mama ta. Iar pentru tine..., spuse ea pe un ton teatral când dădu la o parte capacul de pe un platou de tort, tort de morcovi cu cremă de brânză. -

îi făcuse tortul preferat pentru ziua lui. încordarea din piept îi puse un nod în gât.

Alexis zâmbi cu sfială de data asta,

— La mulţi ani!

— Arată... arată minunat! şopti Noah pe un ton gâtuit. Alexis îi susţinu privirea un moment, înainte să ridice din nou dintr-uh umăr.

— La ce sunt buni prietenii, nu?

— Lexa...

Ea puse capacul la loc peste tort.

— Trebuie să-mi iau poşeta de sus şi să-l hrănesc pe Beefcake. Poţi să duci mâncarea la

maşină, te rog?

— Sigur!

Puse totul la maşină din două drumuri, apoi o aşteptă Ia uşa de la intrare, în timp ce Lexa îl lăsa pe Beefcake aşezat pe spătarul canapelei, în postura lui veşnic nemulţumită. îi ţinu haina să se îmbrace, o chestie vintage lungă şi roşie pe care o găsise într-un magazin second-hand. Mulţumindu-i în şoaptă, îl aşteptă să iasă primul, apoi trase uşa în urma ei şi o încuie.

— Am găsit nişte muzică nouă pe caie s-o ascultăm, spuse ea când se urcară în maşină.

Noah verifică oglinzile şi îşi puse centura de siguranţă.

— Hai să auzim!

în timp ce dădea cu spatele ca să iasă de pe alee, Alexis îşi conectă telefonul la portul USB de pe bordul maşinii şi apăsă pe butonul de pornire. Un sunet zbârnâit, de muzică oarecum country, umplu maşina – o armonie de banjouri, scripci şi o chitară acustică. După o vreme, începu să ţină ritmul muzicii pe volan cu degetul mare.

— îmi place! spuse el.

Ea îi zâmbi ghiduş.

— Bine! Pentru că pleacă în turneu şi o să vină la Nashville peste câteva luni, aşa că şi am cumpărat bilete pentru amândoi.

El râse.

— Şi dacă i-aş fi detestat?

— Ai fi fost prea politicos să spui asta şi apoi ai fi îndurat un concert oribil de dragul meu.

— Cât se poate de corect.

Alexis dădu volumul mai tare.

— Asta e preferata mea!

Cu coada ochiului, Noah o văzu sprijinindu-şi capul de tetieră şi închizând ochii. Alexis nu asculta muzică şi atât. Muzica exista în ea, o trăia, o lăsa să-i curgă prin vene

şi să ftizioneze cu celulele ei. La primul concert ia merseseră împreună, petrecuse mai mult timp priCi^6 cum dansează decât cu ochii la spectacolul în sine"!0 legăna şoldurile, cu braţele ridicate, cu ochii închini parcă era singură pe lume şi dansa fără niciun g„fl de prin preajmă. Şi tocmai de asta, Alexis avusese dreptat^ chiar dacă ar fi detestat formaţia aia nouă, tot s-ar fj dus cu ea la concert Dar n-ar fi trebuit să îndure nimic' Doar privind-o pe ea cum se bucură ar fi fost suficient pentru el.

Uşa de la intrare se izbi de perete imediat ce Noah trase pe aleea mamei lui. O nălucă cu păr roşu zbură pe treptele de la verandă în întâmpinarea lui.

— Eu am şi uitat ce culoare are părul ei natural, îi răspunse.

Zoe trecu în viteză pe lângă partea lui de maşină şi se duse direct spre portiera pasagerului.

Alexis deschise portiera, dar; înainte să apuce să iasă, Zoe îşi vârî capul înăuntru cu o expresie disperată pe chip.

— Te rog, spune-mi că ai adus mâncare!

Şi Zoe era vegetariană.

— Ciuperci umplute? întrebă Alexis.

— Doamne sfinte, te iubesc!

Noah pufni şi îşi rugă sora să-i ajute să care mâncarea înăuntru. Mama lui îi întâmpină în hol, ţinând în echilibru o tavă mare cu fleici de vită pentru grătar.

— Iată-vă! îi salută cu un zâmbet cald.

Noah se apleacă s-o sărute pe cap.

— Bună, mamă!

Ea îi dădu tava.

_ Ai venit la timp, sărbătoritule! Du-i astea lui Marsh, te rog! E în spate, se luptă cu grătarul.

Noah îi dădu la schimb tortul şi luă carnea, apoi mama întinse braţul liber spre Alexis pentru o îmbrăţişare.

__ Mă bucur să te văd! spuse ea, trăgând-o într-o îmbrăţişare rapidă. Am aşa nişte emoţii, pentru că am făcut reţeta aia cu dovleac pe care mi-ai dat-o tu, dar sunt sigură că nu e nici pe departe la fel de bună ca a ta.

_ Sunt sigură că e minunată! spuse Alexis.

— A făcut ciuperci umplute, spuse Zoe cu la fel de multă poftă în voce ca Mack când vorbea despre aranjamente florale.

Mama se uită peste umăr la Noah.

— Hai, du-te! spuse ea, făcându-i semn să plece. Pune fleicile alea pe grătar! Noi, fetele, avem de vorbit.

Alexis îi întâlni privirea şi încercă, dar eşua, să-şi ascundă zâmbetul. Noah tocmai fusese alungat de la propria lui petrecere.

Sărbătoritul făcu stânga în sufrageria elegantă şi traversă bucătăria. Mama locuia acolo de mai bine de zece ani, dar, uneori, lui i se părea a fi o casă străină. Poate pentru că nu trăise niciodată acolo.

Nu, nu era asta! Tatăl lui nu trăise niciodată acolo. Era prezent în fotografii, dar nu era acelaşi lucru. Poate de-asta îşi dorise mama lui să se mute. Amintirile ei erau mai vii decât ale lui. Cel puţin în casa asta nu trebuia să se gândească la maşina

militară pe care o văzuse pe alee. Nu trebuia să-şi aducă aminte că se uitase pe fereastră şi văzuse un puşcaş marin în uniformă şi un preot mergând pe alee. Nu trebuia să retrăiască acel moment ᶜand sunaseră la uşă, iar picioarele ei refuzaseră să se clintească.

— Nu răspunde! şoptise ea, cu spatele li$_{p}$i$_{t\ de}$ cu brafele strânse la piept. $^{e\ per}$ete #

Noah înlemnise, văzându-i expresia..

— Cine e?

— Nimeni! Nu e nimeni! spusese mama lui î$_{nce}$ netic, de parcă îşi dorea să fie adevărat, şi apoi îşi/^{fre}' palma la gură.* U8e ᵉe

Zoe se agăţase strâns de o pernuţă şi îşi trăsese pi ■ rele pe canapea de parcă era pe punctul de a face o mi$_{?Care}$ de a se căţăra pe pereţi, de a zbura direct pe fereastră, $_{or}$^ numai să scape de soarta care se afla acum pe verandă

Noah se dusese spre uşă cu picioarele amorţite şi de$_{s}$. chisese.

Chiar şi atunci, Noah ştiuse că unele detalii aveau să se estompeze în timp. Dar mai ştia şi că nu avea să uite niciodată ţipătul mamei lui atunci când se prăbuşise la podea.

Uşa glisantă de sticlă scârţâi pe cadrul de aluminiu atunci când Noah ieşi în spatele casei. Marsh stătea la un grătar ruginit pe propan care era ţinut laolaltă de bandă adezivă şi nostalgie. Era îmbrăcat cu nişte blugi decoloraţi şi cu un tricou cu Nashville Legends. Privi peste umăr şi sări peste orice formulă de salut.

— Vino să mă ajuţi cu chestia asta!

Marsh umblă la arzător, apoi apăsă butonul de aprindere. Acesta scoase un clic, dar nu se întâmplă nimic. Marsh înjură şi îşi trecu mâinile prin părul cărunt, tuns milităreşte.

— Porcăria asta ar trebui dusă la fiare vechi. De ce naiba nu cumpără unul nou?

Noah se enervă.

— Ştii de ce!

Pentru că era grătarul pe care i-l cumpăraseră tatălui său de Ziua Tatălui. Cel pe care bărbatul nu apucase niciodată să-l folosească. Noah puse fleicile pe masa din grădină şi se duse la grătar. îl porni din prima încercare.

_ Trebuie să laşi gazul pornit un minut înainte să încerci să-l aprinzi.

_ Cina e salvată! spuse Marsh pe un ton sec.

— Alexis a adus destulă mâncare să hrănească un stadion, aşa că am fi putut să mâncăm doar aia şi ne-am fi săturat.

Sprânceana ridicată a lui Marsh însemna că spusese prea multe. Marsh întotdeauna îl freca la melodie legat de relaţia lui cu Alexis.

Noah înţepă o fleică şi o azvârli pe grătar. Marsh îi dădu mâna la o parte.

— încă nu, tâmpitule! Trebuie să-l laşi să se încingă mai întâi. N-ai mai făcut niciodată o afurisită de fleică la grătar?

Noah îşi dădu ochii peste cap şi făcu un pas într-o parte.

— Adu două beri! spuse Marsh, arătând cu bărbia spre o ladă frigorifică de lângă uşa din spate.

Noah luă două sticle, le răsuci capacele şi îi pasă

una lui Marsh.

Marsh luă o înghiţitură mare de bere, apoi râgâi.

— Ai reuşit să te culci cu ea?

Noah tuşi şi îşi şterse de pe buze berea scuipată.

— Ce dracu', Marsh?

Marsh chicoti şi mai luă o gură de bere.

— Asta înseamnă că nu.

— Futu-i! Relaţia mea cu Alexis nu-i treaba ta.

— Hei! se răsti Marsh, arătând spre el cu berea de parcă ar fi ţinut o armă. Vezi cum vorbeşti!

— *Alexia şi* cu mine suntem prieteni.
Marsh aruncă o fleică pe grătar.
— Nu există aşa ceva ca prietenie între bărbaţi şi f,
— Dacă concurai Ia titlul de misoginul anului ţări, tocmai ai câştigat! , eiC|-
Marsh mai aruncă o fleică pe grătar.
__ E vorba de biologie. Bărbaţii vor să se culce femeile, nu să petreacă timp cu ele şi să stea la palavre^
— Serios? Şi mama ştie Că gândeşti aşa?
Chipul lui Marsh se înăspri.
— Ai grijă!
— Tu mă freci la icre, dar eu nu pot să-ţi răspund?
— Prietenia mea cu mama ta e mult mai complicată şi ştii asta!
Aha... Complicată în sensul că niciunul dintre ei nu ieşise vreodată cu altcineva, dar nici nu ieşeau unul cu altul, pentru că ar fi fost o trădare supremă faţă de tatăl lui Noah, aşa că niciunul dintre ei nu éra fericit.
Marsh mai luă o gură *de bere.*
— *Am* semnat cu un client nou acum câteva zile, îi mărturisi Noah.
— Cineva faimos?
Marsh se lega mereu de chestia asta, că Noah lucra cu celebrităţi.
— Probabil că n-ai auzit de el. E un cântăreţ mai tânăr de muzică country.
— Pe bani mulţi?

— Destui.

— Te-ai întâlnit cu brókerül ăla de investiţii?

Noah tresări. Ăsta era un subiect de ceartă constant cu Marsh. Nu putea să-l facă pe bătrân să priceapă că nu avea mciun interes să se întâlnească vreodată cu brókerül *lui de* • vestiţii- Noah îşi prefera propriile investiţii, de tipul celor nu erau legate de susţinerea industriei de combustibili. Cândva, Noah încercase să-i explice că există o industrie în plină dezvoltare de investiţii responsabile din punct de vedere social, dar Marsh îl luase în râs, le numise rahaturi stângiste şi îi spusese că-şi aruncă banii pe fereastră.

_Am făcut nişte progrese, spuse Noah simplu, păstrând detaliile pentru sine însuşi.

0 parte iritată din el ar fi vrut să-i îndese pe gât lui Marsh cel mai recent raport de profit. Sau poate hârtia pe care scria *achitată integral* de la casa mamei sale. Sau faptul că taxele de şcolarizare ale lui Zoe erau plătite integral. Sora lui avea să-şi ia diploma fără să fie datoare niciun bănuţ.

Asta era suficient pentru Noah. Nu avea nevoie de aprobarea lui Marsh atât timp cât o avea pe a lor. Sau pe a lui Alexis.

Prin uşa de sticlă, le vedea pe ea şi pe mama la hiatul de bucătărie, râzând în timp ce răsfoiau un album. Probabil cu poze de când era el copil. Dinainte să moară tatăl lui. Nu mai erau prea multe poze făcute după aia.

Noah îşi termină berea.

— Mă duc să văd dacă n-au nevoie de ajutor înăuntru.

Când auziră sunetul uşii pe şina de metal, femeile se întoarseră şi se holbară la el. Zoe şi mama avea expresii şocate identice.

— Tocmai ne-a spus despre transplantul de rinichi, deschise subiectul mama.

— Deci, cum funcţionează treaba asta? întrebă Zoe cincisprezece minute mai târziu, la cină, după ce înghiţi jumătate de ciupercă. La transplant mă refer.

Alexis, care stătea în dreapta lui Noah, luă ogu_rj_d

— încă mai învăţ despre asta, dar s-ar părea că t/J'11' să fac două rânduri de analize ca să se asigure că^ compatibilă. Şi dacă sunt, va trebui să trec printr-o grg'1"1* de alte investigaţii înainte să poată programa operaţia

— Şi cât timp durează? întrebă mama lui Noah.

— în mod obişnuit cam şase luni, dar nu avem atâta timp la dispoziţie. Probabil că Elliott are nevoie de transplant până la Crăciun.

— Vai de mine! spuse *marnă* lui. Aşa de curând?

A mai avut două ocazii, dar au picat

— Aşadar, dacă nu eşti compatibilă.. *spuse Zoe,* lăsând propoziţia suspendată în aer, la fel ca furculiţa pe care o ţinea în mână.

Alexis privi spre Noah înainte să răspundă.

— Nu ştiu!

Pe Noah îl duru sufletul auzind felul în care o spusese pentru că, în realitate, Alexis ştia ce avea să se întâmple. Cel mai probabil, Elliott avea să moară şi, la naiba, Noah detesta gândul că ea avea greutatea aia enormă pe umeri. *O cunoştea suficient de* bine *ca* să ştie că, dacă nu era compatibilă, avea s-o considere un eşec personal. Noah şi-ar fi dorit să-şi pună mâna pe umărul ei şi s-o strângă uşor, în semn de încurajare, dar Marsh era deja cu ochii pe ei.

— Trebuie să fie aşa un şoc pentru tine! spuse mama. Şi după tot ce-ai pătimit în ultimii ani.
Marsh scoase un zgomot greu de descris. Noah îi

— Şi ce ai de gând să faci?
întrebă Zoe.

— Nu sunt sigură, răspunse

aruncă o privire de avertisment, pe care Marsh i-o întoarse în timp ce tăia o bucată de carne.

__ Eşti o persoană mult mai bună decât mine. Eu le-aş spune tuturor să se ducă dracului şi să-mi lase organele interne în pace.

— Zoe, pentru numele lui Dumnezeu! o dojeni mama.

— Ce-i? zise Zoe şi ridică din umeri. Spun doar că Alexis e practic o sfântă numai pentru că se gândeşte la asta. Nu l-a cunoscut şi acum e dispusă să...

— Stai! spuse Marsh, întrerupând-o pe Zoe. Nu l-ai cunoscut pe tatăl tău?

— Marsh! interveni mama pe un ton scăzut, dar ferm.

— E în regulă! spuse Alexis, încordându-se în timp ce se îndrepta în scaun. Nu e ceva cu care să mă ruşinez. Adevărul este că nu, nu-mi cunosc tatăl. Nu ştiu nimic despre el. Cum s-au cunoscut. Când s-au cunoscut. De ce a plecat. înghiţi un nod din gât înainte să rostească ultima parte: Dar se pare a locuit aproape întotdeauna la doar două ore distanţă de mine.

— Unde anume? întrebă Marsh.

— în Huntsville.

Marsh ridică dintr-o sprânceană.

— Lucrează pentru armată?

Alexis clătină din cap şi dădu să răspundă, dar Noah interveni. Ştia unde bate Marsh cu întrebările şi n-avea de gând să-l lase.

— E inginer, spuse Noah.

— La NASA? întrebă Marsh pe un ton relaxat –

un pic prea relaxat.

—Nu! spuse Alexis. La o companie de tehnologie.

Marsh se lăsă pe spate în scaun şi se întinse după bere.

— Majoritatea companiilor de tehnologie de acolo au contracte cu armata.

La masă se lăsă o linişte stânjenitoare. Alexis se uită la Noah. Noah se uită la Marsh. Marsh îi întoarse privi, rea. Zoe se uită la ciupercile ei.

Mama lui se ridică.

— Mai vrea cineva dovleac?

în mai puţin de o oră, după ce intonară în grabă „Mulţi ani trăiască" şi îşi luară la revedere şi mai în grabă, Alexis urcă în maşină şi îl aţinti pe Noah cu o privire întrebătoare.

— Deci, care a fost faza aia cu tine şi cu Marsh?

Noah ajustă oglinda retrovizoare înainte să dea cu spatele.

— Te-a torturat mama cu pozele ei ridicole?

— Nu! Mi-a plăcut să te văd în costumul de Batman când aveai şapte ani şi o să te tachinez veşnic pe tema începutului de barbă din gimnaziu. Dar nu-mi evita întrebarea, te rog.

Noah făcu dreapta la intersecţie.

— Nu are încredere în mine.

— Ştiam eu! se înfurie ea. Pentru că Elliott lucrează pentru o firmă care are contracte cu armata. Crede că o să faci ceva legat de asta.

— Mda...

— Dar tu nu mai eşti aşa.

— Ştiu! îi răspunse şi mai făcu dreapta o dată.

— Nu mai eşti persoana aia de multă vreme.

Noah o privi cu coada ochiului.

— Apreciez că te-ai indignat în numele meu, dar, în ceea ce-l priveşte pe Marsh, voi fi mereu persoana aia.

Persoana aia fiind, desigur, un adolescent furios, cu un IQ de geniu şi o dorinţă nechibzuită de a răzbuna moartea tatălui. Un puşti rebel care ajunsese în custodia FBI-ului

¿în cauza unei încercări nesăbuite şi eşuate de a sparge o reţea, treabă care se dovedise prea mare pentru potenţialul lui. Un puşti care nu se ridicase niciodată deasupra etichetei de hacker activist de cafenea şi care agreasese imediat să ₒfere consultanţă FBI-ului, precum şi să depună mărturie contra greilor din industrie, dar care, în ochii lui Marsh, nu avea să se ridice niciodată la înălţimea sacrificiului făcut de tatăl lui.

Alexis se strâmbă.

— Nu pricep de ce se poartă aşa de urât cu tine. Nu ai dovedit de sute de ori ce capabil eşti?

Noah intră pe autostradă.

— E complicat!

Alexis renunţă la iritare în favoarea unei expresii sarcastice:

— O soră despre a cărei existenţă habar n-aveam apare din senin şi-mi spune că tatăl meu de mult pierdut are nevoie de un rinichi. Eu zic că mă descurc cu chestiile complicate.

Noah desprinse o mână de pe volan şi îşi masă ceafa.

— I-a promis tatei că va avea grijă de noi şi probabil că avea sens când Zoe şi cu mine eram mici, iar mama se descurca aşa de greu. Dar acum e ca şi cum ar fi furios că nu mai avem nevoie de el. După ce scoase un oftat, Noah continuă: Uneori, am senzaţia că, de fapt, e ofuscat că *nu* mai sunt puştiul de odinioară, ştii ce zic? Ca şi cum hu mai are niciun rost pe lume dacă nu-s eu acolo să mă ia în şuturi.

— Mă îndoiesc că tatăl tău şi-ar fi dorit să fii sacul de box emoţional al lui Marsh pentru tot restul vieţilor voastre.

Ideea asta – aşa de precisă, de corectă şi de tipică lui Alexis – îl lovi ca un pumn în stomac. încheieturile degetelor i se albiră pe volan;

— Mai degrabă sunt îngrijorat pentru «ia
Alexis se încordă lângă el. nia'

— Se poartă urât cu ea?

— Nu! răspunse el repede. Crede-mă că nu! N aşa ceva. Doar că simt că el e motivul pentru nu şi-a văzut de viaţa ei.

Alexis se relaxă în scaun.

— Crezi că sunt mai mult decât prieteni?

— Cred că, indiferent ce sunt unul pentru altui o relaţie sănătoasă. e

— E dificil să judeci relaţiile oamenilor din exterior Cuvintele ei reuşiră să-l dojenească şi să-l facă 8g ruşineze în acelaşi timp, pentru că ar fi trebuit să ştie asta mai bine decât oricine. Se lupta de luni întregi cu prejudecăţile legate de relaţia lui cu Alexis.

Din poşeta ei se auzi un clinchet înfundat, care-l salvă de la a da o replică. Alexis scotoci prin poşetă până îşi găsi telefonul. Se uită la notificare mai mult decât era necesar.

— Cine e?

— Candi!

—■ *De* unde naiba are numărul tău de telefon?

Alexis îşi apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor.

— I l-am dat eu înainte să ştiu cine *e.*

— Şi ce vrea?

— Trebuie *să plece* înapoi la Huntsville mâine-seară. Vrea să ştie dacă aş fi dispusă şă ne vedem Ia ea la hotel

— Mâine?

întrebarea sună mai defensiv dşcât intenţionase, în loc să răspundă, ridică din umeri în stilul ei carac-

teristic, care îl frustra pe Noah.

— Nu văd cum aş putea s-o refuz.

— Uşor! spuse el, slăbind strânsoarea degetelor pe volan ca să nu-şi pocnească vreo încheietură. Pur şi simplu, spui nu!

— E disperată, Noah! Cum pot să rămân deoparte şi s-o forţez să-l privească pe tatăl ei murind când ştiu că aş putea să împiedic asta?

Noah îşi trecu mâna prin păr. Alexis îl privi lung.

— Care-i problema?

— M-am săturat să-ţi pese mai mult de alţii decât de tine! îi răspunse el.

— Vorbim despre o situaţie de viaţă şi de moarte aici.

— Exact! Şi pari să uiţi că individul ăsta nu e singurul a cărui viaţă e în pericol.

— Operaţiile astea de transplant sunt sigure. Se fac mii de asemenea operaţii anual.

Noah ar fi vrut s-o contrazică, dar se abţinu. Alexis n-avea nevoie să mai pună şi el presiune pe ea. îşi punea singură suficientă.

în schimb, luă o mână de pe volan şi îi acoperi mâinile încrucişate în poală.

— Cum te pot ajuta?

Uşurarea ei era ca o fiinţă vie care li se alăturase în maşină.

— Vii cu mine?

— Bineînţeles!

Alexis nu răspunse. Cu mâna liberă, porni postul ei de radio preferat şi parcurseră aşa tot restul drumului până acasă.

Muzica vorbea în locul lor. Spunea lucrurile pe care

el nu le putea spune.

CAPITOLUL OPT

CÂND AJUNSERĂ DIN NOU LA EA ACASĂ, BEEFCAKE NU se vedea pe nicăieri. Noah o ajută să ducă la bucătărie caserolele cu mâncarea rămasă.

îi atrase atenţia o lesă roşie *de pe* hiatul de bucătărie. O ridică în mână.

— Ce-i asta?

—Un ham pentru pisici. Pentru Beefcake.

— Un *ham pentru pisici?*

— Veterinarul â spus că are nevoie de mai multă mişcare; dar nu cred că ar trebui să-l mai las singur pe afară; aşa că i-am luat chestia asta ca o lesă ca să-l scot la plimbare.,

— O să-l scoţi pe Beefcake la plimbare?

Cred că o să-i placă. , ...

O spuse cu genul acela de inocenţă cu care copiii jură că au auzit un ren pe acoperiş în Ajunul Crăciunului. Alexia avea o atitudine extrem de naivă faţă de Beefcake. Dacă ar fi ştiut ea câte mortăciuni îi lăsase lui motanul la picioare în ultimul an...
Dar nu avea habar, pentru că Noah scăpa mereu de dovezi înainte ca ea să afle,

— Ai încercat să i-l pui?

— încă nu. Trebuie să mă prind cum funcţionează. Vrei să mă ajuţi?

Noah se uită sceptic la ham. Habar n-avea cum ar fi trebuit să vină drăcia aia, dar ştia cu o siguranţă de sută la sută că, dacă îl implica pe Beefcake, avea să se termine prost.

Alexis îşi strigă pisica pe un ton muzical.

— Pişi, pişi, pişi, vino aici!

Din spatele lui Noah, de pe hol, se auzi un miorlăit care h îngheţă sângele în vine. Noah înghiţi în sec şi se întoarse. Beefcake era la câţiva paşi de el.

— Uite-1! şopti el pe un ton gâtuit.

Lexa trecu pe lângă el. Cu ochii mijiţi, Beefcake se uită urât la Noah, în timp ce Lexa îl ridică în braţe şi se întoarse cu el în bucătărie.

— Ce-ar fi să-l ţin eu, iar tu să-i pui hamul? spuse ea.

Era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată, dar n-avea de gând s-o dezamăgească pe Lexa. Ridică hamul de pe masă şi se apropie încet de fiară şi de femeie.

Dm pieptul lui Beefcake se auzea un mârâit domol. Aşa torcea motanul ăla.

— Cred că ar trebui să-l punem în jurul lui şi să-l fixăm peste burtă înainte să-i băgăm picioarele în el, spuse Alexis, întorcându-se spre Noah şi răsucind şi motanul cu burta în sus.

Noah trase aer în piept şi întinse hamul. Se uită în ochii lui Beefcake şi îşi văzu propria ucidere reflectată în ei. Cu ”^re grijă, Noah trase hamul peste spatele lui Beefcake, Nu se întâmplă nimic.

* Alexis îl ridică pe Beefcake mai sus pentru ca Noah

să poată ajunge pe dedesubt, iar acesta înlemni când motanul încetă să mai toarcă. Toată lumea ştia că burta unei pisici e zonă dă pericol, dar în special la pisica aia Noah făcuse greşeala de a încerca să-l mângâie acolo o Singură dată.

— E în regulă, Spuse Alexis. Poţi să închizi capsa?

Noah tresări instinctiv când se întinse pe sub Beefcake şi focaliză ambele capete ale centurii. Ţinându-şi din nou respiraţia, conectă cu atenţie cele două capete cu un pocnet surd, dar ferm.

Beefcake aproape că nici nu se mişcă.

— Vaaai, uite! îi place!

Alexis îl scărpină pe Beefcake după urechi şi scoase tot felul de sunete de alint.

— Eşti un băiat aşa de bun!

Noah se îndoia că mai spusese cineva vreodată despre Beefcake că e un băiat aşa de bun.

— Şi acum ce facem? întrebă Noah.

— Acum cred că trebuie să punem cealaltă parte în jurul fiecărui picior.

Noah făcu calculul în minte şi decise că planul era greşit de la bun început. Nici într-o mie de ani n-avea Beefcake să-şi pună de bunăvoie picioarele în găurile hamului.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Beefcake îşi dezveli ghearele.

Restul se întâmplă ca într-o filmare cu încetinitorul.

Beefcake scoase un sunet de raton turbat şi se transformă într-un tigru sălbatic. îşi ridică labele din spate, le plantă pe pieptul lui Noah şi se înfipse. înainte ca Noah să apuce măcar să-şi dea seama că

fusese tras în ţeapă, Beefcake îşi luă avânt şi sări din braţele lui Alexis.

Noah îşi încleştă mâna la piept şi căzu pe spate în timp ce Alexis ţipă.

_ Beefcake, nu!

Doamne sfinte, fusese înjunghiat! Noah se prăbuşi la perete,cu mâna peste inimă. Sau ce mai rămăsese din ea. îi era teamă să-şi dea mâna la o parte pentru că sigur era plină de sânge.

— Doamne, Dumnezeule, te-a rănit? întrebă Alexis, alergând spre el.

— Sunt bine!

Vocea lui Noah se auzi cu suficiente octave cât să invoce lilieci.

— Dă-ţi mâna la o parte! îi porunci ea, şi, în caz că el n-avea de gând s-o asculte, îi trase degetele la o parte. Vai, nu! şopti apoi. Sângerezi!

Lui Noah îi era frică să se uite în jos, aşa că miji ochii şi îşi lăsă bărbia în jos cu precauţie.

Pe tricoul alb apăruseră două pete de sânge identice.

— Trebuie să ne uităm la răni! Zgârieturile de pisică se pot infecta.

— Nu e aşa de rău!

Ea fi Seu semn spre coridor.

— Du-te la baie! Vin imediat! Trebuie să curăţăm rănile!

— Lexa...

Ea fi Seu semn spre baie cu o privire care nu lăsa loc de dezbateri. Noah îşi târâi picioarele spre baie, aprinse lumina şi apoi împinse uşa doar pe jumătate. Se dezbrăcă de tricou trăgându-l peste cap de partea din spate a gulerului. între pectorali avea

două tăieturi lungi de doi centimetri şi jumătate fiecare, din care se scurgea sânge printre firele dese de păr.

Auzi paşii lui Alexis pe hol, apoi brusc uşa se deschise larg.

— Sunt nişte prosopele curate sub chiuvetă. Oh!
Ea se opri
Se holbă)
Clipi.
întoarse repede capul.
Obrajii i se îmbujorară.
— Scuze! Eu... Ar fi trebuit să bat la uşă.
— E în regulă!

Noah se dădu un pas în spate ca să-i facă loc şi simţi cum îi ard şi lui obrajii în timp ce o privea deschizând dulăpiorul de sub chiuvetă. Alexis luă un prosopel curat şi un coşuleţ cu chestii de prim ajutor. Se întoarse, îl privi, apoi întoarse iar capul.

Noah clipi de câteva ori; apoi se uită în jos la pieptul lui gol.

Oare Alexis se *uita la el cu interes?* Nu! Asta era ridicol! Prietenii lui îi băgaseră prea multe afurisite de idei în cap. Era doar mintea lui care îşi dorea să fie aşa. Dar se uitase atât de direct, de intens, că aproape îi luase foc părul de pe piept.

Alexis se întoarse şi înmuie prosopelul în apă fierbinte. Uitându-se în oricare altă parte, numai în ochii lui, nu, apăsă ţesătura pe prima zgârietură. El trase instinctiv aer în piept. Ea îi smulse prosopelul de pe piele.
— îmi pare rău! Te doare?
El îşi drese glasul.
— E în regulă.
— Poate ar trebui să mergem la Urgenţe!
— Pentru o zgârietură de pisică?
— Zgârieturile de pisică pot fi grave.
— Asta nu este,

— E destul de adâncă.
__ Lexa, sunt bine!
Reîncepu să-l şteargă, şi fiecare atingere a prosopului era o tortură bizară pe care n-o mai trăise niciodată în viaţă. Apoi ea puse jos prosopelul şi luă pe degete nişte cremă cu antibiotic, iar torura reîncepu.
De data asta îl atingea direct cu degetele. Degetele ei fierbinţi pe pielea lui fierbinte.
Alexis ridică capul spre el.
— Te doare?
El clătină din cap, uimit că mai putea vorbi.
— E în regulă!
Doar că nu era în regulă. Aproape hiperventila. Nu de la durere, cel puţin nu de la durerea zgârieturii. Atingerea ei era ca fierul încins pe pielea lui dezgolită.
Dumnezeu avea să-l trăsnească pentru cea mai inadecvată reacţie dintre toate timpurile, având în vedere prin ce trecea Alexis, dar primul lucru la care se gândi era cât de nemaipomenit ar fi fost să-i simtă mâinile şi pe alte părţi ale corpului şi, brusc, vintrele lui avură ideea greşită că era momentul oportun de a atrage atenţia. La dracu'!
Se smuci de lângă ea.
— Gata, ajunge!
Alexis clipi la el, cu obrajii din ce în ce mai roşii.
— îmi pare rău! Eu... o să-ţi aduc alt tricou.

Alexis evadă în dormitorul ei de la etaj şi se prăbuşi pe marginea patului. îşi apăsă palmele peste ochi. Nu! Nu funcţiona! Tot îl mai vedea.

Fără tricou.

Gol de la brâu în sus.

Cu şoldurile zvelte acoperite de nişte blugi spălăciţi, care se continuau cu nişte umeri lăţi, cu nişte tricepşi umflaţi şi cu pectorali tonifiaţi care se jucau de-a v . ascunselea pe sub stratul de păr negru care se aduna într-a vale înainte să coboare într-o linie dreaptă peste abdomenul ferm spre...

Nu! Nu avea să se gândească spre ce ducea!

Sfinte Sisoe, cum de nu ştiuse cum arată pe sub tri- courile alea ale lui cu imprimeuri cu benzi desenate? ş, încă o dată, Sfinte Sisoe, tocmai se holbase la prietenul ei cel mai bun, iar *el ştia asta.*

— Lexa!

Ea ţâşni în picioare şi se întoarse spre vocea lui. El rămase în pragul uşii de parcă i-ar fi fost teamă să intre, în jocul de umbre şi lumini al singurei veioze aprinse, chipul lui era plin de unghiuri ascuţite.

— Ai un tatuaj pe spate, rosti ea impulsiv.

— Da! Nu... nu ştiai?

— Nu!

Timid, Noah făcu un pas în interiorul camerei.

— E data la care a murit tata.

Privirea ei căzu peste umerii lui largi. Şi apoi mai jos, spre marginea dură a claviculei lui şi spre părul negru care-i acoperea pectoralii bine conturaţi şi abdomenul ferm...

— Lexa...

Vocea îi suna încordată. Poate chiar un pic jenată. Rahat! Fusese, prinsă din nou.

Alexis se duse repede la şifonier, îl deschise şi smulse de pe umeraş un hanorac. Era al lui. l-l

dăduse iarna trecută când vărsase sos de spaghete pe ea. Nu i-l dăduse înapoi şi nici el nu i-l ceruse. Noah luă hanoracul.

— Mersi!

Ea ridică din umeri.

— E al tău!

Alexia îl ocoli pentru a se întoarce pe partea cealaltă a patului, la o distanţă sigură. Se uită în podea în timp ce el îşi trăgea hanoracul peste cap.

— Sunt decent din nou, spuse el, încercând şi eşuând să facă o glumă din tensiunea sexuală care făcea aerul să sfârâie şi să trosnească la fel ca jarul încins.

Ea îl privi printre gene.

— Eşti... Te doare?

-Nu!

— îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Beefcake. El doar...

— Sunt bine, Lex!

Colţurile buzelor i se ridicară într-o jumătate de râm, bet care îi făcu inima să intre în fibrilaţii.

— Totuşi, nu cred că îi place hamul

Ea râse cu nervozitate, apoi se chirci pe dinăuntru de cât de nefiresc suna.

— Corect! Nu, nu cred că-l voi folosi.

Se uită în ochii lui, apoi îşi întoarse repede privirea, care îi căzu pe pat, în schimb, şi asta îi păru brusc prea intim, aşa că se uită din nou la el şi apoi, o, Doamne, obrajii îi luară foc de parcă tocmai scosese brioşe proaspete din cuptor.

Ce ridicol! Se purta ca o adolescentă la prima ei dragoste.

— Rămâi? îl întrebă fără să gândească.

Noah se schimbă la faţă,

— Eu... Tu vrei să rămân?

— Eu... doar întrebam. Adică, e târziu, aşa că nu te-aş învinovăţi dacă te-ai hotărî să pleci, dar poţi să rămâi dacă vrei. Eu doar...

Cuvintele îi ieşiră într-o frază fără cap şi coadă jn ce el se apropie. Se opri la câţiva centimetri de ea „t,nip

— Alexie!

Alexie i se blocă respiraţia îh piept. ’ ’ar lui

Avea din nou vocea încordată.

Ea trase aer în piept.

— Da?

— Vrei să rămân şi în seara asta?

Remarcă totul în acelaşi timp – timbrul scăzut al vocii mirosul curat şi masculin, antebraţele musculoase, sta’ tura care o copleşea. Şi căldura. Emana din el în valuri de parcă îşi genera propria energie solară.

Da! Vreau să rămâi! Cuvintele erau acolo, dar nu le putea scoate afară. Ceva era în neregulă cu ea. O furnica peste tot pe sub piele, avea gândurile haotice şi era nesigură pe propriile emoţii.

Puse treizeci, de centimetri de distanţă între ei.

— Mă simt bine! şopti ea. Poţi să pleci!

Niciodată nu i se păruse mai lung drumul de la casa ei la al lui, iar Noah era destul de sigur că-şi lăsase şi altceva în afară de piele în urmă. îşi lăsase şi raţiunea. Pentru că fusese un test de voinţă în fiecare minut din cele douăzeci petrecute în maşină ca să nu se întoarcă în dormitorul ei, s-o tragă în braţele lui şi s-o implore să-l atingă din nou.

Era destul de jalnic şi aşa, dar şi mai rău era faptul că singurul lucru care-l oprise era fărâma de nesiguranţă că îşi imaginase toată povestea.

Noah trase maşina pe aleea din faţa casei lui şi mij* ochii când becurile activate de senzori inundară peluza şi

105 garajul cu o lumină gălbuie. Opri motorul, îşi frecă fata cu mâinile şi scoase un geamăt când îşi lăsă capul pe tetieră.

Nu, nu-şi imaginase! Fusese dezbrăcat în faţa a suficiente femei – nu multe, dar destule – cât să poată recunoaşte privirea lui Alexie. Dorinţă! Iar el habar n-avea ce să facă cu privire la asta, aşa că o parte din el era recunoscătoare că îi spusese să plece acasă. Cealaltă parte însă? Noah clătină din cap. Cealaltă parte din el avea nevoie de un duş rece.

Descuie uşa de la intrare, tastă codul de la alarmă pe panoul din interior şi-şi lăsă cheile pe măsuţa de la intrare pe care mama lui insistase s-o cumpere. Marsh, bineînţeles, îl luase în râs şi-i spusese că un bărbat ar trebui să-şi decoreze singur afurisita de casă.

Noah trecu pe lângă scări pentru că n-avea niciun rost să încerce să se ducă la culcare, aşa că îşi luă o bere din frigider şi se duse în living, unde se prăbuşi pe canapea. Schimbă canalele la televizor vreo zece minute, apoi renunţă şi-l închise de tot. Ar fi putut să-i dea un mesaj, bineînţeles. îşi scriau adesea ca să-şi spună noapte bună, dar, după ce scrise şi şterse vreo zece mesaje diferite, renunţă şi-şi aruncă telefonul pe măsuţa de cafea. Telefonul ateriză chiar lângă o pungă de plastic.

Cartea!

Grozav! Ar fi trebuit să arunce porcăria aia.

Noah îi arătă degetul mijlociu. N-avea de gând să citească mizeria aia. Ce naiba avea să-l înveţe şi

nu ştia deja? Ca o şoaptă batjocoritoare, vocea lui Marsh i se ivi în minte: „Ce fel de bărbat citeşte un roman de dragoste ca să-şi dea seama cum mama mă-sii să-i spună femeii lui că o iubeşte?”

Noah înghiţi ultima gură de bere, uitându-se ur'ₜ pungă. k

Binel Oricum nu putea dormi. Luă cartea, o deonk- şi începu să citească.

AJ Sutherland comisese prima greşeală când depăşi# cu trei kilometri limita de Viteză într-un orăşel cochet ca Bay Springs, Michigan, unde poliţiştii n-aveau nimic mai bun de făcut decât să se ascundă la cotituri întunecoase cu radarul.

A doua greşeală o săvârşise atunci când presupu- sese că se schimbase ceva în cei optsprezece ani de când plecase din orăşelul acela nordic în care îşi petrecuse verile ca adolescent.

Se lovi cu capul de gratiile metalice ale celulei de închisoare.

— Ştii că nu mă poţi ţine aici la nesfârşit, nu?

Poliţistul care îl trăsese pe dreapta şi îl arestase îl privi cu Un amestec de plictiseală şi ostilitate făţişă.

— Ai dreptul de a tăcea. Poate vrei să-l foloseşti.

AJ scoase un mârâit frustrat şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Uite ce e, domnule Alvarez...

— Domnule?

— Domnule comisar Alvarez! Pricep că nu mă simpatizezi şi că n-ai făcut-o niciodată, dar nu mă poţi arunca în puşcărie pentru asta.

— Fiule, nu te-am arestat pentru că nu te plac. Te-am arestat pentru că ai un mandat restant.

— Ei, rahat! Pentru ce?

— Ai grijă la limbaj. Poate că pentrurestul lumii eşti un jucător mare şi rău din Liga

Naţională de Fotbal, dar pe aici eşti doar un golan arogant care nu şi-a asumat responsabilitatea.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Taţi, încetează!

Vocea feminină care le întrerupse conversaţia ieşi direct din memoria lui AJ şi ar fi minţit dacă n-ar fi recunoscut că era îngrozit s-o audă. Pentru că exista o singură persoană pe tot mapamondul care îl ura mai mult decât domnul comisar Sandoval Alvarez, iar aceea era fiica acestuia, Missy.

Femeia traversă culoarul şi rămase în picioare lângă tatăl ei. Era îmbrăcată cu un trend lung şi negru şi avea o servietă în mână..

— Missy? reuşi să îngaime AJ.

Ea oftă.

— Nu mi-a mai spus nimeni aşa de multă vreme.

— Scuze! Melissa, atunci?

O singură sprânceană se arcul pe chipul femeii.

— Ce te aduce înapoi după toţi aceşti ani?.

— Trebuie să iau nişte decizii şi am crezut că e un loc bun în care să o fac.

Expresia îi rămase neschimbată şi neimpresionată.

— Am auzit despre asta... Te gândeşti să te retragi...

— Un fundaş e bătrân la 36 de ani.

Melissa îşi privi tatăl.

— Dă-i drumul!

— Nu pot face asta, scumpo! E arestat!

— De ce sunt acuzat? se enervă AJ.

— De faptul că n-ai plătit pensie alimentară timp de optsprezece ani.

AJîşi lăsă capul pe spate, râzând, dar râsul îi muri pe buze când văzu faţa lui Missy. Clipi aşa de repede, că privirea i se înceţoşă.

— Ddd-despre ce vorbeşte?

Missy se uită la podea, ciupindu-şi puntea nasului.

— *Missy, despre ce naiba vorbeşte?*

Ea ridică privirea.

— *Ai o fiică.*

CAPITOLUL NOUĂ

PÂNĂ SĂ TRAGĂ ÎN PARCAREA DIN SPATELE CLĂDIRII LUI Mack a doua zi dimineaţă, Noah era deja în întârziere cu douăzeci de minute şi avea chef de ceartă. Pentru că dormise ca dracu', iar cartea aia? Ce mama mă-sii era aia? Ce fel de roman de dragoste avea ca protagonist un tip care îşi abandonase copilul? Ar fi trebuit să-şi asculte primul instinct şi să arunce porcăria aia.

Dădu buzna pe uşa din spate chiar la timp ca să audă vocea poruncitoare a unui bărbat:

— Lucraţi coapsele alea, copii! Strângeţi din fese!

O, nu! Nici gând! N-avea absolut niciun dram de energie pentru asta azi. Aşadar, se răsuci pe călcâie şi era pe punctul de a se căra dracului de acolo când auzi vocea lui Mack:

— Unde naiba ai fost? A trebuit să începem fără tine! Din gâtul lui Noah ieşi un mârâit frustrat când se întoarse înapoi. Mack era la capătul holului lung care ducea în zona de bar. Era îmbrăcat cu pantaloni de trening şi un tricou imprimat cu logoul barului său şi avea pe chip o încruntătură gravă.

— La naiba! spuse Mack, renunţând la nervi. Arăţi ca un rahat uitat în ploaie. Ce-ai păţit?

— Du-te naibii! Am venit, nu? Şi de ce dracului ne-ai pus să facem asta aşa devreme intr-o sâmbătă?

_ Pentru că Rusul are meci diseară.

Mack se întoarse şi-i făcu semn lui Noah să vina după el,

— Haide! Doar ne încălzeam, aşa că n-ai ratat nimic Super!

Când ajunse în partea centrală a barului îl întâmpină melodia ritmată a unui cântec tehno. Sonia şi băieţii se întoarseră şi îi priviră pe Noah şi pe Mack intrând. Grupul era împărţit în două rânduri pe podeaua din lemn a ringului unde, după ora zece în seara respectivă, nişte nătărăi beţi aveau să concureze la dans unul cu altul înainte să se împleticească în stradă ca să vomite.

în faţa grupului era un bărbat îmbrăcat în nişte pantaloni lălâi şi un maiou negru pe care scria *Music City Dance Factory.* Ambele braţe îi erau acoperite cu tatuaje de sus până jos.

— El e Clive, coregraful nostru, explică Mack. Are o academie de dans în Midtown.

Noah strânse mâna bărbatului, se scuză pentru întârziere şi apoi se îndreptă intenţionat spre cel mai îndepărtat colţ al ringului.

Clive bătu din palme.

— Suntem gata? Hai să lucrăm umerii! Nu vrem să facem vreo întindere.

Ba Noah voia! Voia cu disperare să facă o întindere musculară. Şi-ar fi rupt şi-un braţ numai să scape de asta.

Clive le arătă un fel de rotire a şoldurilor, iar Noah ştiu chiar şi fără să încerce că nu avea să se

mişte niciodată aşa. Indiferent cât de mult exersa. Doamne, Dumnezeule! Chestia asta avea să fie mai mult decât o experienţă umilitoare. Asta avea să fie o pedeapsă

nemiloasă şi neobişnuită. Nici într-o mie de ani n-av facă asta în faţa lui Alexis. ea 8ă

De la locul său din spate, văzu că nu era singurul c urma să arate ridicol. Colton, Malcolm şi Gavin erau satori surprinzător de buni, dar toţi ceilalţi arătau ca aţ" măluţele muzicale cu cheiţă pe care oamenii le cumpără la sărbători ca să-şi sperie câinii. Aveau braţele ţepene mişcările robotice. Dansul avea să fie un dezastru total!

— Noah, uite aşa!

Rusul se întoarse spre el; purta un şort mult prea scurt şi un maiou alb, ripsat. Din fiecare deschizătură ieşeau şomoioage de păr negru care, împreună cu muşchii umflaţi, dădeau impresia unui urs în costum de om. Rusul îşi puse mâinile pe şolduri şi se legănă de la stânga la dreapta şi apoi din spate în faţă.

— De aici, explică el, arătând pic mai sus de sculă, apoi începu să dea din şolduri.

Hristoase, Noah nu avea să mai uite niciodată nea aia!

Noah se uită la Mack.

— Ai putea să mă împuşti şi gata!

Rusul îl apucă pe Noah de şolduri şi trase.

— Uiteaşa!

— M-am prins! se răsti el, dând la o parte mâinile Rusului. Sunt perfect capabil să împing din şolduri la momentul potrivit.

Doar că n-o mai făcuse de ceva vreme!

imagi

De prea multă vreme! Puţin peste optsprezece luni, ca să fie mai precis.

Mda! Groaznic! Toată noaptea îl chinuiseră

visuri alternative cu Lexa pe masa de operaţii şi cu Lexa mângâindu-i pieptul. împinsul din şolduri nu ajuta deloc în situaţia lui.

în următoarea oră, Clive încercă să îi înveţe un dane care îl lăsă pe Noah fără suflare şi transpirat. Când terminară, în sfârşit, avu impresia că pedalase la deal o oră întreagă, şi tocmai când era pe punctul de a o lua la goană spre traficul de afară, Clive opri muzica.

— Grozavă treabă! spuse el. O să învăţăm a doua jumătate weekendul viitor.

A doua jumătate? Noah scoase un geamăt şi se şterse pe frunte cu antebraţul. în faţa lui, Sonia se sprijinea cu mâinile pe genunchi, în timp ce Mack se proptise de o masă ca să-şi tragă sufletul, Gavin, Bel şi Malcolm se prăbuşiseră la podea. Clive reuşise să doboare până şi nişte sportivi profesionişti.

Colton se apropie de el.

— Arăţi ca dracu' azi. Mai rău decât de obicei.

— Du-te naibii!

— Ce-ai păţit? Tu şi cu Alexis v-aţi certat sau ce?

Noah îşi înfrână instinctul de a-i arăta degetul mijlociu şi se duse în schimb la bar. Sonia îi aruncă o sticlă cu apă.

— Ce-a fost asta? întrebă Mack, alergând către bar. Te-ai certat cu Alexis?

Noah abia avu timp să înghită.

— Nu...

— De la ce v-aţi certat?

— Nu ne-am certat! Hristoase!

— Păi ceva s-a întâmplat, insistă Mack. Ai întârziat, chiar arăţi ca dracu' şi tropăi pe aici de parcă cineva ţi-ar fi spart figurina de colecţie preferată din *Star Wars.*

Colton se sprijini de bar.

— Sunt sigur că nu e nimic, Mack! Până la urmă

sunt doar prieteni, ai uitat?

Noah scotoci în buzunar după chei. – Eu m-am cărat.

Mack îl apucă de spatele tricoului.

— Stai! Ne ducem să mâncăm cu toţii la Six Strings.

— Eu nu vin!

— Ba vii! Am nevoie de părerea ta cu privire la nişte chestii, iar tu, evident, ai nevoie să vorbeşti.

Gavin şi Del strigară de pe podea că trebuie să se ducă acasă pentru chestii de familie. Sonia trebuia să-şi plimbe câinele, iar alţi doi ţipi – Derek Wilson şi Yan Feliciano – spuseră că aveau alte chestii de făcut. Nimic precis. Doar chestii.

Laşi! Toţi erau nişte fricoşi!

Rămaseră doar Malcolm, Rusul, Mack şi Colton, care se holbau la Noah cu sprâncenele ridicate.

— Nu merg! repetă Noah. Am chestii de făcut.

Ceea ce era adevărat. Doar că chestiile lui se petreceau abia după amiaza târziu, dar ei nu trebuiau să ştie asta.

Mack scoase buza de jos la înaintare.

La dracu'!

— Bine! Ne vedem acolo!

Noah îşi verifică telefonul imediat ce urcă în maşină. Nu avea niciun mesaj de la Lexa. Ceea ce nu era neapărat ieşit din comun. Sigur, de obicei şi-ar fi dat dejamişte mesaje, dar Lexa spusese că urma să ia micul dejun cu Ldv azi. Totuşi, de obicei şi-ar fi spus măcar bună dimineaţa sau ar fi jucat o rundă de Word Nerd până acum.

Noah îşi azvârli telefonul pe scaunul

pasagerului, înjurând. Ar fi trebuit să-i fi dat mesaj când se trezise, ca de obicei. Pentru că, nedându-i mesaj, făcea să pară că seara trecută însemnase ceva, când poate nu era cazul.

Conduse pe autopilot spre restaurant şi parcă pe locul de lângă maşina lui Mack. Când intră şi se aşeză la masa lor obişnuită, văzu că era ultimul care ajunsese. O cană de cafea îl aştepta lângă meniul pe care îl ştia pe de rost de multă vreme. Se întâlnea aici cu băieţii cel puţin o dată la două săptămâni. Era mai departe de centru, aşa că nu atrăgea mulţi turişti, ceea ce era bine, pentru că majoritatea băieţilor erau uşor de recunoscut.

_ Ce ţi-a luat aşa de mult? miorlăi Mack.

Noah turnă lapte condensat în cafea.

— De ce naiba îmi ţineţi evidenţa timpului în dimineaţa asta?

— Pentru că trebuie să luăm o decizie până în prânz.

— Cu privire la ce?

Mack aprinse ecranul telefonului.

— M-am răzgândit cu privire la florile de pus în piept.

Noah îşi trecu palmele peste faţă. Ultima oară când vorbiseră despre flori, durase câteva ore doar ca Mack să aleagă între alb şi roşu.

— Ce-i în neregulă cu cele pe care le-ai ales deja?

— Am descoperit că florile au semnificaţii.

— Of, Hristoase!

Noah îşi apăsă podul palmei pe o tâmplă care începu brusc să-i pulseze.

— Am descoperit că trandafirul de Crăciun poate

simboliza anxietatea, spuse Mack. Nu pot purta aşa ceva la nuntă.

—Are cuvântul Crăciun în denumire! spuse Colton. Ce poate fi mai frumos decât *o* nuntă în decembrie?

Noah amestecă în cafea.

— Există vreo floare care înseamnă dobitoc imens? Pe aia ar trebui s-o alegi.

Mack îl ignoră pe Noah şi îşi aprinse telefonul pent a le arăta o floare mică şi albă care semăna cu cea pe Noah îşi aducea aminte că o alesese prima oară.

— Mă gândesc la floarea albă de iederă, spuse Mack Semnifică fidelitatea.

— Perfect! spuse Noah. Pe asta ar trebui s-o alegi!

— Clar! întări şi Malcom, iar Noah *îi trimise un* mulţumesc tăcut din ochi.

— Absolut, adăugă Colton.

— E urâtă! decretă Rusul.

Noah îi trase un cot ca să tacă. Sprâncenele lui Mack se adunară laolaltă când studie din nou fotografia.

— Crezi că e urâtă?

— Nu e urâtă! contracara Noah. Rusul habar n-are ce vorbeşte.

Colton avea o privire care dădea de înţeles că urma să comită o nefăcută. îşi propti coatele pe masă şi se aplecă spre Rus.

— Dar tu ce flori ai avut la nuntă?

— Nu-mi aduc aminte! răspunse Rusul, înroşindu-se brusc.

Noah se uită urât la Colton, care răspunse cu un rânjet de genul „Ţi-am spus eu".

Chelneriţa îi întrerupse pentru a le lua comenzile. în timp ce băieţii comandau, Mack deveni brusc absorbit de ceva de pe telefonul lui. Chelneriţa se îndepărtă, iar Mack se uită direct la Noah.

— Liv tocmai mi-a dat mesaj.

Noah simţi un fior rece pe şira spinării.

— Şi?

Şi când aveai de gând să ne spui că ai petrecut noaptea acasă la Alexis şi că te-a văzut fără tricou?

Ah, fir-ar! 0 căldură puternică îi urcă pe gât în sus, până la linia părului. Totuşi, stânjeneala se transformă repede în speranţă, pentru că, dacă-i povestise lui Liv despre asta, atunci sigur însemnase ceva. Nu?

Colton pufni,

—Aşadar, acum ştim de ce nu erai în apele tale de dimineaţă.

_ Ce s-a întâmplat? întrebă Mack.

— Nimic! zise Noah şi înghiţi în sec.

— Pe naiba nimic! tuşi Colton.

— Şi erai fără tricou *deoarece...,* începu Mack.

— E o poveste lungă! mormăi Noah.

Malcolm îşi mângâie barba.

— De ce nu începi cu începutul?

Noah scoase un oftat frustrat, îşi trecu mâinile prin păr şi le spuse toată povestea – despre Candi, despre transplantul de rinichi, despre Beefcake şi ghearele lui afurisite. Când ajunse la partea în care Lexa intrase în baie şi rămăsese înlemnită, simţea cum îl furnică sfârcurile.

își încrucișă brațele.

— Aveți întrebări?

Rusul ridică mâna.

— Te-a adulmecat?

— Ce dracului, omule? Nu!

Se ridică altă mână.

Noah oftă.

— Da, Malcolm? •

-Ai spus că s-a purtat ciudat când te-a văzut. Ai putea să detaliezi un pic?

— Ce vrei să știi mai exact?

Mack interveni.

— *Unde* anume s-a uitat?

Rusul se bosumflă.

— El n-a ridicat mâna.

Mack ridică mâna și repetă întrebarea.

— S-a uitat, știți voi... Noah lăsă propoziția în aer *dar când* băieții se aplecară interesați, făcu semn spre pectorali și zise: Aici!

Se aprinse din nou la față când își coborî mâna și flu. tură spre zona de sub buric.

— Și aici!

Bărbații se priviră unul pe altul și apoi izbucniră la unison în hohote de râs puternice, care făcură masa să se zguduie. Noah se uită în jur prin restaurant și le șuieră să se potolească.

Mack se șterse la ochi.

— Frate, chiar se holba! Genul ăla de holbat...

— Cu siguranță! spuse Colton. Cărarea fericirii e ca iarba-mâței pentru femei.

Noah îl privi cu gura căscată.

— Cărarea ce?

Rusul îşi ridică tricoul şi arătă spre propriul abdomen.

— Linia de păr de la buric până Ia... bijuteriile coroanei. Mack se aplecă şi îi şopti:

— Bijuteriile familiei.

Rusul păru nedumerit.

— Care familie?

Colton ridică mâna. Noah clătină din cap.

— Următorul!

— Nici măcar nu ştii ce voiam să întreb!

— Nu contează. Sigur e ceva deplasat. Următoarea întrebare!

~ Care familie? întrebă Rusul din nou.

_ Să-i spună naibii cineva! mârâi Noah.

Malcolm se aplecă şi îi şopti Rusului la ureche. Acesta chicoti şi îşi acoperi gura.

Sosi mâncarea, dar Noah abia apucă să ia o îmbucătură, că întrebările începură din nou.

_ Deci, ce-ai de gând să faci cu privire la asta? vru să ştie Mack.

Noah înmuie un colţ de pâine prăjită în gălbenuşul ouălor şi pretinse că nu pricepe.

— Cu privire la ce?

— La *uitat,* spuse Colton.

Noah ridică din umăr.

— Nimic.

— Nu poţi să nu faci nimic, omule, spuse Colton. S-a uitat *la tind.*

Noah pufni chiar dacă simţea cum încep să-i transpire subsuorile.

— Aţi citit prea multe romane de dragoste. Şi, apropo, ăla pe care mi l-aţi dat cadou... O porcărie totală. Măcar ştiţi despre ce e cartea?

Mack se lăsă pe spate în scaun.

— Eu ştiu, da. Ce e în neregulă cu ea?

— E despre un tip care şi-a abandonat fiica! Tu chiar te aştepţi să învăţ ceva de la tipul ăla?

— Motivul copilului secret e un subiect foarte popular în cărţile romantice, spuse Mack.

Noah scoase un sunet care era parţial pufnet, parţial râs.

— Motivul. Copilului. Secret?

Mack ridică din umeri.

— Adică un tip află că are un copil de care n-a

ştiut niciodată.

— Şi oamenii consideră asta romantic?

Mack oftă şi se uită înspre tavan de parcă s-ar fi pentru răbdare.

— E un mod de a construi ^tfel încât să intriga, mită un mesaj mai tra-ș important, Noah.

— Şi ce mesaj ar fi ăla?

— Iertarea.

De data asta, Noah râse de-a dreptul.

— Rahat! Unele lucruri sunt de neiertat.

Mack sorbi din cafea.

— Adevărat! Dar nu asta e ideea!

— Ideea e că nici pe dracu' n-o să învăţ eu cum să-mi construiesc o relaţie cu Alexis, citind despre un tip care e un ticălos la fel de mare ca taică-su.

— Nu poţi judeca o carte după primul capitol, spuse Malcom. Dă-i o şansă!

— Nu! răspunse cu aceeaşi încăpăţânare pe care o simţea.

Rusul îl bătu uşor pe braţ.

— Noah, de ce eşti aşa de furios tot timpul?

— Nu e furios! pufni Colton peste marginea cănii de cafea. E nefutut.

Noah îl arătă cu degetul.

— Du-te-n mă-ta!

— Frate, Alexis nu putea fi mai clară că vrea mai mult şi că e pregătită pentru mai mult, spuse Mack. Ce naiba mai aştepţi?

— Tu n-ai auzit ce ţi-am spus despre tatăl ei? Trece prin multe acum. E într-o stare emoţională delicată şi-

— Alexis nu e chiar fragilă, spuse Mack.

Noah se enervă.

— Ştiu.

Ba chiar contrariul. Lexa era cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse vreodată.

_ Spun doar că trece printr-o situaţie complicată şi n-o să mai adaug şi eu alta povară, întrebând-o de ce naiba se holba la sfârcurile mele!

în restaurant se lăsă imediat liniştea, şi douăzeci de capete se întoarseră spre masa Iot.

— Vorbeşte despre câinele lui! spuse Mack cu voce tare, ridicând mâna. Nu-i nimic de văzut aici:

Noah simţi cum îi scapă un mârâit din piept.

_ 0 să-ţi sparg telefonul şi o să-ţi pun pe Facebook toate pozele nud.

Mack îşi întinse palmele.

— Nud arăt cel mai bine, omule!

— Uite ce e, spuse Malcolm, mototolindu-şf şerveţelul. Cred că *ce* încearcă să spună Mack e că este o linie fină între a înţelege prin ce trece Alexis acum şi a o trata de parcă nu ştie nici ea ce vrea.

— Asta nu schimbă nimic.

— Ba bineînţeles că schimbă. Malcolm se aplecă spre el şi continuă: Relaţia ta cu ea e construită pe sentimente neîmpărtăşite, iar asta nu e corect faţă de niciunul dintre voi. Merită să ştie ce simţi cu adevărat faţă de ea, şi tu meriţi să afli dacă şi ea simte la fel.

— Nu ne pot pune în pericol prietenia în felul ăsta.

— în cazul ăsta, o să fii fericit să rămâi prieten cu ea? Doar prieten?

— Dacă de asta e nevoie ca să rămân în viaţa ei, atunci da!

— Presupun că, dacă începe să iasă cu altcineva,

o să fii împăcat cu asta, nu? întrebă Mack.
Când nu primi niciun răspuns, Mack pufni.

— Aşa credeam şi eu!

Noah cedă unui val brusc de oboseală. Lăsă f_u jos şi îşi trecu mâinile peste faţă. După un moment de tăcere, ridică privirea şi îi văzu pe băieţi uitându-^[8] el cu expresii similare de răbdare şi amuzament. [6]
a

— Nu ştiu ce să fac, recunoscu el.

— Din fericire, noi ştim, spuse Mack. Vino la mine l_a bar mâine, la ora trei! [a]

Noah simţi cum i se strânge stomacul.

— Pentru ce?

Mack
rânji. –
Iniţiere!

CAPITOLUL ZECE

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, NOAH INTRĂ DIN NOU PE ALE- ea lui Alexis pentru a o duce cu maşina la întâlnirea cu Candi. Nu mai fusese aşa emoţionat să ia o femeie cu maşina de... Ei bine, niciodată. Ceva se schimbase seara trecută, cel puţin în mintea lui, şi ştia că o să-i fie greu să se prefacă relaxat şi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi exact de asta avea ea nevoie de la el.

Alexis îl aştepta pe trotuar, îmbrăcată cu un cardigan lung şi o pereche de colanţi şi afişând un zâmbet şters.

— Te-am văzut venind, îi explică.

El îi deschise portiera şi aşteptă până când urcă în maşină înainte să se întoarcă pe partea şoferului. Dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în piept înainte să se aşeze în spatele volanului.

— Mersi că mă duci! îi spuse fără să se uite la el, în timp ce-şi fixa centura de siguranţă.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Sunt sigură!

Totuşi, nu părea aşa. Avea mâinile încrucişate în poală şi buzele strânse într-o linie subţire. Văzu o rană proaspătă şi roşie în colţul buzei, semn că şi-o rosese recent.

— Nu trebuie să...

îl întrerupse doar cu privirea. El ridică mâinile cum s-ar fi predat. ' Ca

Drumul până în oraş fu scurt şi tăcut, iar când No opri maşina în parcarea subterană â hotelului la stătea Candi, rămaseră în întuneric şi linişte pentru moment, uitându-se la semnul roşu şi luminos pe Ca^ scria LIFT. într-un final se uită la ea e

— Eşti gata?

Noah ocoli maşina şi se opri în dreptul ei. îi oferi mâna când se dădu jos de pe scaunul pasagerului şi, de pareă mai făcuseră asta de sute de ori, îi strânse degetele într-ale sale. Inima i se prăbuşi în piept cu o bubuitură dureroasă atunci când merseră de mână până la lifturi. Ea îşi trase mâna abia când intrară, ca

racului

să apese butonul pentru parter.

Noah îşi îndesă mâinile adânc în buzunarele hano-

— Unde ne vedem cu ea? ,

— La barul hotelului.

— E singură?

— Aşa cred!

Liftul se deschise spre un foaier cu podele de marmură. Când ieşiră, Noah îşi aşeză mâna uşor pe şalele ei. Muşchii lui Alexis se încordară sub atingerea lui, dar nu încercă să se desprindă. Inima lui începu din nou să bată.

— Uite acolo! spuse ea, arătând spre un colţ întunecos, unde se vedea o hostessă sub o firmă pe care scria numele barului.

Noah se uită la Alexis.

— The Bluegrass Grill?[II]

Alexia adoptă o expresie sarcastică

_ Iteă nici nu ...» chta* găMajcă nume mai acatăni.

— Crezi că au banjouri pe pereţi?

— băuturi denumite după melodiile lui Waylon Jennings.

Noah o conduse, păstrându-şi mâna pe spatele ei.

— Prima persoană care vede poza lui Willie Nelson câştigă!

Schimbul amuzant de replici păru s-o relaxeze, pentru că muşchii i se înmuiară sub degetele lui.

în zona recepţiei era plin de turişti cu ochii roşii care ţârâiau după ei valize grele şi consecinţele deciziilor proaste din seara anterioară.

Hostessa zâmbi când se apropiară.

— Pentru câte persoane?

— Ne întâlnim cu cineva la bar, spuse Noah.

Hostessa îi îndrumă spre centrul restaurantului, acolo unde un bar circular, ridicat pe o platformă, era luminat de strălucirea domoală şi albastră a unor lămpi care atârnau din tavan. Era aproape gol, cu excepţia câtorva bărbaţi cocoşaţi deasupra unor beri care stăteau cu ochii lipiţi de meciul de fotbal difuzat pe cele şase televizoare de pe perete.

La câteva scaune distanţă, cu faţa întoarsă spre intrare, de parcă ar fi căutat pe cineva, o femeie.

— Ea e! spuse Alexa, încetinind pasul.

Noah îşi ridică mâna mai sus pe spatele ei, până când degetele îi întâlniră cervicala încordată. O strânse uşor şi îşi coborî gura spre urechea ei.

II Bluegrass este un stil de muzică country, cântat predominant la instrumente acustice, precum banjoul cu cinci coarde, chitara, vioara, mandolina şi muzicuţa (n. tr,).

— Te simţi bine?

Singurul ei răspuns fu să meargă mai departe.

Când Candi îi remarcă, îi tremură mâna pe pahar . apoi tresări când apa se vărsă pe bar. Un barman îi semn că nu-i nicio problemă şi începu să şteargă, în tin^ ce Candi se dădu jos de pe scaun.

Noah simţi din nou tensiunea din muşchii lui Alexis.

— Bună! îi salută Candi, cu răsuflarea tăiată, pe Un ton sfios.

— Mersi că te-ai întâlnit cu noi aici! îi spuse Alexis.

Candi îi aruncă lui Alexis o privire neliniştită, apoi se întoarse către Noah şi – bam! Noah simţi impactul la feJ ca pe una dintre loviturile cu capul ale lui Del. Alexis nu minţise! Ochii fetelor chiar erau identici

— El e prietenul meu, Noah, îi spuse Alexis lui Candi pe un ton calm şi liniştitor.

Noah o mai auzise folosind tonul acela de sute de ori cu clienţii furioşi care se enervaseră pentru că ToeBeans nu mai avea pâinici cu merişoare sau care veneau cu alte reclamaţii stupide.

Candi înghiţi în sec.

— Bună!

Alexis se uită lung la el şi ridică din sprânceană. Ştia şi ea privirea aia. Era cea care spunea că îşi uitase bunele maniere şi că se purta ca un bădăran. Noah înghiţi şi el în sec şi întinse mâna. Candi se uită la ea cu ezitare, apoi o acceptă.

— Mă bucur să te cunosc! mormăi el.

Candi îşi muşcă buza de parcă ar fi vrut să spună

acelaşi lucru, dar detesta să mintă. Se uită la Alexis.

— Ţi-e foame? Putem lua o masă sau...

— La bar e bine, spuse Alexis. Nu va dura mult.

— A, bine! Ăă, atunci putem sta aici. Am păstrat nişte Candi se grăbi să elibereze două scaune de bar pe care îşi pusese hainele şi poşeta. Alexis îi mulţumi pe un ton scăzut şi se aşeză pe unul dintre scaune. Noah îl ocupă pe cel de lângă ea, iar Candi se întoarse la locul ei din dreapta lui Alexis.

Barmanul îşi făcu apariţia.

__ Ce vă dau?

Noah se uită la Alexis.

— Vrei o bere blondă?

— Sigur!

Noah făcu semn spre barman;

_ Două beri. Se uită la Candi şi o întrebă: Tu vrei ceva?

__ Doar... doar apă pentru mine.

Barmanul se îndepărtă, iar Candi înghiţi în sec

— Aşadar, ai... ai luat o decizie?

Alexis îşi lăsă poşeta pe podea.

— Hai să vorbim mai întâi!

Dezamăgirea şifonă trăsăturile tinereşti ale lui Candi într-o încruntătură uşoară.

— A, bine... Păi... aveai întrebări?

Alexis trase aer în piept, apoi îl eliberă repede.

— Am găsit anunţul din ziar despre nunta părinţilor tăi.

Alexis îşi freca, absentă, palma cu degetele celeilalte mâini.

— Judecând după data anunţului, cel mai probabil el şi cu mama ta erau împreună când am fost concepută.

Candi păli, dar se adună repede. Ori nu era prima oară când îi trecuse prin minte că drăguţul ei tată o înşelase pe mama ei, ori deja bănuise, iar acum avea dovezi, în orice caz, lui Noah îi păru un pic rău pentru ea. Era oaşpa să descoperi că cineva în care ai încredere nu e sfântul pe care îl bănuiai.

Alexia îi vorbi pe un ton blând.

— Presupun că de-asta n-a vrut să mă contacte • ai aflat că exist. Zlcâ«d

Candi întoarse capul.

— Nu ştiuf zise şi se strâmbă. N-ar fi trebuit să mă ■ după el. Am vrut să te întâlnesc dinainte să se îmboV vească.

Barmanul se întoarse cu băuturile, iar Noah fu recu noscător pentru distragerea atenţiei. îl oprise să spUnj nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună.

Candi sorbi din apă, uitându-se oriunde, numai]a Alexis, nu.

— Lucrurile n-au fost prea grozave între mine şi tata de când am aflat de tine.

Alexis sé uită la el de parcă i-ar fi simţit furia cros

Noah îşi încleşta degetele pe sticlă. Dacă încerca s-o facă pe Alexis să-i pară rău pentru ea, atunci să ferească Sfântu'...

cânda. Noah luă ó înghiţitură mare de bere şi se uită spre televizoare, dar rămase cu atenţia la conversaţia de lângă el.

— Am făcut nişte cercetare online, spuse Alexis. Peste tot pe unde am citit, scria că procesul durează în mod normal şase luni sau mai mult, dar tu ai spus că Elliott nu are atâta timp. Cum ar funcţiona treaba asta?

Expresia lui Candi se modifică pe dată. Se îndreptă de spate şi făcu ochii mari.

— O s-o faci?

— Doar întreb ce-ar trebui să fac.

Candi îşi deschise poşeta din poală şi scoase un

dosar albastru uzat cu logoul Centrului de Transplant Huntsville Memorial pe copertă.

__ Am adus asta pentru tine, spuse ea cu o încântare copilărească, care lăsa să se vadă cât de tânără e. Sunt două runde de testare, şi de obicei durează câteva luni, dar din moment ce tata... Candi se opri şi îşi drese glasul: Din moment ce nu avem aşa de mult timp, o pot face mai repede.

îi dădu dosarul lui Alexis.

__ Avem o coordonatoare de transplant. Cartea ei de vizită e în dosar. Dacă o suni, poate aranja să faci primele analize de sânge.

Alexis deschise dosarul. Noah privi peste umărul ei. Parcurse cu privirea ce putea vedea, devenind din ce în ce mai încordat cu fiecare cuvânt citit.

Candi băgă mâna în buzunarul hainei.

— Ţi-am adus şi asta.

Scoase o coală de hârtie împăturită şi o puse pe bar, între ele.

Alexis se uită la hârtie de parcă i-ar fi fost frică de ea.

— Ce-i asta?

— O copie după testul ADN.

Alexis se uită o vreme la hârtie. Nu era nevoie să vadă testul. Oricine se uita la ele două una lângă alta îşi putea da seama că sunt înrudite. Cu toate astea, Alexis se întinse după hârtie, o trase mai aproape, apoi o despături.

— Mulţumesc! îngăimă.

— Centrul de transplant nu e departe de casa noastră, spuse Candi.

Alexis ridică repede privirea.

— Mă gândeam că poate...
Candi lăsă propoziţia în aer, cu o şoaptă nesigură.
— Poate ce? spuse Noah, ţâfnos.

Candi îşi trase mâinile în beilor h interiorul racului.

— Poate după ce faci analizele, ai putea veni cunoşti pe toţi. Pe tata. Pe Cayden. Toată familia. [1]

Noah simţi un val de greaţă în stomac când a cuvântul „tată"; Elliott Vanderpool nu era *tatăl* ei. ge asf gurase el de asta.

— Nici gând! spuse el, punând berea jos cu ceva mai multă forţă decât era necesar.

Alexis îi aruncă încă una dintre privirile acelea. Noah îşi încleşta maxilarul.
Se întoarse spre Candi.
— Nu ştiu dacă este o idee bună, spuse ea cu blândeţe.
— Dar i-ai putea cunoaşte pe toţi.

— Pur şi simplu nu ştiu dacă sunt pregătită pentru asta, Candi.
— Şi atunci de ce...

Candi se întrerupse din nou, de data asta cu o clătinare frustrată a capului. Buza de jos fu victima emoţiei pe care tocmai şi-o reprimase.
— De ce ce?

Candi se întoarse şi, pentru prima oară de când intraseră, o privi drept în ochi.

— Dacă nu te interesa să ne cunoşti, atunci de ce ai dat site-ului permisiunea de a împărtăşi profilul tău ADN cu potenţiali membri de familie?

Şi iat-o! întrebarea la care se gândise şi Noah, dar pe care şovăise să i-o adreseze. Alexis ar fi putut

solicita ca rezultatele testului ADN să rămână private şi să fie împărtăşite cu potenţialele rude de sânge doar cu permisiunea ei,

Şi Alexis părea să şovăiască să răspundă la întrebare la fel de mult pe cât ezitase Noah s-o adreseze. Evită complet răspunsul.

- Vino în Huntsville! spuse Candi, cu un amestec de disperare şi de exasperare în voce. Te rog!

Alexis îşi umflă obrajii şi scoase un oftat prelung.

- Uite ce e, ştiu ce speri să se întâmple! Să avem vreun soi de mare reuniune cu lacrimi, îmbrăţişări şi tot tacâmul, dar cred că ar trebui sa-ţi setezi mai jos aşteptările.

_ Dar nu vrei măcar să-ţi cunoşti familia?

— Nu este familia mea.

Lui Candi îi pică faţa, de parcă vorbele îi aplicaseră o lovitură dureroasa. Noah simţi din nou o urmă vagă de milă pentru fată.

Alexis scoase un suspin obosit, de parcă regreta ce spusese.

— Avem o legătură de sânge, Candi. Asta nu ne face familie. Suntem doar rude şi atât.

Buza de jos a lui Candi mai încasă o muşcătură. Arăta suficient de demnă de milă ca Noah să ştie că Alexis n-avea să mai reziste mult până să fie de acord cu orice voia Candi în concluzie, se ridică şi îşi scoase portofelul. Trebuia să pună capăt întâlnirii. Lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar şi îşi puse mâna pe umărul lui Alexis.

— Ar trebui să plecăm!

Când Alexis se ridică, îi dădu poşeta. Candi alunecă şi ea jos de pe scaun, cu mâinile încleştate

peste abdomen.

— Trebuie să mă întorc la Huntsville. Nu pot pleca fără să ştiu ce ai de gând să fiaci!

Alexis îi întoarse o privire empatică.

— Ştii că n-avem nicio garanţie că o să fiu compatibilă, nu?

— Asta înseamnă că o s-o faci?

Noah îşi ţinu respiraţia la fel de tare cum şi Candi şi-o ţinu pe-a ei. .

într-un final, Alexis dădu din cap.

— O să fac programare pentru analizele de sânge.

Candi îşi duse mâna la gură, iar ochii i se umeziră.

— Mulţumesc! Mulţumesc din suflet!

— O să te anunţ cum merge, spuse Alexis, dându-se cu spatele până se lovi de pieptul lui Noah, care o prinse de şolduri ca s-o sprijine.

Tăcură tot drumul până la lift. Când uşile se închiseră, Alexis se întoarse spre el.

— Mulţumesc că ai venit cu mine!

— Nu-mi mai mulţumi pentru toate prostiile, altfel o să mă simt jignit!

înainte ca el să apuce să reacţioneze, Alexis se apropie şi îl cuprinse cu braţele în jurul taliei. Fiecare celulă din corpul său o luă razna când ea se aplecă şi îşi apăsă obrazul pe pieptul lui. Se mai îmbrăţişaseră şi altă dată. De multe ori. Dar de data asta era diferit. Cel puţin pentru el.

O cuprinse şi el cu braţele. Era caldă şi moale în îmbrăţişarea lui. Podeaua i se clătină sub picioare, şi simţi un val de tandreţe şi dorinţă care îi înmuie picioarele şi îi tăie respiraţia. Noah se forţă să inspire şi să expire, şi se rugă ca ea să nu audă faptul că inima lui bătea cu viteza luminii.

Trase aer în piept.

— Şi asta pentru ce este?

— Pentru că eşti un prieten aşa de bun!

El tuşi;

Eşti o cruce pe care trebuie să o duc, dar o îndur!

Alexis chicoti şi se trase de lângă el, dar nu de tot. Bra- ţele îi rămaseră pe talia lui, cu palmele aproape de şolduri. El privi în jos tocmai când ea se uită în sus. Privirea ei trecu de la ochii lui spre gură şi rămase acolo. Şi iat-o din nou! Privirea aceea! Dorinţă!

Soneria liftului îi separă din nou. Tăcerea era ca o prezentă fizică între ei în timp ce mergeau spre maşină. Niciunul nu spuse nimic până nu ieşiră din parcare.

_ Ţi-e foame? o întrebă.

_ Dar ţie?

— Parcă aş mânca ceva.

— Bine! Vrei să... Vrei să mergem undeva sau...

— Tu ce vrei să faci?

— Nu-mi pasă! Putem merge undeva sau ne putem întoarce la mine acasă, cum vrei.

Hristoase! Conversaţia aia nu putea fi mai stângace sau mai dureroasă nici dacă ar fi încercat. Noah îşi trecu mâna peste barbă. Nu fusese niciodată aşa între ei, şi ura chestia asta!

— Ce zici dacă facem aşa? spuse el, forţându-şi în voce un firesc pe care nu-l simţea. Hai să trecem pe la rulota cu tacos, luăm mâncare la pachet şi mergem la tine acasă să ne apucăm de setul de Lego!

Ea încuviinţă cu o mişcare din cap şi încetă să-şi mai frământe mâinile în poală.

— Perfect!

— Pune nişte muzică, spuse el pe un ton vesel.

Lexa işiconectă telefonul la sistemul audio al maşinii şi derula listele de melodii până îşi găsi preferata. Douăzeci de minute mai târziu, Noah trase maşina în parcarea din faţa unei rulote cu tacos.

— Plătesc eu! se oferi Alexie, întinzându-se după po. şeta de pe jos.

— E rândul meu! spuse Noah, deschizând portiera. Tu mi-ai făcut tortul de ziua mea.

Sări peste gărduleţul parcării şi se apropie de tejghea. Băiatul care lucra acolo ştia pe de rost comanda lui Noah şi se apucă imediat să prepare tacosurile vegetariene şi orezul. Noah privi peste umăr şi o văzu pe Alexis ducân- du-şi telefonul la ureche şi începând să vorbească.

Se urcă în maşină cinci minute mai târziu.

— Miroase nemaipomenit! şopti ea. Mi-e mai foame decât credeam!

Noah aşteptă până când se încadră din nou în trafic.

— Cine era la telefon?

— Am sunat la centrul de transplant..

-Şi?

— Pot să mă duc acolo mâine ca să mă întâlnesc cu coordonatoarea şi să fac analizele.

— Duminica? Rămase iară aer în plămâni, însă găsi puterea să adauge; Nu pierd vremea, nu?

Dacă Alexis îi remarcă sarcasmul din voce, îl ignoră.

— Am programare la unu.

— Atunci ai nevoie să te hrăneşti şi să dormi bine la noapte.

îşi desprinse mâna de pe volan şi îi oferi degetul mic. De asta avea ea nevoie de la el. De prietenie. Nimic altceva. Indiferent de cum se uita la el.

CAPITOLUL UNSPREZECE

A DOUA ZI, ALEXIS PLECĂ SPRE HUNTSVILLE CU PUŢIN timp înainte de ora unsprezece, după o scurtă oprire la cafenea ca să se asigure că totul e bine organizat şi că fetele se descurcă bine şi fără ea. înainte să se angajeze în trafic, îi trimise un mesaj rapid lui Noah:

Sunt pe drum.

Sună dacă ai nevoie de mine!

Îşi conecta muzica, o dădu tare şi încercă să se concentreze pecondus şi nu pe destinaţie, pentru că habar n-avea ce o aşteaptă. Coordonatoarea de transplant îi spusese că analizele de sânge în sine sunt uşoare şi nu durează mult. Mai întâi însă voia s-o cunoască pe Alexis ca să discute despre cum avea să se desfăşoare tot procesul.

De fiecare dată când o cuprindea anxietatea, folosea tehnicile de calmare pe care i le dăduse terapeuta ei. Să se concentreze doar pe ce avea de făcut acum, nu pe ce avea nevoie să facă atunci când ajungea acolo sau a doua â, sau în ziua următoare. Nu putea controla decât acel moment şi reacţia ei la el.

în mod obişnuit, funcţiona. De data asta însă, mintea ei refuza să coopereze, şi nu doar din cauza destinaţiei şi

a motivului pentru care se ducea acolo. AprOa tase pe Noah cu o zi în urmă. Din nou. Şi oriCâ! Săn,‘ se chinuiseră amândoi să pretindă că lucrurile tare male între ei, cu siguranţă nu erau. 8Unt n°r-

într-un final, GPS-ul îi indică s-o ia pe urnTtn ieşire pentru spital şi centrul de transplant. Parcă n T68 rile alocate vizitatorilor, se opri să-şi verifice reflexă oglinda retrovizoare, apoi coborî. Din afară, 8pitalulaf-'n mai degrabă a campus universitar decât a centru medic renumit. în hol, se opri la biroul de informaţii pentru a lua un permis de vizitator, iar recepţionista – o voluntară care i se adresă cu „dragă” de câteva ori – o îndrumă spre un şir de lifturi care aveau s-o ducă pe etajul Secţiei transplanturi

Ieşi într-un alt hol, de data asta steril şi populat de asistente medicale. Acestea o trimiseră într-o sală de aşteptare şi îi spuseră că urma să vină cineva s-o preia.

La zece minute după ce se aşezase, intră o femeie brăcată în haine de stradă şi îi strigă numele.

Când Alexis se ridică, femeia se apropie de ea şi îi întinse mâna.

— Eu sunt Jasmine Singh, consiliera ta de

îmuşi mari, automate.

— Totul va dura cam o oră. Trebuie să completezi nişte formulare şi să semnezi nişte documente. Dar, în principiu, doar vom sta de vorbă. Sună bine?

Alexis încuviinţă.

— N-are de ce să-ţi fie frică! îi spuse Jasmine cu un zâmbet încurajator. Sunt chestii simple.

Ajunseră într-un birou mic. Jasmine îi ţinu uşa deschisă şi aşteptă ca Alexis să intre. Biroul

consilierei ocupa jumătate de încăpere. Pe cealaltă jumătate era un spaţiu de stat jos cu o canapea micuţă şi două scaune tapiţate. în mijloc, o măsuţă de cafea. Plăcuţa cu numele de pe birou avea literele NCC[III] după nume, ceea ce însemna că era şi consilieră autorizată, dar şi asistentă medicală

— Fă-te comodă! o invită Jasmine. Pot să-ţi ofer ceva de băut? Am apă şi cafea.

__ Apă ar fi grozav, spuse Alexis, aşezându-se pe canapea.

Jasmine deschise uşa unui minifrigider îndesat între două fişete. Se întoarse cu două sticle de apă, pe care le puse pe măsuţa de cafea, apoi se aşeză pe scaunul din faţa lui Alexis.

— Cum a fost drumul până aici? Ţi s-a părut OK?

—A fost OK, da! răspunse Alexis automat. Nu e chiar o distanţă lungă de la Nashville.

Jasmine se aşeză picior peste picior şi zâmbi.

— Dacă ai întrebări în acest moment, nu ezita să mi le adresezi! Nu există întrebări stupide, şi e treaba mea să mă asigur că ai tot ce îţi trebuie pentru ca acest proces să fie cât mai lin posibil pentru tine.

Jasmine avea un fel relaxat de a interacţiona. Era prietenoasă iară să fie falsă. Dar mai era şi de o eficienţă rodată, de parcă mai avusese astfel de întâlniri de cel puţin o mie de ori până atunci De fapt, probabil *că* aşa se şi întâmplase.

Jasmine ridică un biblioraft negru de pe masă.

— Eu, una, prefer să fac lucrurile în felul

III Nursing Constituency Council (NCC), organism asemănător cu Ordinul Asistenţilor Medicali din România (n. tr.).

următor, dacă e în regulă şi pentru tine: mai întâi ne ocupăm de detaliile logistice. Scăpăm de hârţogăraie, semnăm ce trebuie semnat şi apoi pornim de acolo. Eşti de acord cu asta?

— Desigur.

Femeia deschise biblioraftul, îl puse la loc Pe mg8 de cafea şi îl întoarse spre Alexie ca aceasta să poată X"

— Majoritatea hârtiilor sunt pentru tine, dar ori *' nalele unora dintre documentele pe care le semnezi vor rămâne la mine.

Alexis se aplecă în timp ce Jasmine frunzărea Pagi. nile. Lista cu chestii de făcut înainte de operaţie, Lista cu chestii de făcut după operaţie, Ce să aduci şi ce să nu aduci. La ce să te aştepţi în ziua operaţiei.

— Toate astea par cam premature, o întrerup8e Alexis. Nici măcar n-am făcut analizele de sânge.

Jasmine confirmă, dând din cap.

— în mod normal, am aştepta pentru treburile astea. Dar aşa cum ştii...

— Nu are mult timp la dispoziţie..

Jasmie îi zâmbi cu compasiune.

— Ştiu că trebuie să-ţi fie greu,

Alexis nu ştia cum să răspundă la asta, aşa ca se uită din nou la biblioraft.

— Ce mai e acolo?

Jasmine mai dădu câteva pagini.

— în ultima secţiune sunt detalii privind aspectele financiare ale operaţiei. în majoritatea cazurilor, asigurarea medicală a beneficiarului va acoperi toate costurile asociate cu transplantul în sine – analizele, pregătirea preope- ratorie şi

îngrijirea postoperatorie. Dar orice probleme de sănătate ulterioare asociate cu operaţia vor fi acoperite de propria ta asigurare. Mi-ai *spus că ai* asigurare, da?

Una minimală. La fel ca majoritatea antreprenorilor mici, Alexis îşi cumpărase propria asigurare de pe piaţa federală, dar acoperirea nu era grozavă.

Jasmine înţelese greşit lipsa de răspuns a lui Alexis.

— Sunt multe programe disponibile pentru a oferi asistenţă financiară donatorilor. Dar nu e ceva ce putem garanta sau asupra căruia să avem autoritate, aşa că am nevoie de semnătura ta, care să arate că îţi înţelegi obligaţiile financiare asociate cu transplantul.

Alexis semnă în locul indicat de Jasmine.

Femeia închise biblioraftul şi i-l împinse lui Alexis.

— îţi recomandăm să-l ţii la îndemână şi să-l ai asupra ta când facem toate pregătirile pre-operatorii. Ai folii în care să adaugi documentele pe măsură ce le primeşti. Dar eu sunt mereu disponibilă pentru întrebări sau clarificări.

Alexis zâmbi sau ceva similar, şi deschise sticla de apă. Jasmine se foi pe scaun.

— Ar trebui să ştii că treaba mea este şi să evaluez dacă feri asta din proprie voinţă, fără vreun fel de constrângere financiară sau emoţională.

Alexis se opri şi cobori sticla de la gură.

— La ce te referi?

Chipul lui Jasmine se înmuie în genul acela de expresie care prevestea o discuţie inconfortabilă-

— Ai trecut prin multe în viaţă.

— M-ai căutat pe Google?
Jasmine îi ofer din nou un zâmbet calm.
— Spune-mi cum gestionezi stresul!
— Cofeină, terapie şi căutarea neostoită a dreptăţii. Jasmine râse.
— Faci terapie după incident?
— Bineînţeles! Şi găzduiesc o clasă de yoga pentru femeile care au fost victime ale abuzului sexual şi hărţuirii.
Jasmine dădu din cap şi îşi notă ceva în dosar,
— înţeleg că ai aflat abia recent că domnul Vanderpool e tatăl tău.

— Şi asta ce legătură are cu operaţia?
Jasmine adoptă o expresie calmă şi neutră
— E sarcina mea să îţi evaluez starea emoţion i> găseşti un tată despre care nu ştiai poate fi o povară ţională mare. °10ı
— A fost un şoc, recunoscu ea în cele din urmă.
Jasmine aşteptă ca Alexis să continue, îndemnând doar cu o tăcere încurajatoare. 0
Şi, din nu ştiu ce motiv, Alexis continuă:
— Adică, ştiam că am avut un tată la un moment dat
— Dar nu te-ai gândit niciodată să-l găseşti?
Alexis ridică din umeri.
— Nu mi s-a părut niciodată important. O aveam pe mama, şi eram o familie perfectă formată din doar două persoane.
— Şi acum, că te-a găsit, poţi să-mi spui ce-ai simţi dacă operaţia nu ar avea succes?
Alexis tresări.
— N-ar avea succes? În ce sens?
— Organismul lui ar putea respinge rinichiul.
— Dar nu de asta facem analizele? Ga să ne asigurăm că organismul lui nu-l respinge?
— Desigur! Dar nu avem garanţii sută la sută.
— Dar sunt garanţii, nu-i aşa? Dacă nu primeşte un rinichi, va muri. Corect?
Femeia îşi înclină uşor capul.
— Va avea nevoie de un rinichi ca să trăiască, da! Dar am putea găsi alt donator. E pe lista de transplant.
— Dar şansele de supravieţuire sunt mai mari, nu? Dacă primeşte un rinichi de la o rudă în loc de un străin.
— Statistic, da. Beneficiarii au o durată de viaţă

mai mare după operaţie dacă primesc organul de la un donator în viaţă care le e rudă.

¸ Atunci eu trebuie să i-l donez.

Jasmine se apleca în faţă.

— Alexie, dar vrei să faci asta?

-Da!

Siguranţa şi forţa cu care rostise răspunsul o surprinsei* până şi pe ea.

— De ce? întrebă Jasmine.

__Cum adică de ce? Pentru că ar putea muri dacă n-o fac.

— A vrea să protejezi pe cineva de moarte nu e acelaşi lucru cu a-ţi dori ca persoana respectivă să trăiască.

Alexie se sprijini de spătarul canapelei.

— Ai spus o chestie oribilă.

— Alexie, ceea ce îmi spui aici este complet confidenţial. Domnul Vanderpool nu va afla nimic din discuţia noastră, aşa că poţi să fii sinceră.

Alexis simţi un fior de iritare pe şira spinării.

— Sunt sinceră. încerci să mă faci să mă răzgândesc?

— în niciun caz. Doar încerc să înţeleg motivele pentru care eşti aici.

La fel încerca şi Alexis.

— Nu ştiu ce vrei să răspund la asta.

— Sunt o mulţime de motive bune şi justificate pentru a face asta. Dar obligaţia n-ar trebui să fie niciodată una dintre ele.

— Nu e vorba de obligaţie^

Vocea îi sună defensiv chiar şi în propriile urechi.

Jasmine se aşeză din nou picior peste celălalt.

— Atunci spune-mi despre ce e vorba!

Alexis deschise şi închise gura. Răspunsul era acolo,

dar u era teamă de el, la fel ca atunci când Candi o întrebase de ce acceptase ca rezultatele testelor ADN să fie împărtăşite cu rudele. Voia să-l testeze pe limbă, să-l lase să se

înarmeze până când simţurile ei ar fi avut ocazia – rimenteze, să-l accepte, înainte să-l spună cu voce î! că îşi ascunse sub coapse palmele care îi tremurau jumătate de adevăr: ÎOi*ti

— Ştiu cum e să pierzi un părinte. Nu pot 8*0} Candi să treacă prin asta. as Pe

Jasmine îşi schimbăp din nou P'doarelor poziţia se aplecă spre ea, cu mâinile genunchii încleştate pe Alexis. lni

Deci e vorba de empatie?

-Da!

— Vrei sa ai o relaţie cu domnul Vanderpool după asta? Alexis evită, din nou, să dea un răspuns clar.
— Nici măcar nu l-am cunoscut.
— Şi totuşi eşti dispusă să-i dai un rinichi.
— Oamenii dau rinichi străinilor tot timpul, nu-i aşa?

Jasmine făcu din nou treaba aia cu studiatul în tăcere, apoi dădu din cap şi se lăsă pe spate în scaun.
— Hai să facem analizele alea!

După o oră, Alexis stătea în maşină cu un mic bandaj peste îndoitura cotului. Prăjiturelele pe care i le dăduseră stăteau neatinse pe scaunul de lângă ea. Avea telefonul în mână. Tot ce trebuia să facă era să formeze numărul.

Candi răspunse imediat, cu un ton plin de speranţă şi cu răsuflarea tăiată.
— Alexis?
— Bine! îi spuse tinerei. O să vin să cunosc familia.

CAPITOLUL DOISPREZECE

NOAH AJUNSE CU ZECE MINUTE MAI DEVREME LA INIJI-
ere, iar Mack – iritat – îi spuse să aştepte în birou.

— Tu vorbeşti serios?

Mack făcu un semn cu degetul în direcţia lui,

— Clubul de carte e ceva foarte serios.

Ieşi şi închise uşa în urma lui ca să fie sigur. Noah se trânti pe scaunul de la biroul lui Mack, azvârli volumul *întoarcerea acasă* pe tăblia curată şi aproape goală şi se holbă la el. încercase să mai citească în seara precedentă, darnuizbutise. în principiu, pentru că mintea îi zbura doar la Aleris şi la călătoria ei de la Huntsville din ziua respectivă. Dar şi pentru că nu dădea doi bani pe ce încercau să-i spună Mack şi băieţii Nicio poveste despre un individ care fusese atât de egoist, încât să lase în urmă o iubită gravidă, n-avea să-l ajute să regleze treaba cu Alexis.

Noah tocmai începuse să se plimbe încolo şi încoace prin birou şi să înjure când uşa se deschise, în sfârşit. Rusul umplea rama uşii mai ceva ca un agent de securitate.

— Vino după mine!

Noah ezită, însă luă cartea şi se supuse. Rusul mergea cu sobrietatea apăsată a unui gardian de puşcărie. Şi,

imediat ce intrară în club, Noah înţelese de ce. £ erau stinse, cu excepţia unui spot care lumina du.Uniini1« pra unei mese din *mijlocul* ringului de dans, und^’8* *Gavin, Del, Colton* şi Malcolm aşteptau cu aceleaşi ex sii grave. Un singur scaun era neocupat.

Noah trase scaunul, dar Mack îl împinse cu piciorul încă n-ai fost invitat să stai jos,

— Mai întâi trebuie să depui jurământul, spuse D.i Noah râse.

— Tu vorbeşti serios?

Mack se întunecă la faţa.

— Sigur! Scuze! Clubul de *carte e foarte* serios.

— Ridică mâna dreaptă! spuse Mack.

Noah făcu aşa cum i se *indicase.*

— Repetă după mine! zise Mack. Eu, Noah Logan, jur cu solemnitate să respect principiile unui membru *al Clubului de Carte Secret al Domnilor.*

Noah ciopârţi declaraţia, dar reuşi să rostească aproape *toate cuvintele.*

Mack continuă:

— Jur să muncesc din greu cu mine însumi pentru a depăşi o viaţă de masculinitate toxică.

Noah repetă.

— Şi să folosesc lecţiile din manuale pentru a deveni un *bărbat mai* bun.

— Amin! spuseră băieţii.

— Pot să mă aşez acum?

Mack dădu din cap cu gravitate. Noah se aşeză *chiar când Malcolm se* aplecă înainte.

- Acum vom începe în mod oficial interogatoriul.

Noah *privi* de la un bărbat la altul.

— Interogatoriul?

_ Trebuie Să decidem dacă eşti demn, spuse

Colton. Asta-iridicol! mârâi el.

__ Regulile sunt reguli, boule! spuse Mack.

Rusul chicoti.

_ Boule!

Noah îşi desfăcu larg braţele.

__ Bine, întrebaţi-mă ce vreţi!

_ De ce eşti aici? întrebă Malcolm.

— Pentru că m-a frecat Mack la icre cu treaba asta.

Colton bătu cu palma în masă.

_ Nu! Răspuns greşit! Mai încearcă!

— Pentru că...

Noah se opri. încă nu era pregătit s-o spună cu voce tare. Şi-o zisese lui însuşi de sute de ori, dar să le-o spună şi băieţilor presupunea un nivel cu totul nou de sinceritate.

— Spune-o, Noah! Primul pas e s-o recunoşti! spuse Gavin.

Noah îşi dădu ochii peste cap, îşi umflă obrajii şi vorbi, expirând:

—Mă aflu aici pentru că sunt destul de sigur că m-am îndrăgostit de cea mai bună prietenă a mea.

Băieţii încuviinţară cu solemnitate..

Del prelua interogatoriul:

— Ce te sperie cel mai mult legat de faptul că eşti aici?

— Că o să mă hipnotizaţi şi o să-mi spuneţi să mă dezbrac în fundul gol sau ceva de genul.

— Nu e suficient de bine! se răsti Colton. Mai încearcă!

— Mă tem că o s-o dau în bară.

— Cu ce s-o dai în bară? întrebă Del,

— Cu relaţia cu ea.

— Şi de ce te sperie asta?

Noah adoptă o expresie de genul „Ce mama mă-sii?".

— Tu ce crezi? Pentru că nu vreau s-o pierd!

Băieţii schimbară o expresie care însemna ori tabil", ori „ce grămadă de rahaturi". 'acceP-

Malcolm preluă sesiunea de întrebări;

— Când ai avut ultima oară o relaţie reală?

Noah se fâţâi stânjenit.

— *Ce* treabă are asta?

— Ne-ai cerut ajutorul. Trebuie să colaborezi.

Noah adoptă 0 postură bosumflată, cu braţele încruci şate şi sprijinit de spătarul scaunului.

— Nu ştiu! Acum vreo cinci ani, cred.

— Crezi?

Malcolm ridică din sprânceană.

— Era o femeie pe care o ştiam de la MIT. Am ieşit împreună vreun an.

Mack interveni.

— Şi n-a mai fost nimeni de atunci?

Noah ridică dintr-un umăr într-o manieră defensivă. Dacă ar fl ştiut că urma să fie chestionat cu privire la tot istoricul lui amoros – sau lipsa acestuia –, s-ar fi gândit de două ori la treaba asta.

— Şi care e rostul întrebărilor ăstora?

— Rostul e să rupi afurisitul de ciclu, spuse Mack. Femeile nu sunt centre de reabilitare pentru bărbaţii-be- beluş handicapaţi emoţional care cred că cheia unei relaţii serioase e. să aştepte, pur şi simplu, ca femeia potrivită să le apară în cale. Trebuie să fii dispus să te simţi incon- fortabil, să-ţi depăşeşti limitele, să fii vulnerabil...

Noah pufni.

— Ar trebui să scrii texte pentru felicitări! Asta a fost bună!

Malcolm oftă.

— Apelezi la sarcasm pentru că te simţi incomod când un bărbat se exprimă aşa de deschis. înţelegem! Unul dintre cele mai perfide moduri în care masculinitatea toxică distruge bărbaţii e că ne despoaie de abilitatea de a ne exprima emoţiile şi de a ne conecta, şi nu doar cu femei, ci şi cu altă bărbaţi. Pentru că bărbaţii adevăraţi nu fac asta, nu?

Noah simţi cum dă singur din cap.

Malcolm continuă:

— De câte ori în viaţă ţi s-a spus „să fii bărbat”?

Banca de amintiri a lui Noah dădu drumul, neinvitată, unui torent de amintiri, aproape toate implicându-l pe Marsh.

„Să nu te vadă maică-ta plângând aşa! Tu eşti bărbatul casei acum.”

„Trebuie să te maturizezi şi să fii bărbat!”

„Bărbaţii nu se poartă aşa!”

— Ţi s-a spus vreodată că bărbaţii adevăraţi nu plâng? întrebă Malcolm pe un ton blând.

Noah dădu din cap din nou şi simţi cum i se împrăştie disconfortul prin piele la fel ca un gândac care i se caţără pe braţ. Voia să-l plesnească, să-l îndepărteze şi să-l distrugă. Ultimul lucru pe care-l voia era să vorbească despre asta.

— Tuturor ni s-a spus, zise Malcolm. Dar e o diferenţă enormă între ce ne învaţă societatea că face un bărbat adevărat şi ce face un bărbat bun. Iar bărbaţii buni fac munca grea,

emoţională, de a se transforma în parteneri Puternici pentru oamenii pe care-i iubesc.

— Dar nu putem face asta singuri, spuse Del. Avem nevoie de prietenii noştri să ne ajute.

— Şi ăsta *e* scopul întâlnirilor noastre, Gavin îl bătu pe umăr. în<**ieMae k

— Suntem aici pentru tine, omule! Pe bune! Şi trebuie să faci e să vorbeşti. Spune-ne ceva personal!

— Ştiţi că treaba asta e ciudată, nu? Toate astea sunt ciudate.

— Chiar este? Sau eşti doar îngrozit să înveţi un Cod nou pentru bărbăţie?

Oare chiar era? Oare era posibil ca hipsterul radical care se considera a fi să fi fost de fapt doar o acoperire pentru un „bărbat-bebehiş handicapat emoţional”?

— începe cu ceva uşor! îi sugeră Mack. E nevoie de exerciţiu ca să înveţi să vorbeşti cu alţi bărbaţi, aşa că începe cu ceva pentru care nu e nevoie de multă muncă. Ceva de care ţi-a fost ruşine să ne povesteşti. Ceva...

— îmi place coloana sonoră de la *Vaiana,* spuse Noah, brusc.

Gavin clipi des.

— Te referi la filmul Disney?

-N-aş fi spus-o dacă aş fi ştiut că o să faceţi mişto de mine!

— Nu fac mişto! Voiam doar să fiu sigur, spuse Gavin.

— îmi place afurisita de coloană sonoră de la *Vaiana,* bine? Cântecul ăla despre cât de departe voi ajunge. îmi place prostia aia! O dau la maximum la mine acasă. Mă face să mă simt bine.

Malcom îşi desfăcu larg braţele.

— Cântă-l pentru noi!

Noah simţi cum se înroşeşte de la gât în sus.

— Pe dracu' mă apuc eu de cântat pentru voi!

— Bine! spuse Mack, ridicându-se. Atunci cânt eu!

Un coşmar se dezlănţui în faţa ochilor lui Noah în timp ce un strat de sudoare îi acoperi fruntea. Pentru că Mack chiar începu să cânte.

Apoi Del i se alătură.

Malcolm începu şi el.

Imediat toţi bărbaţii din încăpere, în afară de Noah, începură să cânte cu braţele larg deschise.

Când terminară, le atrase atenţia faptul că Rusul îşi trăgea nasul. îi curgeau lacrimi pe obraji.

_ A fost aşa de frumos!

— Vezi? spuse Mack. Până şi Rusul pricepe. Lui nu-i e teamă să-şi exprime emoţiile.

Rusul îşi deschise larg braţele.

— Am nevoie de o îmbrăţişare.

— îţi dau eu! spuse Mack şi cuprinse trupul masiv al Rusului într-o îmbrăţişare.

— Vă cam urăsc acum! spuse Noah.

— Pentru că avem dreptate? îl întrebă Del.

— Pentru că mă simt obligat să-l îmbrăţişez pe Rus.

— Nu, ne urăşti pentru că asta e o treabă grea! spuse Mack, aşezându-se la loc.

Noah îşi apăsă podurile palmelor pe ochi.

— Doar spuneţi-mi ce să fac!

Grupul h răspunse la unison pe un ton iritat:

— Citeşte cartea.

— Bine, dar cum naiba o să mă ajute cartea aia? E despre un tip care şi-a abandonat fiica, şi nu prea

aş vrea să învăţ nişte afurisite de lecţii de la el.
Malcolm adoptă atitudinea aia de profesor gata să împărtăşească nişte înţelepciune.
— Cum crezi că se va termina cartea, Noah?

— E o carte de dragoste. Presupun că vor
sfâr • < ună şi vor trăi fericiţi până la
adânci bătrâneţi * Malcom dădu din cap.

— Exact! Toate cărţile de dragoste se termină
Chiar dacă cititorii ştiu cum se va termina din sec în care pun mâna pe carte, tot le citesc până la capăt [8]

— Din cauza
loialitate. De ce crezi că se întâmplă asta? Cu

Colton izbi iar cu palma în masă.

— Nu! Răspuns greşit!

— E vorba de călătorie, spuse Malcolm. Contează modul în care ajung la „fericiţi până la adânci bătrâneţi" şi asta face ca aceste cărţi să fie aşa de speciale şi de instructive.

— Călătoria! repetă Noah.

— Nu există poveste care *să* rezoneze cu mai mulţi oameni decât cea a două suflete care îşi vindecă traumele pentru a depăşi obstacole uriaşe şi a-şi găsi drumul spre fericire, spuse Malcolm. Dar fiecare călătorie e diferită, fiecare obstacol e unic. Şi în călătoria aceea unică ne găsim lecţiile pentru propriile vieţi.

— Nu puteţi să-mi faceţi un rezumat?
Glumea, însă doar pe jumătate.

— Nu, dacă chiar vrei să funcţioneze treaba asta, spuse Mack cu seriozitate.

— Citeşte mai departe! insistă Malcom. Călătoria ta începe acum!

CAPITOLUL TREISPREZECE

DRUMUL DE LA SPITAL LA CASA VANDERPOOL DURĂ DOAR douăzeci de minute, dar Alexis simţi fiecare secundă ca o primă tură agitată într-un roller coaster. Fiecare kilometru o aducea mai aproape şi mai aproape de finalul cursei. Şi când, în sfârşit, trase pe aleea lor, stomacul i se prăbuşi într-o cădere liberă de teamă, gravitaţie şi inevitabila întrebarea „Ce Dumnezeului am făcut?”

De ce nu-l adusese pe Noah cu ea? Gândul de a se întâlni singură cu oamenii ăştia, cu tatăl ei, păruse înţelept iniţial, dar acum îşi dorea să-l fi avut pe Noah lângă ea. Să-i spună că poate face asta. Că totul va fi bine.

Casa cu două etaje din perioada Confederaţiei se afla la un hectar distanţă de şosea, pe o peluză acoperită de gazon verde, luxuriant, tuns la milimetru şi la umbra unor stejari falnici. La obloanele albe se aflau jardiniere perfect întreţinute în nuanţe intense de roşu, roz şi portocaliu, iar de un stâlp al verandei se înălţa un steag american care flutura în briza uşoară. Singurul lucru care lipsea era un gărduleţ din şipci albe şi ar fi fost poza perfectă de revistă.

Toate lucrurile pe care le simţise – teamă, regret, dor – fură înlocuite de ceva ce deveni pe cât de familiar,

pe atât de nedorit. Un sentiment de ranchiună r era scoasă din visurile mamei ei. Liniştită. Mai 8Sa ai? Sigură. Dar eh trebuise să aibă două slujbe ca1^^08^' misească pentru un avans la căsuţa lor din Nashvilfe °° Asta era genul de casă care necesita bani, sigur unui job, precum şi sprijin din mai multe părţi. Lu^ pe care mama ei nu le avusese niciodată.

n

Asta era o casă de familie, genul de casă care simbolic stabilitatea, prosperitatea şi siguranţa. Genul de casă« care o mamă nu trebuia să-şi facă griji niciodată că nu are cum să-şi hrănească copilul, unde puteai să-ţi iei Un căţel pentru că ţi-l permiţi, unde medicamentele nu erau raţionalizate şi unde petrecerile aniversare aveau clovni, torturi uriaşe şi buchete de baloane.

Alexis parcă în spatele unui BMW sedan lucios şi al unui SUV Range Rover. Un Mercedes negru era parcat în garaj alături de un Lexus de un roşu strălucitor.

[redacted] îi dădu repede un mesaj lui Candi să-i spună că ajunsese. Candi îi răspunse şi o rugă să aştepte pe verandă. O rugăminte cam ciudată, dar poate, era din cauză că Elliott e bolnav şi încercau să păstreze liniştea sau ceva de genul.

Nu conta! Alexis voia doar să termine cu asta şi să plece acasă. Abia când urcă treptele verandei simţi din nou frica aia care îi făcea stomacul să se strângă.

a-şi cunoaşte tatăl.

Tatăl!

Uşa de la intrare se deschise, iar Candi ieşi afară, trăgând uşa după ea. înghiţi agitată.

— Salut!

Era pe punctul de

— Bună!

Alexis privi peste umărul lui Candi spre uşă.

__ S-a întâmplat ceva?

Candi înghiţi iar agitată.

— Nu! Eu doar... Voiam să te întâmpin eu înainte să intrăm.

— Ah!

— Toată lumea e aici. Mama şi tata; fratele meu, Cayden, cu soţia şi copiii lui. Candi îşi muşcă buza, apoi adăugă: Fratele nostru, adică. Tot greşesc asta.

— E în regulă! Făcu semn spre uşa de la intrare şi sugeră: Intrăm?

Candi deschise uşa şi aşteptă ca Alexis să intre. Se auzi sunetul unor râsete înăbuşite de undeva din spatele casei, iar Alexis se răsuci încet pe loc într-un antreu care era mai mare decât bucătăria ei. Erau cel puţin patru metri până la tavanul de care atârna un candelabru masiv din cristal.

Candi arătă spre un hol lung care se termina într-o bucătărie.

— Sunt pe terasa acoperită.

Alexis o urmă pe Candi pe holul lung străjuit de rafturi încastrate de cărţi şi încadrat la fiecare capăt de arcade elaborat modelate. Ducea într-o bucătărie bine dotată, cu o insulă de doi metri şi jumătate pe mijloc şi cu vedere spre o pajişte domoală şi o piscină.

într-o parte, separată de bucătărie printr-un perete de ferestre, era terasa acoperită.

Alexis se opri în loc, lovindu-se cu şoldul de marginea insulei.

Erau şase persoane. O femeie elegant îmbrăcată stă-

tea la un capăt al canapelei privind cu tandreţe un bebeluş şi un copil mic care se jucau pe podea. Un bărbat tânăr se afla lângă ea. Avea părul la fel ca al lui Candi şi zâmbea larg. Pe podea, o femeie aranja hainele bebeluşului.

Şi, privindu-i dintr-un fotoliu de piele cu o scântei mândrie în ochi, era Elliott, e de

Avea părul cărunt, iar pielea căptase un a8pect. şi obosit. Dacă n-ar fi ştiut, Alexis s-ar fi putut gândi era de la petrecut prea mult timp la soare, dar ştia asp tul acela. Era un semn de boală. Dar zâmbetul,,, zâm^ tul era acelaşi din anunţul nupţial – larg şi plin Arăta ca un om care zâmbea mult.

Alexis se întoarse, cu un nod în piept.

— Nu cred că pot face asta.

Dar înainte să poată evada, ceea ce îşi propusese să facă, femeia mai în vârstă strigă de pe terasă:

— Cine era la uşă, Candi?

Alexis o privi pe Candi în ochi. Umbra vinovată din ochii fetei o umplu pe Alexis de furie.

Candi nu răspunse. Nu direct, în orice caz. Zâmbi la ceva sau cineva peste umărul lui Alexis.

— Am adus o prietenă să vă cunoască, mamă.

— *O prietenă?* şopti Alexis;

— Păi, invit-o înăuntru! spuse femeia.

Pocnetul fotoliului făcu aerul din plămânii lui Alexis să iasă afară tot odată. Cum naiba avea să mai scape

apropiindu-se.

— Bine ai venit! spuse bărbatul pe un ton blând.

Nu mai avea cum să scape din asta. Alexis se întoarse şi se trezi din nou faţă în faţă cu o pereche de ochi identici cu ai ei. Bărbatul purta un pulover gri care probabil că îi venise perfect cândva, dar boala îi făcuse umerii să se cocoşeze şi tivul să atârne prea mult. îi întinse

acum? îşi închise strâns ochii când auzi următorul

sunet – paşi
Alexis o privi pe Candi nevenindu-i a crede.
. Faci mişto de mine? şuieră ea. Nu le-ai spus că vin?
Elliott îşi lăsă mâna în jos, încruntându-şe, nedumerit.
Candi îşi găsi vocea, într-un final:
_ Tată, ea este... Ea este Alexis!
Elliott îi oferi din nou mâna,
__ îmi pare bine să te cunosc, Alexis! Candi nu prea mai aduce pe nimeni pe acasă acum, că s-a mutat...
Alexis îl întrerupse.
— Alexis Carlisle! Aşa mă cheamă!
Elliott clipi de câteva ori, aţintindu-o cu privirea cu o intensitate care o făcea să se foiască şi să râdă în acelaşi timp. Apoi mărul lui Adam i se plimbă în sus şi în jos când înghiţi agitat, iar Alexis se decise să-şi joace toate cărţile.
— Cred că ai cunoscut-o pe mama mea, Sherry.
Elliot îşi trase mâna şi întoarse spre Candi o privire plină de severitate.
— Ce-ai făcut? o întrebă el cu o şoaptă aspră.
— A trebuit s-o fac, tati!
Vocea lui Candi tremură.
Probabil că tensiunea din bucătărie plutise până pe terasă, pentru că femeia mai în vârstă se ridică.
— E totul în ordine?
Elliott se întoarse.
— Totul e în regulă!
Nimeni nu-i crezu vorbele. Unul câte unul, Lauren, Cayden şi soţia lui – oricare o fi fost numele ei – îşi îndreptară atenţia către Alexis, holbându-se la ea.

Candi începu să răspundă în cuvinte tremurate şi fragmentate.

— Ar putea fi compatibilă, tati. Pentru un rinichi.

Lauren icni şi se apropie de ei.

— Poftim? O, Doamne! Candi, ea e prietena ta? De crezi că ar putea fi compatibilă?

Balerinii femeii scoaseră sunete delicate pe parchetul din lemn masiv când intră în bucătărie.

Cayden şi soţia lui deveniră la fel de entuziasmaţi Veniră fiecare cu câte un copil în braţe şi cu expresii similare de speranţă. Alexie mârâi şi se uită la Candi, a cărei piele devenise nefiresc de palidă.

— Ştiu că n-ai vrut s-o contactez, tati, dar...

— De ce n-ai vrea s-o contacteze Candi? întrebă Lauren, bucuria de mai devreme fiind înlocuită cu nedumerire. Ce se petrece?

Ochii lui Candi se umplură de lacrimi. *Of, frate!* Alexis îşi ridică mâinile.

— Bine, ascultă! Poate ar trebui să purtăm conversaţia asta altă dată!

Elliott se forţă să adopte o expresie rezonabilă şi înşelătoare când se întoarse spre soţia lui.

— Probabil că e o idee bună! Nu vrem să ne entuziasmăm prea tare. Mă îndoiesc că o prietenă oarecare a lui Candi ar putea fi compatibilă.

O prietenă oarecare? Cuvintele ricoşară în interiorul lui Alexis ca o minge de pinball scăpată de sub control, izbindu-se de organele vitale şi sfărâmând ce mai rămăsese din zidul care îi înconjura inima. Crăpătura deveni o prăpastie şi se umplu brusc cu un sentiment pe care crezuse că îl

îngropase cu ajutorul terapiei şi al trecerii timpului. Un sentiment pe care sperase că nu-l va mai simţi niciodată după ce-l demascase pe Royce. Era dorinţa de a răni pe cineva aşa cum fusese rănită şi ea.

_ Ei, nu ştiu ce să zic, Elliott! şopti ea, regretând cuvintele pe care nici măcar nu le rostise încă, dar incapabilă să facă ceva ca să le oprească. Din ce am auzit, Copiii sunt adesea cei mai compatibili.

__ pardon? spuse Cayden, privind când la Alexis, când la tatăl lui.

- Despre ce vorbeşte, Elliott? întrebă Lauren.

_ Taţi, te rog, lasă-mă să explic! interveni Candi.

De data asta, Cayden explodă:

__ Ce mama naibii se petrece aici?

Alexis se uită la Candi după ajutor, dar aceasta se holba la Elliott, care era prea ocupat să arate vinovat ca dracu' ca să mai fie de vreun folos.

— Pe bune? i-o trânti Alexis lui Candi. Ai de gând să mă laşi să fac eu asta?

— Eu...

Candi nu putea scoate niciun cuvânt.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Alexis îşi aruncă mâinile în aer.

— Felicitări, e fetiţă!

Sarcasmul îşi rată ţinta. Se holbară cu toţii în tăcere, cu excepţia lui Elliott, care încerca să sape o groapă în podea cu privirea plecată.

Alexis oftă şi mârâi în acelaşi timp:

— Sunt fiica lui! spuse ea. Surpriză!

Ar fi putut să arunce o grenadă în mijlocul camerei şi tot n-ar fi provocat atâtea pagube ca vorbele ei. Se înălţară ţipete, mâini care îşi acopereau gurile şi nişte înjurături şi, ups, nişte

lacrimi de la soţia lui Elliott.

— Despre ce vorbeşte? ţipă Lauren. *Fiica* ta?

Cayden îi dădu soţiei bebeluşul care plângea, dar continuă să se uite urât la Alexis.

— Asta-i o minciună! Ny ştiu cine crezi că eşti..

_ E sora noastră! spuse Candi. Am testul ADN Ca dovedesc.

Cayden îşi întoarse furia spre Elliott.

— E adevărat? Chiar e fiica ta?

Lauren mai scoase un suspin şi se întoarse cu spatele cu mâinile apăsate pe gură.

în cele din urmă, Elliott îşi regăsi boaşele şi se îndreptă de spate.

— N-am vrut să aflaţi în felul ăsta.

— Doamne sfinte! şopti Cayden. Atunci e adevărat?

Un alt suspin de-al lui Lauren îl trimise pe Elliott în fugă alături de soţia lui. O răsuci cu faţa spre el.

— Scumpo, te rog! Lasă-mă să-ţi explic! S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Cu treizeci şi unu de ani în urmă, ca să fim precişi, adăugă Alexis.

Ochii lui Lauren se făcură mari când făcu calculul inevitabil.

— Eram împreună pe atunci, Elliott!

— Nu!

Elliott o apucă pe soţia lui de mâini. Ea şi le smulse.

— Eram... A fost în vara în care ne-am despărţit. Lauren, te rog! Ascultă-mă!

— A fost femeia aia, nu-i aşa? gemu Lauren.

Cuvintele fură ca o palmă peste faţa lui Alexis.

— „Femeia aia” *a fost* mama mea şi se numea Sherry Carlisle, şi dacă nu crezi că sunt fiica lui, uită-te la ochii mei!

Lauren n-o băgă în seamă pe Alexis, căci ochii înlăcrimaţi erau aţintiţi asupra soţului ei.

— Ea e cea care te-a sunat când te-ai întors de la San Francisco?

Stai! Ce? Mama ei îl sunase? Alexis se năpusti în fată.

— Ţi-a spus... ţi-a spus că e gravidă? Futu-i, ai ştiut despre mine?

Cuvântul cu „f se dovedi a fi prea mult pentru Soţia lui Cayden, pentru că o şterse din Cameră, cu copiii.

Cayden îşi îndreptă furia spre Alexis.

— Cred că ai face bine să pleci.

— Nu! ţipă Candi. E compatibilă, tati! Ştiu că este. A făcut analizele azi şi...

— încetează, Candi! mârâi Elliott. Nu există nicio garanţie. Şi n-ar fi trebuit s-o aduci aici fără să te consulţi mai întâi cu mine.

Lauren îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să plângă. Elliott se întoarse spre Alexis.

— Cayden are dreptate. Cred că trebuie .să pleci. îi aruncă apoi lui Candi o privire furioasă şi o anunţă: O să mă ocup de tine mai târziu!

Alexis clătină din cap.

— Uite ce-i, dacă nu sunt dorită aici, n-am nicio problemă să plec !

Se întoarse spre călcâie şi o porni spre uşă, cu picioarele tremurânde. Candi fugi după ea.

— Stai! Te rog, nu pleca!

Alexis trase de uşa de la intrare şi coborî cu paşi apăsaţi treptele verandei. Candi fugi după ea şi o apucă de braţ.

Alexis se răsuci spre ea, furioasă.

— Ce naiba a fost aia, Candi? Mama ta nici măcar nu Ştia? Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Cum ai putut să le faci asta *lor?*

— Eu doar... mă gândeam la...

— La rinichiul meu. Mda, pricep!

— Nu! Mă gândeam doar să-i salvez viaţa t meu. Te rog să mă scuzi dacă nu ştiu protocolul „ pentru asta. potrivit

Alexis îşi încleştă pumnii şi tropăi până la scotocind în buzunar după cheie.

— Te rog, nu pleca! o imploră Candi.

— Este evident că nu mă vrea...

Alexis se opri, îngrozită, când emoţia îi încleştă gâtul din cauza scăpării verbale.

— Adică nu-mi vrea rinichiul.

— Nu ştie ce gândeşte acum. A fost doar surprins.

Alexis pufni, deschizând portiera.

— Aşteaptă aici, bine? Lasă-mă să mai vorbesc cu ei! Alexis se urcă la volan şi, fix înainte să închidă porti era, îi spuse:

— Nu mă mai suna niciodată!

CAPITOLUL PAISPREZECE

CONDUSE CA PRIN CEAŢĂ. PÂNĂ CÂND FURIA, RANCHIU- na şi înţepătura respingerii se domoliră într-o amorţeală binecuvântată. Până când maşinile care veneau din sens opus pe autostradă se contopiră într-o singură pată. Până când vibraţiile constante ale telefonului de pe podeaua din dreptul scaunului pasagerului deveniră un negativ pentru sunetul învinuirilor pe care şi le aducea în minte.

Ar fi trebuit să ştie mai bine!

Ar fi trebuit să-l asculte pe Noah!

Şi-l imagină în casa lui, stând în picioare în bucătărie, având în mână un bol din orice-şi încălzise pentru cină şi mâncând cât de repede putea ca să se întoarcă la muncă. Sau poate se odihnea pe canapea, cu picioarele întinse şi încrucişate la glezne, în timp ce privea un documentar la televizor. Sau poate era la calculator, cu ochelarii pe nas şi cu părul ciufulit, pentru că-şi trecuse mâinile prin el de prea multe ori.

îl văzuse făcând toate acele lucruri. Toate obiceiurile lui îi erau la fel de familiare ca ale ei.

Şi deodată îşi dădu seama că nu voia decât să fie cu el.

Era ora şase când ieşi de pe autostradă către casa lui, o casă cu două etaje în stil Craftsman, care părea

modestă pe dinafară, dar care, pe interior, era co refăcută şi modernizată. Noah instalase panouri pe acoperiş şi tot felul de chestii care erau eficiente ? punct de vedere energetic şi economiseau curentul el trie, şi o grămadă de alte lucruri *pe* care el încercaşi i le explice cândva, dar pe care ea nu le înţelesese şi avea să le înţeleagă niciodată. n'J

Când intră pe aleea lui, se aprinseră luminile automat« de la verandă. Nici nu apucă să oprească bine motorul că uşa de la intrare se deschise. Noah ieşi desculţ, într.o pereche de blugi şi un hanorac decolorat cu sigla MIT p« el. Fiecare emoţie pe care şi-o înăbuşise pe parcursul celor două ore de condus se întoarse acum într-un potop când ieşi din maşină.

— Bună! spuse el, coborând în fugă treptele. Am tot încercat să dau de tine. Ţi-a murit telefonul? Ce s-a întâmplat?

Alexis închise portiera, ajunse la Noah la mijlocul drumului şi îşi aruncă braţele în jurul taliei lui. El o strânse imediat la piept.

— Ce-ai păţit?

Alexis îşi apăsă obrazul pe pieptul lui cald, iar sunetul inimii care răzbătea de acolo îi păru o cadenţă liniştitoare.

— Vorbeşte cu mine! îi şopti Noah în păr.

— M-a... M-a dat afară.

__ Mă bucur că n-ai fost! A fost prea umilitor!

Noah o luă de mână şi o trase pe trotuar.

_ Hai înăuntru!

_ Ce făceai? întrebă ea, urmându-l în sus pe treptele verandei. Te-am deranjat?

— Da, din dat ture panicarde, pentru că nu-mi răspundea! la mesaje. Am crezut că ai avut accident de maşină.

Alexis râse încet, dar el se întoarse spre ea în faţa uşii de la intrare.

— Nu glumesc! Eram la zece minute distanţă de a suna la toate spitalele aflate de-a lungul autostrăzii.

— îmi pare rău! Eu... eram...

— E în regulă! Mă bucur că eşti aici.

îi ţinu uşa deschisă ca să intre prima. Era cald la el în casă şi mirosea a pizza. Stomacul îi chiorăi imediat.

— Când ai mâncat ultima oară ceva? o întrebă.

— Nu ştiu!

îi făcu semn spre bucătărie când închise uşa.

— Au mai rămas nişte felii. N-am comandat nimic cu came în caz că voiai şi tu.

Noah îşi încordă braţele.

— Ce-a făcut?

Alexis se trase de lângă el şi privi în sus.

— Mi-a spus să plec. Nu mă vrea nici pe mine, nici rinichiul meu.

Noah îşi înăspri chipul într-o expresie care ar fi trebuit să fie intimidantă, dar care era, în schimb, înduioşătoare din cauza atitudinii lui protectoare.

Gestul acela îi aduse lui Alexis un stol de fluturi în stomac şi îi impulsionă inima să facă din nou un salt.

— Mulţumesc!

— Nu ţi-am spus eu că-mi mulţumeşti prea mult?

— Ai prefera să iau de bune toate lucrurile astea?

— Aş prefera să-ţi intre în cap că sunt aici pentru tine, indiferent ce se întâmplă.

Alexis îşi dădu jos balerinii şi îi lăsă la uşa de la intrare: Casa lui avea interiorul standard al unei locuinţe în stil Craftsman. Antreul dădea spre un hol lung cu camere de o parte şi de alta şi cu o scară la dreapta. La etaj erau trei dormitoare, dintre care unul era folosit pe post de birou.

Holul se termina într-o bucătărie care ducea la m zonă de luat masa, unde împărţise nenumărate cine'Ca el în ultimul an. Naproanele maro pe care i le croşeta? ea în timpul unei scurte perioade de testat lucrul mânu? erau puse unul peste altul în mijlocul mesei, nefolosite ş, în general, inutilizabile. Dar el le păstrase oricum.

— Stai jos! îi spuse el, făcându-i semn spre masă. Vrei ceva de băut?

— Orice bei şi tu.

Noah băgă două felii de pizza la microunde şi apoi scoase două beri de dovleac de la frigider. Mânecile tricoului i se întinseră pe umflăturile bicepşilor când răsuci capacele sticlelor. Alexis simţi cum fierbinţeala i se urcă pe gât când mintea îi zbură imediat la imaginea cu el fără tricou.

înghiţi repede pizza reîncălzită moale în timp ce îi povestea ce se întâmplase. Cu fiecare nouă dezvăluire, expresia lui alterna între furie şi compasiune.

— Ar fi trebuit să te ascult! îi spuse ea.

Noah îşi lăsă sticla pe masă.

— Nu face asta!

— Dar ai avut dreptate!

— Şi la fel de bine aş fi putut să mă înşel. Trebuia să descoperi singură.

— Te pricepi mai bine decât mine să judeci oamenii.

— Nu, nu mă pricep! Sunt un dobitoc cinic care crede că toată lumea are un plan ascuns, iar tu eşti o afurisită de rază de soare care presupune în mod automat că toată lumea are intenţii bune.

Alexis râse.

— O afurisită de rază de soare?

Noah schiţă un zâmbet.

__ Toate prostiile astea legate de nuntă încfep să mă ^lipsească.

_ în orice caz, şopti ea, lăsându-se pe spate în scaun, bănuiesc că asta a fost. Până la urmă, o să-mi păstrez toate organele.

Noah duse farfiiria la chiuvetă, o clăti şi o puse în maşina de spălat vase.

_ Mersi că m-ai hrănit!

— La ce sunt bum prietenii? spuse Noah, Care se întoarse la masă şi îi întinse mâna. Hai să facem focul afară!

îşi împleti degetele într-ale lui şi îl lăsă s-o tragă în picioare. Dar când îl urmă afară, singurul foc care o preocupa era acela pe care el îl stârnise în interiorul ei.

După ce Noah aprinse focul în groapa special amenajată pentru asta, se întoarse în casă după două beri şi o pătură. Când ieşi înapoi, îi dădu una dintre beri

şi apoi se aşeză lângă ea pe canapeaua de grădină pe care îl ajutase s-o aleagă primăvara trecută. Era un colţar în formă de L care mărginea curtea interioară acoperită, unde tot ea îl sfătuise să agaţe şiruri de luminiţe şi coşuri cu flori care se ofiliseră de mult, lăsând în urmă doar vasele goale.
Oare câte nopţi stătuse acolo cu el exact în felul acela? Şi de ce acum, deodată, spaţiul i se părea mai mic, mai intim? îi tremurară mâinile când întinse pătura peste picioarele lor şi când el îşi întinse un braţ pe spătarul canapelei. Plămânii încetară să-i mai funcţioneze când vârfurile degetelor lui îi atinseră delicat ceafa.
Dacă şi el era la fel de afectat ca ea, n-o arăta. Se uita la flăcări în tăcere, iar chipul i se contură în umbrele care dansau şi scânteiau atunci când ridică sticla la gură. Liniile alungite şi puternice ale gâtului i se mişcară atunci când înghiţi.

Privi Bpre ea.

— Vorbeşte cu mine!

îi mai spusese acele cuvinte de nenumărate ori, da seara asta, Alexis înţelese ce dar minunat erau. El nu in în niciodată, nu era băgăcios. Pur şi simplu era acolo, di8 asculte, întotdeauna. Fără să aştepte nimic la schimb. 8

— Despre ce? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Despre ceea ce te face să mă priveşti cu asemen intensitate.

Mda, vezi să nu! Cum să-i spună celui mai bun prieten că era brusc copleşită de dorinţa de a-l săruta?

Alexis îşi îndreptă privirea spre foc.

__El n-a... Nici măcar n-a întrebat de ea.

Degetele lui îi atinseră din nou gâtul

— Nici măcar... nici măcar n-a recunoscut-o ca pe ceva mai mult decât o femeie cu care a avut o simplă aven- tură de-o vară. O lacrimă o înţepă la coada ochilor când adăugă: Merita mai mult de atât.

— Amândouă meritaţi mai mult de atât.

— Nici măcar nu sunt sigură că i-a păsat de ea.

— Ar fi contat dacă i-ar fi păsat?

— Nu ştiu! Poate!

Noah puse berea pe masa de lângă canapea şi îşi schimbă poziţia, astfel încât să se poată uita direct spre ea. Pe sub pătură, Alexis îşi trase un picior sub ea ca să-i facă loc.

— De ce contează?

Lacrima se umflă şi îi înceţoşă privirea,

— Pentru că merita să fie iubită.

Tu ai iubit-o.

— Povesteşte-mi despre ea! spuse el, cu vocea încordată.

— Ştiu, dar nu e acelaşi lucru. Merita o dragoste adevărată.

Alexis îşi sprijini capul de braţul lui.

— îi plăceau veveriţele. Alţi oameni încercau să ţină veveriţele departe de căsuţele cu mâncare pentru păsări, dar căsuţele ei erau special puse pentru veveriţe.

__ Seamănă cu o persoană pe care o ştiu.

— îi plăcea formaţia Fleetwood Mac. Şi adora romanele de Stephen King. M-a lăsat să citesc *It* când eram în gimnaziu şi n-am dormit un an întreg.

Noah zâmbi.

— De asta urăşti clovnii?

O durere profundă o izbi în piept.

-Nu!

El nu insistă. Doar aşteptă ca ea să explice.

— într-un an am vrut şi eu un clovn pentru petrecerea de ziua mea. Dar nu ne... Nu ne permiteam. Aşa că mama s-a îmbrăcat în clovn pentru mine.

— Şi de ce ai început să-i urăşti?

— Nu ştiu! Cred că pentru că ştiam că era ceva greşit, chiar dacă eram doar copil. Ştiam că se simte prost din pricina asta. De parcă ar fi eşuat cu ceva. Şi nu era cinstit faţă de ea. Aş vrea să nu-i fi cerut niciodată asta.

Arsura ranchiunei pe care o simţise acasă la Elliott îi pârjoli din nou gâtul.

— Candi a avut clovni la petrecerile de ziua ei, pun pariu. Şi pun pariu şi că nici n-a trebuit ca Lauren să facă ore suplimentare ca să-i plătească.

— E nedrept. Totul.

Alexis se ridică şi luă o gură de bere.

— Ştii ce e cu adevărat nedrept? îmi aduc

aminte că doctorul purta o cravată roşie în ziua în care am aflat că mama are cancer. Dar nu-mi pot aminti cu ce era *ea* îmbrăcată în ziua aia. Nu vreau să-mi aduc aminte de cravata lui.

Noah scoase un oftat îndurerat ţi se întoarse – Iubito... **8Preea**

— Amintirile sunt nedrepte, ştii? Nu ne spun d când e prea târziu că mărunţişul ăsta, detaliul ăsta, e de care ai nevoie să te agăţl. De ce ne amintim toate]Ucnja rile mărunte Şi ciudate, dar nu şi lucrurile importante?

— Nu ştiu!

— Mama... mi-a spus odată că cea mai grea parte atunci când eşti părinte e că nu ştii niciodată eând o fie ultima oară când faci ceva pentru copilul tău. Ultima oară când îl speli pe păr. Când îi pregăteşti prânzul pen- tru şcoală. Când îl ajuţi să-şi lege şireturile. Dar e valabil şi când eşti copilul. Când te uiţi la un părinte cum moare. Nimeni nu-ţi spune asta, nimeni nu te avertizează. Că ai nevoie să te agăţi de fiecare detaliu, pentru că ar putea fi ultima oară când vă duceţi la un film împreună sau când ieşiţi la cumpărături. îmi aduc aminte ultimul nostru Crăciun împreună, dar nu şi ce a spus când a deschis cadourile pe care i le-am dat. De ce nu-mi pot aminti lucrurile alea? îmi doresc atât de mult să mi le amintesc!

— Vino aici!

Noah îşi deschise braţele, iar ea se cuibări în interio- rul lor de bunăvoie. Era o îmbrăţişare stângace, afectată de felul în care stăteau şi de pătura încurcată printre picioarele lor, dar era perfectă. El era perfect.

— Am învăţat să mă prefac atunci când era bolnavă, spuse Alexis. Că nu se întâmpla cu adevărat. Ştii? Poate că, dacă îmi trăiam viaţa ca de obicei, dacă mă purtam ca şi cum totul era normal, ca şi cum nu era

pe moarte, poate că nu murea. Dar apoi lucrurile s-au înrăutăţit din ce în ce mai tare, şi apoi a venit ziua aceea şi am ştiut că totul s-a

rminat. Şi eu am continuat s-o mângâi pe mână şi să-
spuncăeîni r . Că poate pleca. Şi că
regulă să fiuo să fiu bine. Că o
bine după ceavea să plece. Dar nu sunt bine.
i! spuse Noah în părul ei, sprijinindu-i capul pe umărul lui. Pentru tot!

__ Mă simt egoistă. Că fac ca totul să fie despre mine. ___ Doliul nu te face egoistă, Lexa!

Gura lui era pe părul ei.

Oare pe mine mă face egoist deoarece am vrut să dau jos tot Guvernul Statelor Unite ca să mă răzbun pentru că mi-a furat tatăl?

__ Tu erai un copil. Eu sunt adult.

— Acum sunt adult şi tot îi urăsc pentru asta. Aşa că, dacă tu eşti egoistă pentru că eşti furioasă pe afurisitul de Elliott Vanderpool, atunci şi eu sunt. Şi ce dacă? Amândoi am pierdut părinţi atunci când eram prea tineri.

— Ştii ce uram cel mai tare?

El îşi frecă uşor buzele de părul ei.

— Să gestionez emoţiile altor oameni cu privire la moartea mamei *mele.* Oamenii ori nu ştiu ce să spună, ori cred că ştiu şi sfârşesc prin a spune ceva prostesc şi îţi pare rău pentru ei, aşa că spui ceva ca să-i acoperi. E extenuant!

El râse, dar nu era nicio bucurie în acel hohot, ci doar înţelegere.

— După ce a murit tata, am ajuns într-un punct în care îmi venea să pocnesc pe oricine îmi spunea cât de rău îi pare.

— Sau care te întreba dacă te poate ajuta cu ceva.

— Totul se întâmplă cu un motiv...

El scoase un geamăt.

— Că sunt acolo pentru tine.
— Că eşti puternic.
__ De parcă există altă variantă în afară de a te tn.
în fiecare ri şi a-0 continua viata. 'Zl
— Exact!

Ea trase în piept o gură de aer tremurată şi închifu ochii strâns.

— Nu cred că aş fi putut face asta fără tine.

— îţi promit că nu va trebui să afli! îşi coborî gura]a urechea ei şi îi şopti: Nu trebuie să fii atât de puternică tot timpul, Lexa. Nu cu mine!

Alexis îşi lipi faţa de gâtul lui şi trase aer în piept. Noah mirosea a detergentul lui de rufe şi abia în momentul acela îşi dădu seama că era parfumul ei preferat. Mirosea a siguranţă şi a încredere.

Şi a dorinţă. O nevoie fierbinte şi arzătoare. Pentru el şi doar pentru el. Şi se săturase până peste cap să lupte contra ei.

Prima atingere a buzelor ei pe gâtul lui i se păru lui Noah accidentală. O simplă coincidenţă când se mişcase în braţele lui ca să se aşeze mai bine.
Dar apoi se întâmplă din nou.

încetă să respire atunci când buzele ei îi atinseră pulsul agitat de la gât şi zăboviră acolo, fierbinţi şi moi. Şi chiar şi atunci, Noah s-ar fi putut convinge că n-o făcuse intenţionat, dacă ea nu şi-ar fi răsfirat degetele pe pieptul lui. Dacă nu i-ar fi atins uşor maxilarul cu nasul. Şi dacă n-ar fi ridicat capul şi nu i-ar fi şoptit numele cu o voce încărcată de ceva ce ar fi recunoscut oriunde, dar nu auzise niciodată la ea. *Dorinţă!*

Tot interiorul lui explodă într-un şir frenetic de activităţi _ inima îi bubui, sângele i se învolbură în vene, stomacul i se strânse –, dar apoi respiră din nou şi totul înlemni Voia să se mişte, să spună ceva, dar nu putea, pentru că îi era teamă să rupă vraja. Dacă făcea un gest oricât de mic, cum ar fi fost să clipească, ea ar fi putut să dispară. Sau el s-ar fi putut trezi şi şi-ar fi dat seama că ultimele treizeci de minute fuseseră un vis, că doar aţipise pe canapea după ce citise cartea aia afurisită. O mai visase aşa şi alte dăţi şi se trezise de multe ori dezamăgit.

Dar nu putea fi un vis, pentru că imaginaţia lui adormită nu capturase niciodată dulceaţa atingerii ei în felul în care o făcea acum.

— Lexa! şopti el răguşit.

Drept răspuns, vârful nasului ei se atinse uşor de-al lui. Şi chiar dacă acum era aşa de aproape că trăsăturile ei se estompau în faţa ochilor lui, n-avea nevoie să vadă limpede ca să ştie ce se petrece. Simţurile lui înregistrau momentul prin atingere, sunet şi miros.

Degetele ei tremurânde când alunecară pe partea din faţă *a* tricoului lui.

Respiraţia ei întretăiată când gurile li se apropiară.

Mirosul ei încins de scorţişoară când îi inspiră aroma. Undeva, în subconştient, se auzeau nişte avertismente: ia-o *încet. E vulnerabilă. Odată ce treci puntea aia, nu te mai poţi întoarce înapoi!* Dar chiar şi cel mai nobil dintre bărbaţi ar fi avut dificultăţi în a le asculta atunci când femeia care îi furase inima şi-o deschidea» în sfârşit, pe a ei.

Există puţine momente în viaţă când un bărbat se confruntă cu o decizie cu asemenea consecinţe

definitive, dar acela era unul dintre ele. Acela era momentul în care Noah trebuia să aleagă.

Dorinţă sau abţinere.

Pasiune sau prietenie.

Lexa sau singurătatea.

Creierul lui ştia răspunsurile corecte, dar nu crei lui era la conducere. Inima lui era. Cu Alexia, aşa av^a să fie mereu.

Aşa că inima lui fu cea care decise s-o tragă peste el astfel încât să-l încalece. Inima lui îl făcu să-şi împle; tească degetele în părul ei. Şi când buzele i le tachinară pe ale lui – o dată, de două ori, nu neapărat ca un sărut cât ca un semn de întrebare inima lui fu cea care îi răspunse.

După atâta timp, în sfârşit, *da.*

îşi lipi buzele de ale ei şi orice îndoială mai avea se evaporă în certitudinea că spre asta se îndreptaseră de la bun început.

Alexis se lăsă moale în braţele lui şi îl lăsă să preia conducerea. Noah îi gustă, îi frământă, îi veneră şi îi exploră buzele cu ale lui. Ea îl sărută aşa cum Noah ştiuse că avea s-o facă. Cu tandreţe şi cu pasiune. Cu o palmă fierbinte apăsată pe spatele lui în timp ce cealaltă îi ţinea strâns bicepsul. Când el schimbă unghiul şi pătrunse şi mai profund, când limba lui atinse interiorul gurii ei, Noah auzi un geamăt şi îşi dădu seama cu întârziere că se auzise din gâtul lui. Deodată, Alexis îşi strecură mâna pe sub partea din faţă a tricoului lui. Următorul geamăt se auzi de la ea, iar pe Noah îl cuprinse un fior când ea îi îngână numele, de parcă simplul act de a-l atinge era suficient ca s-o facă să-şi piardă minţile.

Pentru el era suficient. Degetele ei urcară tot mai sus până când se răsfirară peste sfârcul lui întărit.
O, Doamne! El se cutremură, mârâi şi o imploră s-o facă din nou.
Aşa că ea o făcu.
în secunda următoare, o rostogoli pe spate.
Doar de atât fusese nevoie. Atingerea degetelor ei pe sfârcuri şi brusc era un bărbat posedat. Se cufundă mai adânc în gura ei şi se aşeză între coapsele ei. Ea se împleti cu ei, se deschise pentru el, îl cuprinse cu piciorul.
Alexis mai scoase un geamăt care îi trimise un impuls de dorinţă în vintre, şi corpul lui reacţionă de unul singur, îşi înclină şoldurile, se frecă de ea, iar ea îi icni în gură, aşa că el o făcu din nou. Şi din nou. Şi din nou. Ea îşi ridică ambele picioare şi şi le înfăşură în jurul taliei lui. O fierbinţeală dogoritoare şi o tandreţe dulce i se contopiră în piept, umplându-i plămânii cu un cocktail ameţitor, atunci când ea se arcui spre el, gâfâind şi scoţând gemete care îl implorau s-o atingă.
Aşa că el o făcu.
Alunecă cu palma în sus pe talia ei până când atinse conturul sânului cu degetele.
— Noah! şopti ea, lăsându-şi capul pe spate, apoi îşi împleti degetele în părul lui şi îi trase gura înapoi peste a ei.
Ar fi putut s-o sărute la nesfârşit. Lent. Pasional. în orice fel voia. Dar apoi degetele ei dădură drumul părului şi începură să bâjbâie după nasturele de la blugi, iar vocea raţiunii începu să-i dea târcoale, trăgând clopotele în creierul lui, ca un fel de sirenă

de avertizare care acopereabubuiala şi îndemnul inimii, precum şi umflătura care îi pulsa în pantaloni.

Acel „la nesfârşit" se opri în secunda aia, cu un scâr- ţâit dureros şi plin de remuşcări.

Ce. Naiba. Făcea?

Nu putea... Ei nu puteau. Nu acum. Nu aşa. Nu încă.

Cu o forţă pe care nu ştia că o posedă, Noah î«i gura de peste a ei, se ridică în genunchi şi în ISmul8e închise ochii strâns. COate ?i

— Scumpo, stai!

Deodată, totul se termină.

Acum încerca să-i desfacă nasturele de la blugi d rată să-l atingă şi să-l simtă în interiorul ei. Şi în următoare, el scoase un sunet agonizant şi îi 8puge oprească.

Tot corpul i se raci când îi văzu ochii închişi.

— Ce... ce s-a întâmplat?

Noah se -ridică şi se lăsă cu fundul pe călcâie. îşi aco. peri faţa cu palmele.

— Asta... Nu putem!

— De ce nu? Ce s-a întâmplat?

Noah se întoarse şi se sprijini pe celălalt braţ al cana- pelei. Cu un zgomot chinuit, îşi lăsă capul în jos şi inspiră şi expiră de câteva ori pe nas, de parcă ar fi încercat să nu vomite.

Ultima vibraţie de dorinţă, atâta câtă mai rămăsese, se evaporă ca ultimul puf de abur din difuzorul ei de uleiuri esenţiale. El... El o respingea. O, Doamne! Ce făcuse? Alexis se ridică în şezut şi îşi dădu părul încâlcit de pe faţă. Noah deschise ochii şi o privi Cu o expresie care nu putea fi descrisă decât ca una de groază cumplită. Ca şi cum tocmai s-ar fi

trezit şi ar fi descoperit o străină goală în patul lui.

Ea era străina goală.

Goală şi vulnerabilă şi cu siguranţă, sută la sută, regretată.

Alexis încercă să se ridice de pe canapea, dar se împiedică în pătură şi nu reuşi decât să se rostogolească la podea. Căzu în genunchi fără nicio graţie.

Noah se îndreptă de spate.

__ Eşti bine?

Alexis se împletici în picioare.

__ îmi pare rău!

__ Lexa, ce faci?

— îmi pare rău! Eu... eu n-ar fi trebuit să... Se întoarse ca să nu-l mai vadă – să nu-i vadă privirea – şi merse cât de repede putu fără să pară că fuge de-a dreptul.

în urma ei, Noah se ridică aşa de repede, că dărâmă o sticlă care începu să-şi verse conţinutul pe jos.

— Lexa, stai!

I se făcu rău. Alexis aproape smulse din ţâţâni uşa din spate.

— îmi pare rău! îmi pare rău! Trebuie să plec!

Noah reuşi s-o apuce de mână şi s-o tragă înapoi.

— Nu pleca! Nu aşa! Alexis, te rog! Ascultă-mă! Asta nue...

Ea se smulse din strânsoare şi începu să alerge prin casă ca să nu trebuiască să audă restul propoziţiei. „Nu e ceea ce crezi." „Nu e ceea ce vrei." „Nu e ceea ce vreau eu."

Noah fugi după ea. Pe hol. Afară pe uşă, în jos pe treptele verandei. Implorând-o încontinuu să se

opească.

— Alexis, stai!

— Trebuie să plec! îmi piure rău, Noah! N-ar fi trebuit să fac asta!

Se urcă în maşină şi pomi fără să se mai uite la el. Câteva secunde mai târziu, Noah rămase pe alee, cu mâinile împreunate în creştetul capului.

Alexis reuşi să şofeze cale de două străzi până când îi sună telefonul pe locul pasagerului.

Avea să se facă două dimineaţa până când sunatul avea să înceteze.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

_ UAU, TE SIMŢI BINE?

Alexis îşi feri privirea de Jessica atunci când intră în cafenea a doua zi dimineaţa, cu jumătate de oră întârziere. Puse jos cuşca de transport a lui Beefcake, îi dădu drumul din ea, apoi îşi puse haina în cuier.

— Mă simt bine!

— Arăţi de parcă ai fi plâns.

— Alergii, minţi Alexis.

Pentru că da, plânsese. Plânsese toată noaptea. Cu hohote şi suspine înfundate în pernă şi uneori în pisica ei Probabil că nu era cinstit să ignore apelurile şi mesajele lui Noah, dar cinstea n-avea să-i spele pata neagră de tuşine şi umilinţă care îi mânjea fiecare amintire de seara trecută. Şi oare chiar era important ce avea el de spus? Se dăduse la el, iar el o respinsese. Exact aşa cum se temuse că avea s-o facă. Nu putea vorbi cu eL Nu putea să dea ochii cu el. Indiferent ce spunea, adevărul îi fusese întipărit pe chip atunci când se ridicase de pe ea cu o seară în urmă.

Fusese îngrozit. Nu exista alt cuvânt care să definească situaţia.

Poate că asta o duruse cel mai tare. Brusc i se păruse că Noah e un străin.

Jessica zăbovi prin preajmă în timp ce Alexia îşi înş- fâcă şorţul şi şi-l trase peste cap.

__ Eşti sigură...

__ Mă simt bine, Jessica! Hai să ne apucăm de treabă!

Jessica reacţionă de parcă Alexis ţipase la ea.

— Scuze! spuse Alexis şi se întinse s-o strângă uşor de braţ. Ca să fiu sinceră, nu mă simt bine, dar nu pot vorbi despre asta acum. Bine?

Jessica dădu din cap, iar trăsăturile i se mai relaxară puţin.

— Sunt aici dacă ai nevoie.

— Apreciez asta!

Alexis îşi dorea să-şi fi adus o şapcă pe care să şi-o îndese pe cap. Poate i-ar fi ascuns un pic cearcănele vineţii şi ochii roşii.

Jessica îi mai aruncă o privire, apoi dădu din cap şi ieşi din bucătărie. Alexis încercă să se piardă în rutina specifică orelor de dinaintea deschiderii cafenelei şi, chiar când reuşise să se liniştească, Jessica se întoarse.

— A venit cineva să te vadă.

Alexis ridică iute capul.

— Noah?

Tonul ei reuşi să transmită speranţă şi groază în acelaşi timp, o combinaţie care o făcu pe Jessica să-şi arcu- iască sprâncenele.

— Nu! E un bătrân.

Practic, putea fi oricine peste treizeci de ani. Jessica înţelegea altfel decât Alexis termenul „bătrân",

— L-am minţit şi i-am spus că vii abia după zece, spuse Jessica. A zis că o să aştepte.

Alexis împinse uşa de la bucătărie şi se uită înspre locul indicat de Jessica. Respiraţia i se opri în gât.

Elliott!

Stătea pe o bancă în faţa cafenelei, aplecat 1_n f_{nt4} mâinile încleştate pe genunchi şi uitându-se lung tâna care decora mijlocul trotuarului, întâmpinându-i turiştii care ajungeau în Eaat Nashville. Razele soarei^ se reflectau pe verigheta de aur de la mâna stângă şi- făceau părul grizonant aă pară mai degrabă alb. "

— îmi pare rău! spuse Jessica. Am încercat să scap <i_e el. Ştiu că probabil nu ai dispoziţia necesară să vorbeşti cu nimeni.

— E în regulă! Mă ocup eu de asta!

— Nu e un alt reporter, nu? întrebă Jessica, molfăind buza de jos.

— Nu! spuse Alexie. E tatăl meu!

— Poftim?

Dar Alexis se îndepărtase deja, iar paşii îi răsunau pe podeaua cafenelei goale. Deschise uşa, trăgând aer în piept. Clinchetul clopoţelului îl făcu să ridice capul. Buzele i se deschiseră, dar nu ieşi niciun sunet.

Ea se opri în faţa lui.

— Bună, *tatii*

— Eu...

Elliott îşi drese glasul.

Alexis nu se putu abţine. Ridică dintr-o sprânceană.

— Mă cheamă Alexis. Sau ai şi uitat deja?

El oftă adânc şi îşi trecu degetele prin păr.

— îmi pare rău! Eu doar... Semeni atât de mult cu

mama ta! Mă.„ mă ia prin surprindere de fiecare dată.
— Uau, şi când mă gândesc că ultima oară când ne-am întâlnit, m-ai dat afară!
-r- îmi pare rău! A fost aşa o surpriză! Candi nu ne-a spus nimic despre tine. Eu...

Alexis flutură din mâini ca pentru a-l opri 8& mai spună inepţii.

— Ce faci aici?

— Speram să putem sta de vorbă.

-Mamă, e ireu ae ci mai spunem după ziua de ieri!

-Avmt 0 grămada spMe Elllot „ „

Putem... Putem sa mergem undeva?

-Sunt destul de ocupată acum. Am o afacere de condus.

— Te rog, Alexis!

Tonul rugător al vocii sale îi aminti destul de mult de tonul lui Noah din seara precedentă, în timp ce fugea după ea pe trotuar. Vocea lui Noah frânsese o parte din ea. Acum Elliott era pe punctul de a frânge ce mai rămăsese.

- Nu-ţi datorez nimic! Nici timpul meu. Nici rinichiul meu. Nici compasiunea mea.

Simţi cuvintele dure rostite ca şi cum ar fi fost boia de ardei iute pe limbă.

— Ştiu asta!

Alexis se întoarse să se uite pnn vitrina cafenelei. Jessica nici măcar nu se deranja să ascundă că se holbează. Rămase surprinsă că Jessica nu scosese popcornul încă. Nicio şansă să aibă parte de intimitate pe undeva, prin cafenea, dar Alexis era prea obosită ca să se gândească măcar să meargă în altă parte. Şi era prea frig afară.

— Putem vorbi în biroul meu.

Trăsăturile lui se înmuiară într-o expresie

— Mulţumesc!

Clopoţelul sună din nou când Alexis deschise uşa, Elliott se întinse peste capul ei să i-o ţină deschisă, genul acela de politeţe firească pe care bărbaţii mai în vârstă o au în preajma femeilor,

uşurată. furnicături pe piele. Ţâşni înăuntru cu paşii apăaaV se repezi pe podeaua acoperită cu gresie. Paşii lui« " lenţi şi resemnaţi în urma ei. Evitând privirea Jessic^ Alexie împinse uşa batantă care ducea spre bucătărie şi birou.

Acesta din urmă avea dimensiunea unui dulap, a?a că regretă că îl invitase înăuntru imediat ce se aşej^ la masă. Ar fi preferat lipsa de intimitate din cafenea în locul senzaţiei claustrofobice de a fi singură într-o cameră cu bărbatul care doar cu o zi în urmă se purtase de parcă era la fel de binevenită în viaţa lui ca un virus gastrointestinal.

Elliott îşi frecă palmele de blugii

— Cafeneaua ta e foarte drăguţă.

— Mersi! spuse, dar tonul ei sună de parcă ar fi spus de fapt „Du-te dracului", şi îşi dori; pentru a nu ştiu câta oară în viaţă, să fi avut tupeul lui Liv.

— Ai deschis de un. an?

— Aproape doi.

— Chestia cu pisicile…

Alexis ridică din sprânceană când el făcu o pauză.

— Deci tu... aduci pisicuţe salvate ca să fie adoptate?

— îmi place să găsesc case creaturilor abandonate.

El zâmbi trist. De parcă s-ar fi prins de aluzia ei şi înţelegea că o merită. Din nefericire; lui Alexis nu-i dădu satisfacţia la care sperase. Empatia excesivă era crucea pe care o avea de dus;

— Uite ce e! spuse, făcându-i-se milă de el, pentru că toată treaba era dureroasă. Hai să încetăm cu flecăreala de doi bani, bine? Presupun că eşti aici pentru că, la un moment dat, seara trecută, ţi-ai dat seama că ai lăsat un rinichi perfect viabil să iasă pe uşă. Hai să ne concentrăm pe asta!

Replica ei păru să-l scoată din muţenie.
_ Nu de asta am venit.
— Dacă te aştepţi să te cred că ai condus două ore cu noaptea în cap doar ca să mă cunoşti mai bine, atunci eşti un idiot!
__ Am condus două ore ca să îmi cer iertare.
— Nici pe asta n-o cred!
_ în orice caz, mulţumesc că ai fost de acord să vorbeşti cu mine!
— Nu pot să am moartea ta pe conştiinţă. Am şi aşa destule pentru care să mă simt vinovată.
— Dacă vorbeşti despre situaţia cu Royce Preston, n-ai de ce să te simţi vinovată cu privire la asta.
Alexis pufni.
—Oh, mersi, tati!
Deodată se auzi un ciocănit la uşă, iar Jessicâ îşi vârî capul în birou.
— Eu, ăă, v-am adus nişte apă, îngăimă, iar privirea îi fugi spre Elliott cu o curiozitate nemascată. Pot să vă mai aduc ceva?
Alexis murea după chai latte-ul ei zilnic, dar stomacul deja i se revolta din cauza unei supradoze de furie înăbuşită şi trădare. Cofeina ar fi trimis-o direct la baie.
— Apă e suficient! Mulţumesc.
Jessica puse ambele sticle pe birou, îi mai aruncă o privire lui Elliott şi apoi ieşi din cameră.
Elliot răsuci dopul sticlei şi luă o înghiţitură lacomă, cu o agresivitate care sugera că şi-ar fi dorit ceva mai tare.
Degetele i se încordară pe sticla de apă.

— Cred că e grozav ce-ai făcut aici, că ai pus la dispoziţie cafeneaua altor victime ale abuzului, Alexis îşi încrucişă braţele la piept.

— Ieri echipa de transplant mi-a dat nişte inf cu privire la cum funcţionează toată treaba. încă^*' avut şansa că citesc totul, dar o să aflăm destul de *cu*"' ' dacă* sunt şanse mari să fiu compatibilă. ran<i

El ridică mâna.

— Te rog! Nu-mi pasă de nimic din toate astea acum

— Păi, eu, una, nu vreau să vorbesc despre nimic altceva.

Se ridică.

— Aşa că ai bătut drumul degeaba. E nevoie să te con- duc sau...

— Stai un pic! Am lucruri pe care vreau să ţi le spun. Lucruri pe care vreau să le înţelegi cu privire la ce s-a întâmplat pe vremuri între mine şi mama ta.

Cuvintele „mama ta” o tăiară pe Alexis în carne vie.

şi...

— Am ţinut. Şi n-am uitat-o,

Alexis îşi dădu ochii peste cap. Totuşi, rămase acolo. Implorându-l în tăcere să spună mai multe. Dorindu-şi să fi fost adevărat. Dorindu-şi ca mama ei să nu fi fost pur şi simplu *femeia aia,* pentru că, Doamne sfinte, ea ce-ar fi fost în cazul ăsta?

Probabil că Elliott simţi că Alexis lăsase un pic garda jos pentru că insistă.

— Vreau să ştii că n-a fost doar o poveste de-o vară.

— Serios? Pentru că mie mi s-a părut că erai doar într-o scurtă pauză cu nevastă-ta.

— Aşa este! Gând am întâlnit-o, eu..., începu şi se foi de parcă ar fi *fost* stânjenitor să vorbească, şi era.

Alexis îşi dorea ca el să tacă şi să nu mai spună

absolut nimic.

_ Când am cunoscut-o pe mama ta, începu el din nou, eram într-o postură cam ciudată. Lauren şi cu mine fuse- gerăm împreună timp de patru ani, dar ea s-a despărţit cu mine chiar înainte să mă mut la San Francisco pentru un internship. Insista să ne căsătorim, iar eu nu eram pregătit încă.

Lui Alexis aproape că-i păru rău pentru Lauren.

Expira cu un zâmbet nostalgic pe care Alexis l-ar fi considerat adorabil, dacă n-ar fi fost o mare păcăleală.

__ M-am îndrăgostit rău de ea! spuse Elliott. Ţineam mult la ea!

Alexis pufni.

— Hai, mă laşi?

— E adevărat! Era plină de viaţă şi amuzantă, şi...

— Am priceput! Era hipioata visurilor tale în viaţa ta de corporatist la patru ace şi te-a luat complet prin surprindere, şi te-a făcut să te îndoieşti de tot ce credeai că vrei de la viaţă.

— Da! şopti el fără nicio urmă de ironie.

el să creadă că îi pasă, că abandonul lui însemna ceva sau

— Şi de ce ai părăsit-o?

— De ce te-a sunat? Ca să-ţi spună că e gravidă?

— Nu! Jur că

Rosti întrebarea înainte să se poată abţine. Nu voia ca că avea vreo importanţă pentru ea.

— A trebuit să mă întorc în Pasadena. Trecuse vara.

— Şi atunci de ce?

— Voia să ştie dacă era adevărat că am... o iubită. Când i-am confirmat, mi-a spus că nu mai vrea să vorbească cu mine niciodată. Se aplecă în faţă cu o privire imploratoare şi continuă: Alexis, te rog,

trebuie să mă crezi! Dacă aş fi Ştiut despre tine, aş fi...

— Ai fi făcut ce? Te-ai fi însurat cu ea în loc de Sau poate te-ai fi însurat cu Lauren ţi mi-ai fi tri • Uren? şi felicitări de ziua mea? mis b»ni

— Nu ştiul Nu ştiu ce-aş fi făcut, dar nu te-aş fi b donat pur şi simplu. aban-

Cuvintele lui contau mai mult decât ar fi trebuit ce însemna că dureau mai mult decât ar fi trebuit şi însemna că se îndrepta spre o cădere nervoasă, în car^r venea să deschidă gura şi să lase cuvintele să se verse până când s-ar fi golit de tot. Dar Elliott nu merita ca ea să • asume un astfel de risc emoţional. Nu după ziua de ieri Testase apele – mai întâi prin faptul că fusese de acord să cunoască familia Vanderpool şi apoi când se dăduse la Noah – şi ambele eşuaseră grupa inare.

— Nu mai contează acum, spuse ea, în cele din urmă forţându-şi vocea să adopte un timbru calm şi reţinut, genul de ton pe care-l folosea cu Karen. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Am supravieţuit fără tine atunci şi o să supravieţuiesc fără tine şi acum. Asta e o tranzacţie. Nimic mai mult, Şi după ce se termină, tu te poţi întoarce la viaţa ta, iar eu la a mea. De acord?

O expresie îndurerată îi înăspri trăsăturile.

— Ce trebuie să fac ca să-ţi dovedesc cât de rău îmi pare, Alexis? Doar spune-mi şi o s-o fac!

Alexis clătină din cap şi încercă să adopte cea mai sigură atitudine, adică să nu aibă nicio reacţie. Totuşi, când deschise gura, ieşi o întrebare.

— Dacă ai aflat despre mine acum trei ani, de ce nu m-ai contactat?

O umbră înaltă întunecă pragul uşii.

— Pentru că n-avea nevoie de un rinichi atunci.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

LUI NOAH NU-Î VENEA SĂ CREADĂ, CE NAIBA FĂCEA dobitocul ăla acolo?

Elliott îşi menţinu un calm inexpresiv şi întinse mâna.

_ Elliott Vanderpool. Şi tu eşti...

— Bărbatul care o să te scoată în şuturi de aici.

Alexis îşi puse palma pe pieptul lui Noah.

— Noah, te rog, nu!

El o privi şi îi analiză aspectul fizic. Ochi roşii şi umfiaţi. Cearcăne vineţii. Voia să creadă că bărbatul dm birou era cauza suferinţei ei, dar nu era chiar aşa de prost. Avea şi el partea lui de vină, iar asta îl termina psihic.

Elliott se ridică încet.

— El e... Eşti iubitul ei?

Auzind asta, Alexis scoase un zgomot greu de înţeles, care îi provocă lui Noah o mică explozie în inimă.

— Nu contează cine sunt! Stai departe de ea!

Elliott se uită la Alexis.

— Nu e adevărat! Nu am venit pentru că am nevoie de un rinichi. Am venit pentru că sunt tatăl tău...

Noah îşi încleştă pumnii.

— îndrăzneşti să te numeşti aşa după ce ai dat-o afară din casă?

Elliott ridică mâinile ca pentru a cere un armig$_{t\ t}$-

— Am venit sfi-i cer iertare pentru asta. *tlU' Din câte se părea, toată lumea avea nevoie să Ce iertare în ziua aceea. arâ

—.Trebuie să pleci!

— Noah! oftă Alexis cu mâna apăsată pe pieptul lui Poţi să aştepţi afară? L

Noah o privi în ochi. Sub durerea evidentă era o deta- şare care îl sperie mai mult decât faptul că fugise ieri de lângă el. îl sperie mai tare decât orele chinuitoare în care aşteptase ca ea să-l sune înapoi sau să-i răspundă măcar la un mesaj. Chiar şi cu degetele pe pieptul lui, era deconectată de el. Ieri, atingerea ei fusese încărcată de căldură. Azi era rece ca gheaţa.

— E în regulă! spuse Elliott, poate pentru că îşi dăduse seama de tensiunea dintre ei sau poate laş afurisit. Tocmai plecam. Am... am spus tot ce am avut nevoie să spun.

Alexis se întoarse spre ticălos.

— Aşteaptă! Se uită înapoi la Noah şi zise: Poţi să aştepţi afară, te rog?

De data asta îi făcu semn să iasă, iar pentru că era un păru un avertisment şi o pedeapsă în acelaşi timp.

Noah îşi forţă picioarele să se mişte, iar Alexis închise uşa în urma lui. Se opri să asculte, dar apoi se simţi vinovat. Alexis nu-l voia în conversaţia respectivă şi măcar atât putea să facă, să-i respecte dorinţele. Noah se târâi până la unul dintre scaunele de lângă blatul de bucătărie din oţel inoxidabil şi se aşeză. în spatele lui, se deschise uşa de la bucătărie, şi nişe paşi frenetici se apropiară. Se întoarse şi

dădu cu ochii de Jessica.
— Ce se petrece? şopti ea.
Să mă ia naiba dacă ştiu! mormăi el.
_ Ăla chiar e tatăl ei?
_ Aşa se pare.
— De asta a plâns de dimineaţă? Din cauza lui?
Noah ridică brusc capul.
— A plâns?
— A zis că e din cauza alergiilor. Am încercat s-o fac să-mi spună ce se petrece, dar n-a vrut.
Uşa biroului se deschise. Noah sări în picioare, iar jessica scoase un chiţăit şi fugi.
Alexie ieşi prima, se uită scurt la el, apoi se întoarse când ieşi şi Elliott.
— O să te anunţ imediat ce aflu şi eu, spuse ea.
— Să afli ce? întrebă Noah.
Alexis se uită la podea când răspunse:
— Dacă simt un potenţial donator.
Noah simţi cum îi crapă un vas de sânge în creier.
— Fad mişto de mine? O să mergi până la capăt cu asta?
Alexis îşi apăsă degetele pe tâmple.
— încetează, Noah!
Un sunet ca un bâzâit acoperi răspunsul lui Elliott. Noah privi ca prin ceaţă cum bărbatul îşi ia la revedere de la Alexis, face un semn din cap în direcţia lui Noah, iar apoi iese pe uşa bucătăriei.
— Mă întorc imediat! spuse Noah.
Alexis îşi tiupi puntea nasului.
— Noah...
îl urmări pe Elliot.
— Ai ceva tupeu, nu glumă!
Elliott se întoarse în mijlocul cafenelei cu o expresie

neutră, de parcă aşteptase fix asta şi exersase cum să răspundă.

— Ai vrea să mergem într-un loc discret să stăm de vorbă?

— Nu! N-o să dureze mult ce am de zie.

— îmi dau seama că ţii foarte mult la Alexia • bil nu contează prea mult, dar mă bucur că arÂ ^°b®' tău în toate astea. 8pnjM

— Ai dreptate! Nu contează! N-am nevoie de aprob rea ta.

— Nu, nu ai! Şi probabil că n-o să crezi asta, dar îm pasă ce se întâmplă cu ea. 1

Noah pufni dispreţuitor.

— Doar pentru că n-am făcut parte din viaţa ei pânj acum nu înseamnă că n-o consider fiica mea. Sunt sigur că tatăl tău ţi-ar spune că...

— Mi-ar spune dacă ar mai trăi.

Elliott înghiţi în sec.

— îmi pare rău să aud asta!

— De ce ţi-âr părea rău? Ai făcut bani pe moartea lui.

Elliott clătină din cap, pălind.

— Mă tem că nu ştiu la ce te referi.

— Lucrezi pentru un furnizor al armatei. Tata a murit în Irak când Humvee-ul lui prost echipat a dat peste o mină.

— îmi pare rău! Sincer îţi spun! Şi nu doar pentru tatăl tău. Pentru tot ce suferă Alexis acum.

— Serios? Atunci dovedeşte-o! Stai dracului departe de ea.

Uşa de la bucătărie se deschise.

— Noah! spuse Alexis încet în spatele lui, iat tonul ei îi transformă numele într-o dojană.

— Am terminat, îi spuse el, făcând un pas înapoi.

Elliott îi mai aruncă o privire lui Alexis, apoi se întoarse şi plecă. Sunetul clopoţelului de deasupra uşii cafenelei fu ca o coloană sonoră melancolică a retragerii bărbatului, urmată de pocnetul înfundat şi

prevestitor de rele al uşu batante. Alexia intrase înapoi în bucătărie. Noah o găsi aşteptându-l în birou, în picioare, lângă masă.

ge îndreptă spre ea, întinzând braţele ca s-o cuprindă.

_ Te simţi bine?

Spre deosebire de seara trecută, când se lăsase cu bucurie în îmbrăţişarea lui, acum se feri. îşi încrucişă braţele la piept, ca un scut protector. Răceala ei îi pro- vocă şi lui un fior îngheţat în corp.

— Lexa...

— îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi! îi spuse şi îşi trecu palmele tremurânde peste faţa istovită.

Noah voia să-i tragă mâinile şi să-i sărute fiecare rid de îngrijorare. Ea însă trase aer în piept şi începu din nou:

— Aveam nevoie de nişte timp ca să-mi dau seama ce să spun.

Sinceritatea ei brutală, atât de tipică lui Alexis, îl luă prin surprindere de data asta. ~

— Atunci poate ar trebui să vorbesc eu, pentru că ştiu exact ce vreau să spun.

Alexis clătină scurt din cap.

— Nu pot face ăsta acum! Deja am rămas în urmă şi am multe de făcut...

—Poate aştepta!

— Nu poate!

— La naiba, Lexa! încetează să mai vorbeşti cu mine de parcă sunt un client furios care are nevoie să fie calmat.

Ea înghiţi în sec şi îl privi ochi pentru o fracţiune de secundă. Trecuse prea mult timp de când n-o mai atinsese. Noah acoperi distanţa dintre ei şi îi

cuprinse faţa în mâini.

— *Vorbeşte eu mine!*

— Totul e din vina mea şi îmi pare rău!

— Nimic nu e din vina ta!

— N-ar fi trebuit să te sărut!

Lui Noah începură să-i sune clopote de alarmă în îşi lăsă mâinile să cadă şi se dădu în spate.

Ea se uită oriunde altundeva, numai la el, nu

— Ai avut dreptate să opreşti totul! Era o greşea!"! Nu! Nu, nu era o greşeală! Era cel mai imptj. moment din viaţa lui. Dar nu putu scoate acele cu^? pentru că ea îl lovi din nou: *

— Eram... eram vulnerabilă şi supărată, şi am profi tat de tine.

— Ai profitat de mine?

Fusese redus la un soi de papagal care doar îi repeta cuvintele.

Alexis dădu din cap, muşcându-şi buza din nou.

Noah clătină din cap.

— Alexis, n-am vrut decât să ne oprim puţin şi să discutăm despre ce se întâmpla.

— Şi mă bucur că ai făcut-o, pentru că, în mod evident, făceam o greşeală.

El îşi înăbuşi un geamăt.

— Mi-aş da toţi banii din lume doar ca să nu mai spui asta!

— Dar în mod evident ai regretat-o, aşa că...

— N-am regretat nimic!

— Am nevoie de nişte spaţiu.

El clipi des. Creierul lui auzi cuvintele, dar inima lui refuză să le accepte.

— Ce... ce înseamnă asta?

— înseamnă că nu pot gândi limpede acum şi am

tendinţa de a lua decizii proaste când sunt în starea asta, în mod evident...

El se enervă când auzi expresia „în mod evident".

— Şi cred că ar fi mai bine dacă...

_ Nu! Orice ai de gând sâ spui, te înşeli! Nu ar fi mai bine.

_ Am nevoie de nişte timp să mă adun şi să-mi dau seama de nişte lucruri.

Voia s-o contrazică, pentru că, Hristoase, deja simţea cUm se îndepărtează de el ca o barcă pe care o trage valul de la t»rm- drese glasul ca să-şi regăsească vocea.

__ Cât... cât de mult timp?

_ Poate putem vorbi în weekend, la petrecerea burlacilor şi a burlăciţelor.

_ în weekend...

Vocea îi deveni neutră şi lipsită de viaţă, o reflexie a felu- lui în care se simţea. De un an întreg nu trecuse niciodată mai mult de o noapte fără să vorbească. îşi pierdu forţa din genunchi şi se sprijini de blatul de bucătărie din spatele lui.

— Alexis, am nevoie să-mi spui clar ce se întâmplă aici!

Lacrima pe care o văzu curgându-i pe obraz îi făcu stomacul să se prăbuşească,

— Am nevoie de timp!

Alexis îşi încleştă şi mai bine braţele la piept şi, arun-pânriii-i o ultimă privire, plecă. Noah nu se putu clinti cât traversă ea bucătăria, împinse uşa batantă şi dispăru în cafenea. Beefcake trase cu ochiul de după colţ din magazie şi şuieră la el.

— Ce să zic, du-te dracului şi tu! mormăi Noah.

Se desprinse de blat, îşi trecu mâinile peste ochi,

pomi spre uşa din spate, apoi se opri şi se întoarse. Mai făcu asta de trei ori înainte să-şi lovească pumnul de palma cealaltă cu un mârâit, să smucească uşa şi să iasă pe alee cu Paşi apăsaţi. Mai trecură cinci minute de indecizie până îşi Pomi maşina şi plecă. Voia să lovească ceva,
Nu, stai! Nu ceva!
Pe cineva!

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

NOAH TRASE MAŞINA ÎN PARCAREA DIN ŞPATELE CLUBU. lui Temple. înşfacă de pe podea cartea, care căzuse de pe scaun în timpul unui viraj mai agresiv în drum spre bar. O împături într-o palmă furioasă, se dădu jos de pe locul din faţă şi trânti portiera pentru că aşa avea chef şi p_{en}. tru că îl făcea să se simtă mai bine, şi avea nevoie să-şi facă încălzirea pentru marele spectacol.

Uşa din spate era încuiată, după cum ştia că va fi, motiv pentru care începu să bată cu pumnii în ea până când, în sfârşit, se deschise. O lucrătoare de la bucătărie pe care n-o cunoştea scoase capul. .

Noah îşi băgă mâinile prin uşă şi b împinse larg.

— Hei! strigă femeia, alergând după el.

Noah tropăi prin holul întunecos până la birourile din spate. Sonia tocmai mergea în direcţia opusă, dar se opri când îl văzu.

— Măiculiţă, ce-i cu tine?

— Unde e? mârâi Noah.

— Poftim?

— Mack! Unde e?

— în biroul lui? De ce?

Moah se răsuci pe călcâie şi continuă să meargă până unse la P^P111 de “““P6" administrative din dreapta. ® . jjjar când Mack ieşea din birou.

Acesta se opri când îl văzut pe Noah şi îi zâmbi larg.

_ Salutare, frate! Credeam că nu poţi veni cu noi azi.

_N-am venit pentru afurisita ta de degustare de mâncare! zise Noah şi azvârli cu cartea în el.

Aceasta îl lovi pe Mack în piept şi apoi căzu la podea, cu paginile fluturând jalnic.

Mack se uită în jos, apoi din nou în sus, cu sprâncenele ridicate.

— Să înţeleg că nu ţi-a plăcut?

Sarcasmul lui Mack transformă furia lui Noah în ceva înfricoşător.

_ Duceţi-vă dracului şi tu, şi cărţile tale! Şi rahaturile astea cu clubul tău ridicol şi imbecil de carte pentru bărbaţi

Mack se apleacă şi culese volumul de pe jos.

—Ai distrus cotorul, omule!

—A, da? Şi tu ne-ai distrus pe mine şi pe Alexis! Sprâncenele lui Mack se adunară laolaltă.

—Despre ce vorbeşti?

—Despre ce naiba crezi că vorbesc?

Mack se apropie de el.

Noah se răsuci pe călcâie. Trebuia să plece de acolo.

—Aşteaptă, Noah! Stai o secundă!

— Du-te dracului!

Mack trecu pe după el şi îi blocă drumul, cu braţele larg întinse. Noah se dădu înapoi, cu pumnii încleştaţi, gata să se bată,

— Dă-te din drumul meu!

— Aşteaptă puţin, bine? spuse Mack. Ai venit că e evident că vrei ajutor, chiar dacă nu eşti disiCi›a^ recunoşti. Pu" s-o

Şi poate pentru că Mack avea dreptate sau poate tru că Noah era dornic să fie pedepsit, bărbatul se su

Din acest motiv, douăzeci de minute mai târzi^ trezi înghesuit între Colton şi Rus pe bancheta din g a SUV-ului lui Mack, în timp *ce* acesta gonea pe au^ stradă. De pe locul pasagerului, Malcolm se holba la el cu o expresie dezamăgita.; Zece minute mai târziu – pe bune, dacă ar fi durat mai mult de atât, Noah ar fi vomitat în poala Rusului, pentru că Mack conducea ca o cizmă – SUV-ul opri în parcarea unei clădiri simple, maro, cu o pergolă dungată şi o firmă pe care scria PRICKLY

PEAR CATERING.

Rusul deschise prtiera din spate şi aproape căzu pe asfalt.

— Haide, Noah! Avem mâncare bună, iar tu o să ne spui de ce o dai în bară în halul ăsta.

Noah scoase cel mai lung oftat din istorie şi îşi târâi picioarele după grup. O femeie cu şorţ negru îi aştepta la intrare şi îi conduse spre o masă din apropierea bucătăriei deschise.

— Ştii că mie nu-mi pasă absolut deloc de toate astea, nu? spuse Noah, trântindu-se ca un adolescent morocănos pe scaun.

~ Asta îmi răneşte sentimentele! spuse Mack. Ne creăm amintiri!

Femeia cu şorţ se întoarse cu o tavă pe care erau pahare cu cocktailuri Mimosa. Noah comandă apă.

Mack oftă şi aşteptă până când femeia se îndepărtă, apoi îşi îndreptă atenţiş spre Noah.

__ Avem vreo zece minute până vor aduce mâncarea că dă-i drumul! Ce naiba ai făcut?

__ Presupui că e vina mea?

Şi desigur, aşa şi era.

Băieţii schimbară una dintre privirile lor iritate şi apoi izbucniră în râs.

__ Bineînţeles că e vina ta, dobitocule! spuse Colton. __ Avem nevoie de detalii, zise Malcolm. Ca să putem înţelege situaţia.

— Detaliile sunt un pic cam personale.

— înţelegem...

Noah îl întrerupse pe Malcolm.

— Şi vorbim despre Alexis aici, bine? Nu mă simt tocmai confortabil să vorbesc despre ea aşa.

Mackoftă.

— Faci parte din clubul de carte, Noah! Să te simţi inconfortabil vine la pachet cu asta.

— Pur şi simplu varsă totul repede, ca şi cum ai smulge un bandaj! îi recomandă Malcolm.

Astfel că, oftând profund, Noah le relată în mare ce se petrecuse, omiţând cât mai multe detalii posibil. Când termină de povestit, băieţii îl priviră în tăcere.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles bine! spuse Malcolm după un moment. Ea a iniţiat totul? Adică, *ea* te-a sărutat prima?

Noah simţi cum pieptul i se încălzeşte şi i se încordează în acelaşi timp.

~ Da, ea m-a sărutat prima.

~S-a aruncat pe tine cu braţe şi picioare şi tot tacâmul? întrebă Colton.

~~ Sau a fost, mai degrabă, ceva tandru, ea o atingere Uşoară cu gura?

Rusul întrebă asta, iar el nu arăta ea şi Curn ar fi ies

măcar sensul cuvântului tandru, darămite 8ă capabil de asta.
Noah întoarse privirea.
— Tandru, cred. La început.
Doamne, ce jenant era! Crezuse că fusese umilit^ gj le explice toată treaba cu >a uitat la sfârcurile mele; dar asta de acum avea să-l omoare.
Malcolm îşi mângâie barba.
— Şi tu ai oprit-o?
— Nu imediat. Lucrurile au devenit mai...
Obrajii lui Noah luară foc.
— Mai cum? întrebă Mack, făcând tot posibilul, şi eşu. ând, să-şi ascundă expresia de satisfacţie de pe chip.
Lui Noah avea să-i facă plăcere să-l plesnească în curând. Şi tare!
— A devenit mai mult decât sărutat? insistă Malcolm.
— lisuse, da!
Colton se aplecă spre el.
— Aţi ajuns şi la partea cu nuditatea?
— Poftim?
— Nuditate, explică Rusul. înseamnă dezbrăcaţi.
— Ştiu ce înseamnă nuditate, în puii mei! Şi nu, nu am ajuns la partea cu nuditatea.
Malcolm le aruncă Rusului şi lui Colton priviri dezaprobatoare.
— Cât timp a durat? întrebă el, concentrându-se din nou asupra lui Noah.
O veşnicie şi nu suficient de mult.
— Câteva minute.
Colton rânji,
Deci, doar v-aţi sărutat sau v-aţi şi frecat niţel

unul jp altul?

Noah îi a*»[1]® [de]£[etul] mtfociu.

Hiack interveni din nou.

__ Spune-ne ce s-a întâmplat mai departe!

Noah îşi trecu mâna prin păr.

__A început să-mi desfacă blugii, iar eu m-am panicat şi i-am spus că ar trebui să ne oprim, şi apoi ea a fugit din casă.

Colton rămase cu gura căscată.

__ De ce te-ai oprit din sărutat? Nu asta voiai? Să duci relaţia mai departe?

— Ba da, dar voiam să mă asigur că şi ea vrea acelaşi lucru!

— Dar tu de câte semne ai nevoie? i-o trânti Mack.

— Nu pricepeţi! Trece prin multe acum! Tocmai venise de la casa tatălui ei şi era supărată. N-am vrut să profit de asta.

Ca să nu mai menţioneze şi faptul că toate celulele creierului său erau blocate în cea mai mare şi mai dureroasă erecţie pe care o avusese vreodată.

— Aha, şi ai făcut-o să se simtă respinsă? îl luă la rost Colton. Bravo, bulangiule! Nici hu-i de mirare că ţi-a spus că are nevoiede spaţiu. Ai făcut-o să se simtă prost.

— N-o respingeam!

—A venit la tine după ce a fost respinsă de tatăl ei, spuse Malcolm. Şi-a făcut curaj să-ţi arate care-i sunt sentimentele faţă de tine, iar tu ai oprit-o. Ce altceva ar fi trebuit să creadă?

Indignarea se amestecă urât cu ruşinea.

— E vina voastră! Dacă nu mi-aţi fi dat cartea aia Hdicolăşi...

Mack zâmbi larg.

— Deci ai continuat să citeşti.

— Pentru numele lui Dumnezeul exclamă Noah şi j trecu mâna peste barbă. Da, am continuat să citesc. Dar numai pentru că mi-aţi băgat în cap toate ideile astea prosteşti. Voi mi-aţi distrus relaţia cu ea!

— Frate, tu eşti ăla care a sărutat-o şi s-a panicat' comentă Mack.

— Şi i-ai arătat cărarea fericirii, adăugă Mack.

Rusul chicoti.

Bijuteriile familiei.

Malcolm flutură din mână.

— Ne lipseşte un pas aici. în ce punct anume i-ai spus ce simţi cu privire la ea?

Se lăsă linişte la masă. Noah tresări şi lăsă privirea în jos.

— Noah, *i-ai spus* ce simţi cu privire la ea, nu-i aşa?

— Eu... Nu chiar...

Reacţia care urmă nu ar fi putut fi mai violentă nici dacă ar fi fost prins făcând cosplay în costumul lui Kylo Ren cu o sabie luminoasă, albă. Grupul explodă într-o avalanşă de înjurături şi pumni care se loveau unul de altul.

— Idiotule! i-o trânti Mack în cele din urmă.

Colton pufni dispreţuitor şi clătină din cap.

— îţi dai seama că eşti un mare idiot, nu?

Noah simţi cum i se urcă în gât un gust acru.

—- Am încercat să vorbesc cu ea, protestă Noah. Nu vrea să mă asculte!

Mack pufni şi se uită la Malcolm.

— Care ai spune că e una dintre chestiile care te enervează cel mai tare la romanele de dragoste prost

scrise?

Malcolm îşi încrucişă braţele la piept.

_ Atunci când două personaje adulte evită să aibă o conversaţie matură care ar putea schimba cursul poveştii.

Din bucătărie ieşiră doi chelneri ţinând în echilibru platouri grele cu ceea ce păreau a fi douăzeci de farfurii. Rusul bătu din palme şi îşi îndesă un şervet în gulerul tricoului. Noah nu-i împărtăşea entuziasmul. Apetitul lui era inexistent. Alese cu indiferenţă câteva chestii, dar abia gustă din mâncare şi ignoră conversaţiile cu privire la ce feluri ar trebui să aleagă Mack pentru nuntă.

Malcolm îl înghionti cu genunchiul.

— Ştii ce-mi place cel mai mult la cărţile astea? îl întrebă încet.

Noah îşi înghiţi o replică răutăcioasă. Nu avea chef să discute despre cărţile alea afurisite, dar voia să audă cuvintele înţelepte ale lui Malcolm, aşa că nu spuse nimic.

— îmi place cum ne fac să ţinem cu aproape toate personajele dacă înţelegem, pur şi simplu, de ce fac ceea ce fac. îi lăsăm pe eroi să scape cu aproape orice – inclusiv s-o îndepărteze pe femeia pe care o vor cu disperare – dacă au o motivaţie puternică. Acel *de ce* din spatele acţiunilor lor.

Se lăsă linişte în jurul mesei, toţi fiind dornici să audă ce avea Malcolm de spus, ca nişte copii care stăteau la picioarele profesorului lor preferat.

— întrebarea principală pe care trebuie să ne-o punem, atât în cărţi, cât şi în viaţa reală, e de ce. De ce face un personaj lucrurile pe care le face? Care e cauza ascunsă a temerilor sau a greşelilor lui?

Lui Noah nu-i plăcea unde bătea Malcolm.

~ Tot spui că ţi-e teamă să faci vreo mişcare cu ea Pentru că e vulnerabilă, zise Malcolm. Dar poate că tu eşti cel vulnerabil. Poate că ai întrerupt sărutul nu ca s-o Protejezi pe ea, ci ca să te protejezi pe tine.

De data asta, liniştea care urmă după cuvintel respectuoasă, gravă, şi îl făcu pe Noah să simtă f turi pe piele. Brusc se simţi vulnerabil, şi nu doar că tocmai recunoscuse că se sărutase du cea mai bună^ etenă a lui.

Pri

— Noah, de ce ai oprit-o aseară?

— V-am spus! Voiam doar să mă asigur că asta e adevărat ceea ce-şi doreşte, că nu e doar supărată.

— O cunoşti pe Alexis. Ar face asta?

Gustul amar îi urcă din nou în gură; Noah clătină din cap. Nu, n-ar face asta! Dispreţul de sine se transformă în regret şi apoi în panică atunci când Noah îşi dădu seama, în sfârşit, ceea ce făcuse. Şi revelaţia aia îi coborî până în străfundurile întunecate ale stomacului. După mai bine de un an în care fusese acuzată că îşi folosise corpul pentru orice, de la răzbunare la a avansa în carieră, Noah se purtase aproape de parcă făcuse la fel – de parcă îşi folosise corpul pentru a-şi satisface vreun soi de nevoie emoţională temporară.

Sfinte Sisoe! Ge făcuse? îşi împinse farfuria şi îşi propti coatele pe masă ca să-şi poată îngropa faţa în mâini.

— Cred că ai oprit-o pentru că nu erai sigur că asta e ceea ce vrei *tu,* spuse Malcolm.

Noah ridică privirea.

— Bineînţeles că asta este ceea ce vreau!

— Poate că toate lucrurile despre care vorbeşti, cum că nu vrei s-o împovărezi când e deja supărată, e doar un pretext. Poate că ţi-e teamă de ce te aşteaptă la celălalt capăt al schimbării din relaţia voastră.

Lui Noah nu-i plăcu adevărul acelei acuzaţii. îşi apăsă podul palmelor pe ochi.

^.pe-asta n-am vrut să-mi dezvălui sentimentele.

C, că ştiam că ne putem distruge prietenia.

fj-o va distruge dacă îi spui ce simţi cu adevărat. ^jm îl lovi uşor pe Noah cu pumnul în spate şi adă- 061 mai important׳arată4 ce simţi! Las-o să vadă! • gs^o să te vadă pe tine.

Cspuneţi-mi ce să fac! îi imploră Noah, disperarea transformându-i vocea într-un scâncet.

_ Trebuie să-i acorzi spaţiu, aşa cum ţi-a cerut, spuse jlack. Dar foloseşte timpul în avantajul tău.

. gi asta ce vrea să însemne?

_ Lucrează la tine însuţi! îi sugeră Malcolm. Gân- care e motivaţia din spatele acţiunilor tale!

Şi, ¿în acest motiv, o oră mai târziu, Noah se trezi că ia cartea din nou cu el pe canapea.

Missy U găsi pe AJ tu ochii roşii şi trăgându-şi nasul, cu o sticlă de Jameson pe jumătate goală pe măsuţa de cafea din faţa lui şi cu un pahar uitat în mână. Latele- vizor, pusese pauză înregistrării cu recitalul de balet dl Tarei dindasaatreia.

El ridică privirea când o simţi intrând în cameră.

—Am ratat toate astea...

— Da, aşa e!

AJ se şterse la nas cu dosul palmei.

— De ce mi-ai dat înregistrările astea?

Missy oftă profund şi se lăsă pe canapea lângă el. —Ai vrut să le vezi.

— Păi dacă scopul tău a fost să mă torturezi, atunci ai reuşit.

— De ce? Pentru că n-ai făcut parte din ele? Romanţezi un trecut din care n-ai vrut să faci parte atunâ când s-a întâmplat. Ai fi pierdut totul oricum. Recitalul de balet? A fost în acelaşi weekend în core ai jucat primul tău Super Bowl. Concursul de talente de Halloween? în mijlocul lui octombrie. Serbarea de Crăciun? Ai fi ratat-o pentru un meci.

— Aş fi găsit un mod de a participa la serbarea de Crăciun a fiicei mele.

Missy ridică din umeri.

— Poate că da. Poate că nu. înclin foarte tare spre nu. Se ridică.

— Lucrurile astea cu privire la care eşti supărat? Alea sunt părţile bune. Stai aici şi plângi la un pahar de whisky că ai ratat sărbătorile şi petrecerile aniversare, dar nu vezi toate celelalte lucruri. Nu sunt filmu- leţe cu săptămânile de nopţi nedormite când a trebuit să umblu de la un capăt la altul al holului cu un sugar cu colici. Nu sunt filmuleţe în care să vezi certurile pentru teme sau anii în care îşi dădea ochii peste cap, sau orele în care mă chinuiam s-o învăţ la oliţă, sau ziua aia stânjenitoare când a făcut o criză în toată regula la Target şi a trebuit s-o car afară la subraţ, cape o minge de fotbal. Poţi să stai acolo şi să-mi spui cu sinceritate că ai vrut toate astea? Că ai fi fost acolo pentru toate astea?

Ochii lui se întunecară.

— Păi nu vom şti niciodată, nu? Pentru că mi-ai ascuns-o.

— Ar fi trebuit să răspunzi la telefon.

— Ar fi trebuit să încerci mai tare, fir-ar al naibii! Ea îl studie în tăcere.

— Poate că ai dreptate.

AJ holbă ochii când o auzi recunoscând.

— Poate că ar fi trebuit să sun neîncetat în fiecare zi timp de şase luni în loc să sun doar o dată Poate ar fi trebuit să-ţi trimit o ecografic prin poştă la apartament. La naiba, poate chiar ar fi trebuit Să zbor la celălalt capăt al ţării cu un nou-născut *şi să apar neanunţată la selecţiile pentru NPL. Chestia e că eu sunt dispusă să stau aici şi să recunosc tn faţa ta că aş fi putut încerca mai tare, dar numai dacă şi tu eşti dispus să recunoşti că n-ar fi schimbat cu ceva lucrurile.*

El clipi des, cu chipul împietrit.

— Şi până când nu eşti dispus să /aci asta, *noi doi nu mai avem ce discuta.*

Missy se îndreptă furioasă spre dormitor şi trânti uşa în urma ei. Câteva minute mai târziu, auzi aceeaşi uşă deschizându-se. Se rostogoli pe pat şi văzu silueta lui AJ în prag.

Se sprijinea, beat, de cadrul uşii.

— Vreau să aud despre criza de la Targetl

Missy privi în gol. Ar fi trebuit să-l trimită la naiba, dar n-o făcu! în schimb, se ridică în şezut şi se sprijini de tăblia patului.

— Avea trei ani, era mult prea precoce şi îi trecuse de mult ora de somn. Trebuia să intru repede să *cumpăr un cadou pentru unul dintre prietenii ei de la creşă. în secunda în care am ajuns la departamentul de jucării, a văzut ceva ce voia, dar bugetul meu pentru săptămâna aceea nu-mi permitea să cumpăr decât jucăria pentru băieţelul respectiv. A făcut o criză aşa cum fac toţi copiii. Doar că a trebuit s-o iau pe sus şiîn secunda în care am ajuns în parcare a început* să strigexiupă *ajutor.*

Aproape am fost arestată din cauza ei.

Hohotul de râs al lui AJ o luă prin surprindere.

— Şi oamenii ce-au făcut?

— Se uitau la mine de parcă răpeam uri copil! Şi eu încercam să le spun că ea mea, doar că e *funoasă.*

El râse mai potolit de data asta, dar apoi se lăsă o linişte gravă.

— Ce îşi dorea?

— Nici măcar nu-mi aduc aminte. Probabil păpuşă prinţesă. îi plăceau mult păpuşile alea. ' °

AJ se întoarse cu spatele, iar apoi ea văzu cum i lasă umerii. Şi apoi mâinile îi acopereau faţa şi... y frate! Plângea! Plângea pe bune!

Missy dădu la o *parte pilota şi coborî din pat.*

— AJ...

El se răsuci brusc şi o lipide corpul lui dur. Faţa ii căzu pe umărul ei.

— îmi pare rău, Missy! îmi pare rău că a trebuit să faci vreodată genul ăsta de alegeri, că propria mea fiică a trebuit să renunţe la o afurisită de jucărie de la Target pentru că mama ei nu şi-o permitea, în timp ce taică-su era plecat să facă milioane de dolari.

Ea îl ţinu în timp ce plângea, până când puterile îi secară şi se sprijini de peretele din spate. AJ se lăsă să alunece până pe podea şi se aşeză cu un genunchi ridicat.

— Ai avut dreptate! îi spuse el.

— Cu privire la ce?

— N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

Lui Missy i se făcu milă de el şi i se alătură pe podea

— Mulţumesc că ai recunoscut asta!

AJ se întoarse să o privească.

— Eram îngrozit de perspectiva de a fi tată. De ce ar fi însemnat, nu numai pentru mine, ă şi pentru ea Tot ce sunt, tot ce ştiu. e fotbalul. I-a fost mai bine fără mine, şi ştim amândoi asta.

— Asta e o justificare sau o scuză?

— E regretul meu. AJ se întinse şi îi *dădu la o parte părul de pe frunte, apoi adăugă: Dar n-a regret doar pe Tara. Regret şi alte lucruri.*

Greutatea şi semnificaţia privirii lui îi făcu obrajii să ardă.

__ Te-am pierdut şi *pe tine. N-am avut ocazia să te văd cum devii mamă şi cum te transformi în femeia care eşti. Cred că mi-ar fi plăcut să fiu parte din acest proces.*

Inima parcă i se opri în loc. Habar n-avea despre ce vorbeşte. Era doar plin de remuşcări şi de whisky.

— încă romanţezi lucrurile. Nu mă iubeai. Nu ne-am fi căsătorit, iar dacă am fi făcut-o, am fi fost nefericiţi. Ştii asta.

— N-am fi nefericiţi acum.

Ea scoase un hohot sonor de râs. *Chiar era beat.*

— Am putea încerca, Missy! N-am putea?

-Nu!

— De ce nu?

Ea îşi întoarse capul spre el.

— Pentru că nu vrei asta cu adevărat.

— Ba da, vreau! Vreau să te cuceresc aşa cum ar fi trebuit s-o fac atunci. Vreau să-ţi cumpăr casa ta de vis şi să plătesc taxa de facultate a Tarei, şi să *vă duc în călătorii. Vreau să-ţi dăruiesc bijuterii şi...*

Dezamăgirea o făcu să se ridice din nou în

picioare.

— Asta crezi tu că vreau sau îmi e necesar? De asta crezi că are Tara nevoie?

Clătină din cap înainte să răspundă.

— Nu avem nevoie să te dai mare în faţa noastră. Avem nevoie doar să fii aici pentru noi. Nu există gest mai măreţ decât ăsta. Şi e singurul lucru pe care nu ni l-ai putut oferi niciodată.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ALEXIS NU SE CONSIDERASE NICIODATĂ O LAŞĂ.

Naivă, poate! Nechibzuită, sigur! Dar tot ce făcuse vreodată, fiecare greşeală oribilă pe care o comisese, avusese un motiv.

Nu neapărat un motiv bun. Uneori, un motiv prost. Alteori, motivul fusese că nu avea de ales. Dar niciodată nu simţise că făcuse ceva doar de frică.

Nu până luni, când îi spusese lui Noah că are nevoie de spaţiu şi apoi plecase de lângă el. La momentul acela, păruse lucrul cel corect, dar, odată cu trecerea timpului, îndoiala şi regretul fuseseră urmate de o doză punitivă de singurătate, care o făcuse să priceapă ce anume îi declanşase decizia: laşitatea. Fusese umilită de reacţia lui la sărutul lor, aşa că se ascunsese, pur şi simplu. Petrecuse întreaga săptămână evitându-i pe toţi şi toate întrebările lor – pe Liv, pe Jessica şi pe Sonia. Se îngropase în muncă şi le fentase încercările de a o face să vorbească.

Chiar şi atunci când primise un apel de la centrul de transplant şi fusese informată că trecuse de testele iniţiale şi că asta o făcea o posibilă donatoare, îi rugase pe

ceі de acolo să le spună lui Elliott şi lui Gândi, în loc să-i sune ea însăşi.

Aşa că n-ar fi trebuit să fie o surpriză, joi seara, când o bătaie puternică se auzi în uşa de la intrare. Coborî la parter fără tragere de inimă. Deschise uşa şi dădu nas în nas cu Liv, Jessica, Thea *- sora lui Liv – şi Sonia. Aveau sticle de vin, cutii cu îngheţată şi expresii hotărâte care nu-i lăsară de ales decât să facă un pas în spate şi să le ;ngăduie să intre.

— Stai jos! îi spuse Liv, împingând-o pe Alexis spre canapeaua din living. Ne ocupăm noi de tot restul, iar apoi o să ne spui ce naiba se petrece!

Alexis se prefăcu neştiutoare.

— La ce te referi?

Jessica şi Sonia se trântiră la capete opuse ale canapelei şi o prinseră la mijloc.

— Nu face pe proasta! spuse Jessica. Te-ai purtat aiurea toată săptămâna, iar Noah n-a mai venit la cafenea de luni dimineaţa.

— Am fost ocupaţi amândoi.

— De asta arată ca un căţeluş căruia i s-a luat jucăria preferată? întrebă Thea, întorcându-se din bucătărie cu linguri şi cu îngheţată.

îndesă apoi în mâinile lui Alexis o găletuşă de îngheţată cu ciocolată neagră şi vişine, şi se aşeză pe podea. Liv veni după ea cu vinul şi cu paharele.

— V-aţi certat sau ce? întrebă Jessica.

Alexis înfipse lingura în îngheţată.

-Nu!

Jessica acceptă un pahar de vin de la Liv.

— Are de-a face cu faptul că a ţipat la Elliott?

— Da şi nu. Nu ştiu de unde să încep!

îi dădu îngheţata Soniei, care începu să din
mănânce ea fără ezitare.

Liv scoase brusc o exclamaţie.

— Măiculiţă! S-a întâmplat ceva între voi!

-*Nu!* Alexis simţi cum îi ard urechile.

— V-aţi tras-o? întrebă Liv fără menajamente.

Alexis se îndreptă de spate, dar ceva o dădu de gol, ori faţa, ori tonul vocii. Le ascundea ceva.

— Atunci ce se petrece? întrebă Liv.

Alexis îşi aruncă mâinile în aer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ne-am sărutat, bine? Prietenele ei icniră la unison atât de tare, că Alexis simţi cum îi pocnesc urechile.

— Of, Doamne! gemu Alexis şi se lăsă la loc pe spate pe pernele canapelei.

Liv o apucă de mâini şi o trase înapoi sus.

— Detalii! ■

— Detalii? se răsti Alexis. Bine! Detaliile sunt că eu l-am sărutat, iar el mi-a spus să mă opresc, aşa că i-am spus că am nevoie de spaţiu şi acum lucrurile sunt megastânjenitoare între noi, iar eu sunt îngrozită că-l voi vedea weekendul ăsta la burlăciţelor. Gata! Sunteţi la curent! Pe chipul lui Liv apăru o expresie nedumerită.

— Stai! Ţi-a spus el să nu-l mai săruţi? N-are petrecerea burlacilor şi a sens.

— Ba are sens! M-am înşelat crezând că şi el vrea asta, iar acum ne-am distrus prietenia.

Liv se sprijini de spătar, clătinând din cap şi muşcân- du-şi buza.

— Nu, nu ai înţeles tu bine. El...

gₑ întrerupse, tresărind.

_ El ce? întrebă Alexis.

— Probabil că n-ar trebui aă-ţi spun asta, pentru că Mack e foarte serios cu privire la clubul lui de carte, dar asta pare o urgenţă.

Alexis clătină din cap.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre Noah. A cerut să fie primit în clubul de carte. Pentru tine.

Alexis simţi cum inima i-o ia la goană.

— Serios?

— Te vrea, Alexis! dectretă Liv.

Bubuitul inimii aproape că-i acoperi vocea.

— Şi atunci de ce m-a respins?

Sonia scoase un zgomot neatrăgător.

— Pentru că e bărbat, iar bărbaţii sunt nişte rahaţi cu ochi.

Thea îi aruncă Soniei o privire care o reduse la tăcere.

— Pentru că uneori cel mai înfricoşător lucru din lume pentru un bărbat este să recunoască ce simte, spuse ea. Gavin şi cu mine aproape am divorţat din cauza acestei frici.

Liv ridică din umeri.

— Şi ştii că şi eu aproape că am buşit lucrurile cu Mack din acelaşi motiv.

— La mine e diferit. Eu l-am sărutat; el s-a oprit şi...

Ruşinea îi făcu stomacul să se răzvrătească.

— Şi ce? insistă Thea. A spus ceva?

„N-am regretat nimic!" Alexis lăsă capul în jos.

— A încercat să-mi vorbească despre asta luni.

A venit la cafenea, dar Elliott era acolo, iar eu

eram aşa de supărată cu privire la tot ce se petrecea, că i-am spus că am nevoie de spaţiu.

Liv şi celelalte fete schimbară o privire încărc... semnificaţii.

— Deci, de fapt, şi tu l-ai respins,

Alexis închise strâns ochii şi şi-i apăsă cu podul palm i

— Mă simţeam confuză şi umilită, iar acum simţeam distrus cea mai sănătoasă relaţie pe care am avut^ vreodată cu un bărbat.

Liv se uită la Alexis cu o privire care spunea că urma să-i spună ceva serios. Alexis detesta expresia aia!

— De-asta m-ai evitat toată săptămâna, spuse ea.

— îmi pare rău! Aveam nevoie să mă ascund o vreme Liv îşi înmuie tonul şi expresia feţei.

— înţeleg! Ştiu că ăsta e unul dintre modurile tale de a gestiona anxietatea. De asta n-am venit acum două seri, dar aş vrea să fi ştiut motivul pentru care eşti stresată.

— Alexis! spuse Thea, întrerupându-le pe un ton scăzut. Tu ce fel de relaţie vrei să ai cu Noah?

— Păi l-am sărutat, nu?

încerca să fie amuzantă, dar vocea îi tremură, iar întrebarea ieşi mai degrabă speriată.

— Mă simt în siguranţă cu el. Şi a trecut atâta timp de când nu m-am mai simţit în siguranţă cu un bărbat!

Liv o strânse de genunchi.

— Uneori e aşa de greu să am încredere în instinctele mele! Şi când Noah s-a desprins de mine, pur şi simplu mi-a distrus toată încrederea pe

care o mai aveam.

Jessica îi cuprinse spatele cu braţul.

— Meriţi să te simţi în siguranţă şi fericită. Şi dacă vrei să ai asta cu Noah, atunci trebuie să fii sinceră cu el.

-Mi-e frică!

— Bineînţeles că îţi este! Dar eşti şi cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. îmi spui tu mie

cg ai avut curajul să te baţi cu cineva ca Royce Preston, iar acum n-ai curajul să-i spui lui Noah că vrei mai mult decât prietenie?

Alexia reuşi să râdă slab.

__ l-am spus că poate o să vorbim în weekend, dar n-aş vrea să fac lucrurile stânjenitoare.

Liv pufni.

— Pentru cine?

Alexia făcu semn spre prietenele ei.

— Pentru voi. Pentru toată lumea. Weekendul ăsta e despre tine şi Mack, nu despre mine şi Noah.

Liv îndreptă un deget spre ea.

— Potoleşte-te! Asta-i ridicol! Suntem prietene!

— Dar ăsta e weekendul cu petrecerea burlăciţelor. Nu vreau să ţi-l stric.

— Singurul lucru care mi-ar putea strica weekendul ar fi ca tu să nu fii acolo.

— Crede-mă, mi-a trecut şi asta prin minte! Liv strânse din buze de parcă luase o decizie.

— Eu am o idee mai bună. Vei folosi weekendul ăsta în avantajul tău, iar noi te vom ajuta.

Alexis înghiţi în sec.

— Am mai văzut privirea asta la tine, Liv, şi e înfricoşătoare.

— Lasă totul în seama noastră! îi zise Liv. Până se termină weekendul ăsta, tu şi cu Noah o să dansaţi dez- brăcaţi la orizontală.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

PÂNĂ VINERI, NOAH SE SIMŢEA CA PODEAUA MURDARĂ a unei toalete publice.

Ştiuse că avea să fie o tortură să stea o săptămână fără să vorbească cu Alexis, dar nu fusese pregătit pentru cât de zdrobitor de singur se simţise. Să se trezească fără sâ-i dea mesaj. Să se ducă la culcare fără s-o sune ca să-i spună noapte bună. Pentru cineva care, aparent, nu fusese într-o relaţie cu ea, cu siguranţă se simţea ca şi cum fusese părăsit.

Şi cel mai rău lucru era amintirea sărutului ei. A felului în care o ţinuse, în sfârşit, în braţe. Senzaţia mâinilor ei pe corpul lui, sunetele pe care le scosese, acele icnete şi gemete scurte» Visele lui fuseseră de-a dreptul pornografice toată săptămâna, iar asta îl făcuse să se simtă şi mai groaznic pentru că o resimţea ca pe o trădare sau ceva asemănător.

Nu putuse dormi toată ziua de joi de emoţie că avea s-o revadă, astfel că, deşi avionul lor spre Memphis decola abia la ora zece vineri dimineaţă, plecă spre aeroport mai devreme. Doar în caz că reuşea s-o prindă pe Alexis singură.

Noah urmă indicatoarele spre zona în care se făcea cjjeck-inul pentru avioanele private şi zborurile pe distanţe scurte. Colton aranjase ca ei să folosească nu ştiu ce avion privat în weekendul acela şi partea stângistă radical» din el se chirci, ştiind ce amprentă de carbon lăsa pe pământ acea excursie de weekend. Memphis era la maximum trei ore de mers cu maşina. Nu aveau nevoie de un afurisit de avion.

îşi dori ca el şi cu Alexis să fi mers împreună cu maşina. Ar fi avut timp să stea de vorbă, pentru că în ziua respectivă şi în următoarea urmau să nu aibă vreme. Planul era ca băieţii să meargă de la aeroport direct la un spa pentru masaje, în timp ce Liv şi domnişoarele de onoare îşi făceau pedichiura. Apoi tot grupul urma să se reunească seara pentru cină şi o plimbare prin baruri.

Noah lăsă maşina în parcarea privată de lângă hangarul unde trebuiau să se întâlnească cu toţii şi înghiţi în sec de dezamăgire când nu văzu maşina lui Alexis. Dezamăgirea crescu şi mai mare când îşi dădu seama că Rusul era deja acolo.

Noah îl găsi lângă o valiză enormă şi un colac gon- flabil umflat. Râdea la ceva de pe telefon. Când Noah se apropie, îi întinse mobilul.

— Raton care mănâncă struguri.

Noah arătă spre colacul gonflabil.

— Ce-i cu aia?

— Au piscină la hotel, iar eu nu ştiu să înot. Râse, apoi întoarse din nou telefonul, adăugând: Raton care mănâncă o banană.

— Ce naiba ai în bagaj? mormăi Noah, arătând

spre valiză.

— Am nevoi alimentare speciale.

— E *numai* mâncare acolo?

Rusul desfăcu braţele.

_ Ai o zi proastă. Ai nevoie de o îmbrăţişare?

__ Sunt bine, mersi... Ah!

Brusc se trezi cu faţa smotocită la pieptul masiv al Rusului. O mână cărnoasă îl lovi pe spate şi aproape îi deplasă nişte coaste.

— Da, ai nevoie de o îmbrăţişare!

— Pot să vă întrerup sau e un moment special?

Colton se furişase lângă ei, cu vocea încărcată de amuzament.

Noah se dădu în. spate, iar Colton scoase un zgomot şocat.

— Maică sfântă, arăţi ca dracu'!

Rusul îl bătu din nou pe spate.;

— Are o zi proastă.

Nu trebui să răspundă deoarece Rusul întoarse telefonul din nou.

— Raton care mănâncă bezele.

Colton îl trase pe Noah deoparte la câţiva paşi distanţă şi îşi coborî vocea: ,

— Dacă tot stai cu el în acelaşi apartament, vezi dacă poţi afla ceva!

— Ce să aflu... Stai aşa? Sunt cazat în acelaşi apartament cu Rusul?

— Da, nu ştiai?

— Nu, fir-ar al naibii, nu ştiam! Cine a decis asta? Colton ridica din umeri.

— Cred că Mack. Aproape toată lumea îşi aduce soţia sau iubita, aşa că eu stau în acelaşi

apartament cu fratele lui Mack. Deci tu stai cu Rusul.

—De ce nu pot sta eu cu Liam?

Vocea lui căpătă tonul unui adolescent plângăcios.

- Pentru că ai abilităţi de investigare. Colton făcu ₈emn spre valiza imensă a Rusului şi coborî vocea: Caută-i prin bagaj şi vezi dacă găseşti dovezi despre soţia lui

- Tu chiar ai nevoie să pleci din nou în turneu!

- Lucrez la următorul meu album.

__ Atunci găseşte-ţi un hobby!

Rusul veni spre ei, râzând. îşi întoarse telefonul.

__ Raton care mănâncă popcorn.

Noah se uită urât la Colton, care îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă. Noah merse în faţa hangarului ca s-o aştepte pe Alexis. Dar, pe măsură ce trecea timpul, veni toată lumea, cu excepţia ei. Cu câteva minute înainte de ora zece, Mack anunţă că pot începe îmbarcarea.

— Păi şi Alexis? întrebă Noah.

Liv şi Mack schimbară o privire încărcată de milă

— Ce e? mârâi Noah.

— Vine singură cu maşina, spuse Mack.

— O să fii aşa bosumflat tot weekendul?

Mack avu tupeul să pară iritat atunci când îi adresă întrebarea lui Noah două ore mai târziu, încă o dată, acesta din urmă se trezi înghesuit inconfortabil pe locul din mijloc al banchetei din

spate în maşina care îi preluase de la aeroport ca să-i ducă la spa.

— Probabil! recunoscu Noah. Ai fi putut să mă avertizezi că Alexis nu vine cu noi cu avionul.

Mack ridică din umeri.

— Am presupus că ştiai.

Maşina încetini şi trase în parcarea unei clădiri de cărămidă. Pe o plăcuţă de la intrarea pe alee scria OASIS DAY SPA. Femeia de la recepţie clipi des şi înghiţi în sec când îi văzu venind.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mack o salută cü unul dintre zâmbetele lui larfii specifice.

— Avem o rezervare pe numele Mack. O petrecere a burlacilor.

Femeia clipi din nou.

— Când am văzut în program că avem o petrecere a burlacilor, am crezut că e 0 greşeală şi cineva *a* uitat să scrie burlăciţe.

— Şi bărbaţii au nevoie de răsfăţ.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Păstraţi cluburile de striptease pentru mai târziu, nu? Mack deveni serios;

— Fără cluburi de striptease. Nu-mi place ideea de a-mi folosi viitoarea nuntă ca pretext pentru a a trata femeile ca pe nişte obiecte sexuale, de parcă ăsta e ultimul meu ceas de libertate.

Femeia îşi drese glasul.

— Desigur! Vă rog să mă iertaţi! Se uită înapoi la calculator şi adăugă: Scrie aici că sunteţi programaţi pentru masaj şi tratament facial fiecare. Aţi dori să adăugaţi un al treilea tratament pentru o

sumă modică?

Rusul dădu din cap.

— Eu aş vrea o pedichiură.

Noah îl plesni pe Rus peste gură.

— Nu! Nu ne mai trebuie nimic.

Rusul se bosumflă.

— Picioarele melé au de suferit în patinele de gheaţă.

— Nimeni nu e plătit suficient să-ţi atingă ţie picioarele, frate!

Femeia se holbă la ei un minut, fără să clipească, apoi îşi regăsi vocea:

_ în regulă! Bine! Păi, gata, domnilor, totul e pregătit. Vă rog să roă urmaţi şi o să vă conduc la vestiare şi în de aşteptare, unde veţi fi preluaţi de maseuze.

0 urmară pe un hol cu pereţii acoperiţi de un tapet vişi- niu şi decorat cu palmieri la ghiveci. Zgomotul paşilor era absorbit de mocheta pluşată. Holul forma un T la capăt, unde se afla o masă pe care era expusă o singură orhidee lângă o fântână decorativă. Femeia făcu la stânga, iar ei o urmară în şir indian.

Se opri la uşa din stânga şi vorbi pe un ton scăzut.

— Puteţi folosi orice dulap descuiat, explică ea. Pe băncile din faţa dulapurilor veţi găsi prosoape curate şi balate. Când sunteţi gata, ieşiţi în zona de aşteptare pe uşa cealaltă! Serviţi-vă cu răcoritoare! Maseuzele vă vor aştepta acolo!

Aruncând o ultimă privire sceptică Rusului, femeia se întoarse şi dispăru. Probabil ca s-o avertizeze pe nefericita care trăsese băţul cel mai scurt..

Vestiarul era doar o idee mai luminat decât holul şi éra tapetat în acelaşi vişiniu-închis, Pe un blat cu chiuvete ardeau nişte beţişoare parfumate, iar lui Noah începu imediat să-i curgă nasul. Super!

Băieţii se duseră fiecare la câte un dulap, iar apoi se lăsă, brusc, liniştea.

— Staţi puţin! spuse Colton. Trebuie să facem duş mai întâi?

— Nu cred! spuse Mack, dar păru nesigur.

— Nu ţi-ai mai făcut niciodată masaj? îl întrebă Noah. -Nu!

Se holbă la prosopul şi halatul din faţa dulapului său. – Eu cred că ar trebui să facem duş mai întâi, spuse fratele lui, Liam.

Noah clătină din cap.

— N-aţi făcut duş de dimineaţă?

_ Ba da, dar a fost cu ore în urmă, ţi... Mack îşi ron... buza, apoi adăugă: O să ne atingă. ta'

— Să se ducă cineva s-o întrebe pe femeia aia dacă trebuie să facem duş, spuse Del. C!i

— Nu! şuieră Mack, O să părem nişte idioţi!

— Deja părem nişte idioţi, spuse Noah,

Mack privi în jur.

— Pe bune? Niciunul dintre voi n-a mai făcut aşa ceva?

Malcolm ridică din umeri.

— Pe mine m-au mai masat doar antrenori de fitness. Del şi Gavin dădură din cap în semn de aprobare.

— La fel şi la mine, spuse Gavin.

Noah se aşeză pe banca din faţa dulapului său.

— Uitaţi ce e, tipa n-a zis nimic despre duş, aşa că eu nu fac duş! decretă şi îşi scoase tricoul peste

cap.

— Staţi! şopti Golton. Trebuie să ne dezbrăcăm de tot?

— Eu... Nu ştiu! spuse Noah. Nu cred!

— Adică în fundul gol?

— Staţi! spuse Gavin. Thea merge des la masaj. 0 să-i dau un mesaj!

Băieţii aşteptară în timp ce Gavin tastă im mesaj către soţia lui. Trecu un moment până când ridică privirea din telefon.

— Mi-a trimis un emoji cu o faţă care râde.

— Asta înseamnă că trebuie să facem duş, tâmpitule, sau...

— Nu ştiu!

Gavin îi dădu din nou mesaj şi aşteptă răspuns. Ridică privirea.

__ A spus că nu trebuie duş decât dacă miroşi urât. Rusul îşi bosumflă buza de jos şi înşfăcă un prosop. _ O să fac un duş.

__ Şi cu dezbrăcatul?

Gavin trimise mesaj cu întrebarea. Apoi spuse:

__ Zice că poţi să rămâi în chiloţi, dar majoritatea oamenilor se dezbracă complet.

Colton tresări.

— Eu cred că Rusul n-ar trebui să se dezbrace în fundul gol.

Del păru panicat.

— Aşadar, trebuie să stăm acolo pe spate, cu boaşele în vânt?

— Cred că vor pune o pătură peste noi, spuse Noah. Acum Gavin păru panicat.

— Şi dacă tragem vânturi?

Noah înghiţi în sec.

— Se întâmplă des?

— O să apese pe chestii, spuse Gavin. Ar putea să declanşeze ceva.

Del pufni.

__Ce prostie! Voi trageţi vânturi accidental în timpul sexului?

Se auzi un cor amestecat de negaţii şi cel puţin două afirmaţii.

— Cine naiba a spus da? întrebă Mack.

Nimeni nu îşi asumă.

— Of, frate! şopti Colton.

Toţi se întoarseră să se uite la el. Se albise cu trei nuanţe.

— Ce-i? întrebă Noah.

Colton trase aer în piept.

— Şi dacă ni se scoală?

Tăcerea din cameră era tensionată ţi grea.

— Asta... Noah înghiţi în sec, apoi îngăimă: Se întâm. plă şi aşa ceva?

Colton îi aruncă o privire de genul „Faci mişto de mine?”

— O să fim dezbrăcaţi, iar o femeie o să ne atingă.

— Dar nu e genul ăla de atingere.

— Spune-i asta sculei tale! spuse Colton.

Gavin îşi încrucişă braţele la piept.

— Aş prefera să trag vânturi.

— Asta e o greşeală, spuse Del. Poate ar trebui să ne facem pedichiura!

— E prea târziu acum! spuse Mack.

Rusul ieşi din duş cu un prosop înfăşurat pe cap. Halatul îi era cu cel puţin trei numere mai mici şi abia îl acoperea în faţă. Un pas greşit, şi toţi cei din încăpere i-ar fi văzut bijuteriile.

îşi mirosi braţul.

— Miros a flori!

— O să întârziem! mârâi Mack. Schimbaţi-vă odată!

începură cu toţii să-şi dea jos hainele şi să le îndese în dulapuri. Noah se gândi timp de cinci secunde, apoi îşi trase boxerii de pe el. La naiba! El, unul, avea de gând să se dezbrace complet. îşi trase halatul pe el, îl legă în jurul taliei şi îi urmă pe băieţi în sala de aşteptare. Rusul se duse direct la masa cu gustări. Luă două felii de castravete de pe tavă, se duse la un fotoliu, se lăsă pe spate şi îşi puse feliile de castravete pe ochi.

Noah se uită la Colton.

— Trebuie să facem şi noi asta?

Colton ridică din umeri.

Dacă erau de mâncat, nu trebuia să fie şi un sos, ^a? Cine mănâncă o felie de castravete fără un sos de maioneză sau ceva de genul?

_Dar sunt şi morcovi acolo, spuse Del. Pe ăia unde ar trebui să-i punem?

Noah se lăsă în fotoliul de lângă şemineu. După o vreme, Malcolm i se alătură.

_ Te simţi bine?

Noah se uită la foc.

— Grozav!

Malcolm îşi încleşta mâinile între genunchi şi se uită şi el lung la foc.

— Ţi-ai dat seama de ceva săptămâna asta?

— Da! Noah râse, dar fără veselie, şi adăugă: Nu pot să trăiesc fără ea.

— Asta e tot?

___Nu e suficient?

Malcolm tăcu o clipă înainte să răspundă.

— Bănuiesc că vei afla, nu-i aşa?

Pentru prima dată, Noah nu se simţi deloc convins.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— **ARĂŢI** *MINUNAT!*

Alexis se mai răsuci o dată ca să se vadă în oglinda mare din camera ei de hotel, în timp ce Liv se uita de după colţ. Rochia aia era motivul pentru care venise cu maşina, pentru că avusese nevoie să facă nişte cumpărături. Şi chiar dacă Alexis trebuia să recunoască faptul că îi stătea al naibii de bine în rochia ei nouă, ezitase totuşi s-o îmbrace.

— Eşti sigură că nu e prea mult?.

Netezi poalele roşii şi mulate ale rochiei şi se întoarse ca să vadă cum i se aşază pe fund. Un decolteu adânc în formă de V îi etala aproape tot spatele. Asortase la rochie o pereche de pantofi cu toc subţire, cu imprimeu de leopard. Ţinuta era aşa de departe de stilul ei obişnuit, încât îi era teamă că Noah nici măcar n-avea s-o recunoască.

Alexis îşi umflă obrajii şi apoi lăsă aerul să iasă încet. Era atât de agitată, că stomacul i se strânse.

— E perfectă! zise Liv, care veni în spatele ei şi o strânse uşor de umeri. Şi să sperăm că n-o să stai îmbrăcată cu ea prea multă vreme!

Alexis îi -dădu un ghiont lui Liv, iar aceasta sări în spate, râzând.

Telefonul lui Liv vibră, iar Alexis îşi ţinu respiraţia în ce prietena ei verifica ecranul. Liv ridică privirea, * un zâmbet sugestiv.

__ începe spectacolul!

Adrenalina îi înmuie genunchii lui Alexis.

_ Acum, că stau să mă gândesc bine, planul ăsta pare cam copilăresc.

Liv ridică din umeri.

— 0 fată trebuie să facă ceea ce are de făcut.

— Dar să-i furăm pantofii ca să-l ţinem în cameră?

— Toţi facem prostii când suntem îndrăgostiţi.

— Sigur nu te deranjează că o să ratăm cina?

„0 să ratăm", adică la plural, asta presupunând că Noah avea să fie receptiv la scuzele ei.

— Dacă tu sau Noah apăreţi la cină, o să vă omor pe amândoi!

— Dar ăsta e weekendul tău cel mare şi...

Liv puse palma peste gura lui Alexis.

— Weekendul ăsta mare e despre a sărbători cu prietenii şi nu mă pot gândi la un mod mai bun de a sărbători decât ca tu şi cu Noah să vă cuplaţi în sfârşit.

— Şi dacă spune nu?

Liv pufni.

— N-o va face.

— Şi dacă mă refuză?

— În rochia «ia?

— Şi dacă...

— Şi dacă peste o oră o să te prăbuşeşti goală la pieptul lui?

Alexis îşi simţi obrajii înroşindu-se. Liv râse.

— Despre asta, vorbesc.

Alexis îşi muşcă buza.

— Eşti sigură că Mack n-a spus nimănui despre pla. nul nostru?

— Sunt sigură! în ce-i priveşte pe ceilalţi, tu ai foxiin- fecţie alimentară de la nişte sushi stricat, iar Noah şi-a pierdut pantofii,

—- Nu pot să cred că apelez la minciuni şi păcăleli.

Liv râse şi o sărută pe Alexis pe obraz.

— Succes! Dă-mi mesaj cu toate detaliile.

Liv plecă chicotind, lăsând în urmă o dâră de parfum. Imediat ce se închise uşa, Alexis se duse la pat-şi se aşeză pe marginea saltelei. îşi apăsă palma pe abdomen. Putea face asta. Tot ce trebuia să facă era să bată la uşa lui Noah şi să-i spună...

O bătaie scurtă şi apăsată în uşă o ridică din nou în picioare. Probabil că Liv uitase ceva.

— Vin imediat, stai o clipă!

Alexis deschise uşa.

— Ai uitat ceva?

Vocea îi pieri la ultima silabă. Nu era Liv. Era un bărbat.

— Scuze, cred că ai greşit camera!

Creierul ei reuşi; totuşi să înregistreze detaliile. Bărbatul era îmbrăcat cu un costum închis la culoare şi fără cravată. Se uita în jos, la podea. Avea părul prins în coc şi era în tălpile goale.

Noah ridică capul.

—Nu-mi găsesc pantofii, dar mi-a fost teamă că o să cobori la cină înainte să apuc să vorbesc cu tine. Şi nu mai pot şă petrec nicio secundă fără săvorbesc cu tine.

Alexis pregătise un întreg discurs pentru momentul în care avea să-l vadă, dar acum, că stătea în faţa ei, uită absolut totul.

— Nu ăsta era planul! Eu trebuia să vin ta *tine* în cameră.

— Lexa! şopti el.

Ea «cu un singur pas în faţă şi, într-o secundă, Noah fi făcu pe restul. îşi împleti degetele în părul ei şi o trase pe hol. Ea se lăsă trasă de bunăvoie, dornică. Şi, când gura lui o întâlni pe a ei, Alexis îi cuprinse gâtul cu braţele, iar părul lui îi gâdilă pielea fierbinte şi expusă a încheieturilor mâinilor.

El îşi ridică buzele suficient cât să îngâne;

— Doamne, Lexa! Mi-a fost atât de dor de tine!

Apoi o sărută din nou, cu mâinile în părul ei, cu gura larg deschisă peste a ei. Sărutul anterior fusese un biet flirt pe lângă ăsta. Cu braţul lui puternic, Noah o trase la pieptul lui şi apoi o făcu să meargă cu spatele până la peretele holului. îi devoră gura de parcă s-ar fi putut îmbăta cu ea, iar ea îi răspunse cu toată, fiinţa, încâlcindu-şi degetele în părul lui şi înclinându-şi capul ca el să ajungă şi mai profund. Era un sărut fără reţineri şi fără bariere. Cu gurile deschise şi cu dorinţa de a-i face pe plac celuilalt.

Deodată, Noah u cuprinse obrajii cu palmele, forţând-o să se dea în spate şi să se uite în sus la el. Privirea lui o pârjoli pe interior şi pe exterior.

— Am nevoie să mă asculţi. Să nu vorbeşti! Doar să mă asculţi!

— B-bine!

— Ar fi trebuit să spun asta în seara aia, şi am făcut o treabă al naibii de proastă încercând să ţi-o

spun de atunci încoace.
— Ce să-mi spui?
Vocea ei era la fel de suspinată ca o baladă de Taylor Swift.
— Să nu mai crezi niciodată că regret ce s-a întâmplat între noi doi în seara aia. îi mângâie obrajii cu degetele

mari şi înghiţi un nod din gât, apoi adăugă:
Sunt un r de lucruri pe care le regret în viaţă,
dar să te sărut n * fi niciodată unul dintre ele. ”
v«
Alexis se aplecă spre el şi îşi lipi buzele de ale
Sunetul uşii care se închise o făcu să tresară,
surprin s'
Gura lui zăbovi la un centimetru de a ei. 8 '
Uşa ta tocmai s-a închis.

El nu ezită nicio secundă.

— Atunci vino în camera mea!

Ea îl privi în ochi.

— Ca să fac ce?

— Orice eşti pregătită să faci.

Alexis îşi îngropa degetele în braţele lui.

— Am mai făcut şi altă dată prima mişcare şi uite ce s-a întâmplat! Spune-mi ce vrei! Te rog!

Noah îşi lipi fruntea de a ei.

— Atunci lasă-mă să-ţi explic aşa cum ar fi trebuit s-o fac cu mult timp în urmă.

Noah îi cuprinse ceafa cu palma şi, cu o presiune blândă, îi aduse faţa către a lui. Făcură schimb de respiraţii, cu buzele apropiate.

— Te vreau pe tine! Pe toată!

O mie de cuvinte pluteau în spaţiul dintre ei. O acceptare comună, nerostită, că lucrurile aveau să se schimbe din nou, dar că spre asta se îndreptaseră dintotdeauna, dinainte ca oricare dintre ei să fie dispus a-o recunoască. Că acesta era punctul de cotitură de unde nu mai exista cale de întoarcere. O punte care făcea legătura între două lumi – lumea prieteniei şi lumea iubiţilor.

— Hai să mergem în camera ta!

El o sărută. Apăsat şi repede. Apoi îşi strecură mâna într-a ei şi începu s-o tragă după el pe hol. Cu mâna liberă scotoci în buzunarul pantalonilor pentru a scoate cârdul de acces în cameră. îi tremurară degetele când îl apăsă pe cititorul de chei de la intrare. Când acesta clipoci în verde, smuci de clanţă şi împinse uşa.

Nici n-ajunseră bine înăuntru, că Noah se întoarse spre ea.

— Vino aici! şopti el.

Deschise braţele ca s-o primească, iar ea se lăsă în ele, simţindu-se de parcă ajunsese acasă după o călătorie lungă. Ajunsese acasă, acolo unde îi era locul, unde se simţea în siguranţă, dorită şi protejată.

De data asta, sărutul fu altfel, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară când se sărutau. Era. lent, profund şi- hotărât. Cuvântul îi răsări în minte ca un gând abstract, invocat din ceaţa de pasiune şi de dor, dar asta era. Era ca şi cum Noah luase o decizie crucială şi i-o comunica în singurul mod în care putea. Adânc, tot mai adânc, se ospăta cu gura ei de parcă doar sărutul ar fi putut să-i satisfacă foamea. Dar fiecare apăsare a limbii lui o trimitea din ce în ce mai aproape de un abis, dureros de aproape. Şi voia să-şi dea voie să cadă. Repede şi deplin. Fără teamă.

Alexis puse palma pe pieptul lui. El se trase în spate suficient cât să se uite în jos, la ea.

— Te simţi bine?

Alexis se sprijini de peretele din spatele ei şi îi

susţinu privirea.

— Am o mărturisire de făcut!

El ridică dintr-o sprânceană, într-un gest deopotrivă amuzat şi nesigur.

— Ştiu unde-ţi sunt pantofii!

Noah zâmbi.

— Ştii?

— Liv l-a rugat pe Mack să ţi-i fure ca să râm- hotelsă-i cauţi. ai

El scoase un hohot mic de râs.

— La asta te refereai când ai zis că nu ăsta era planul?

— Ca să vin eu la tine şi să ie prind singur, şi 8ă.t' spun că-mi pare rău. 1

Zâmbetul fu înlocuit de nelinişte.

— Pentru ce?

— Nu ţi-am dat ocazia să explici. ;

— Ar fi trebuit să încerc mai tare.

— Ar fi trebuit să ascult mai bine;

Noah scoase un geamăt scăzut şi îşi cobori fruntea peste *a ei. Ea simţi cum* îi explodează ceva în piept. Ceva care semăna destul de mult cu bucuria pură.

— Mi-a fost atât de dor de tine! şopti ea.,

— Şi mie mi-a fost dor de tine! Habar n-ai cât de dor! zise şi apoi o îmbrăţişa.

O îmbrăţişa. O cuprinse strâns cu braţele, îşi îngropa faţa sub obrazul ei şi o ţinu aşa. Era un gest atât de simplu, dar atât de dureros de romantic, încât lui Alexis i se făcu teamă că avea să izbucnească în plâns.

D lăsă să-i cotropească din nou gura, dar, în cele din urmă, îl apucă de cap şi îl ţinu pe loc.

:— Nu vreau ca asta să schimbe lucrurile dintre noi.
El îi zâmbi larg şi provocator.
— Serios? Pentru că eu sper că va schimba totul.
— Ce vrei să spui?
— Sper că asta înseamnă că o să pot rămâne peste noapte în loc să plec acasă. O sărută pe gât şi adăugă: Sper că asta înseamnă că vom putea face duşuri lungi împreună. *îi* muşcă uşor urechea şi continuă: Sper că asta înseamnă cg o să ne sărutăm mult şi bine în maşină.

ga începu să gâfâie.

— Bine, bine! Bănuiesc că lucrurile astea se pot schimba.

El râse, iar gura lui îşi găsi din nou drumul spre a ei. Noah îşi frecă buzele de ale ei, mai mult ca o mângâiere decât ca un sărut.

— Deci o să facem asta, da? şopti ea.

— Eu sper din tot sufletul că da.

— Atunci du-mă în pat!

Noah scoase un mârâit, apoi se aplecă şi îşi trecu braţele pe sub picioarele ei. Ea râse când o ridică în braţe.
— Uau! şopti Alexis. Asta e cu adevărat ameţitor.
— Ameţitor?
— Da, mă faci să mă simt foarte ameţită.
Noah zâmbi larg şi o purtă prin camera de zi până într-unul dintre cele două dormitoare ale apartamentului. 0 coborî, în picioare, lângă pat şi şe aplecă s-o sărute, dar ea clătină din cap şi îl împinse de lângă ea.
— Vreau să mă vezi!
El făcu un pas înapoi^ de parcă ştia instinctiv că

asta își dorește. *O* privi, în timp ce Alexis întinse mâinile la spate și își descheie fermoarul rochiei. Coborî fiecare bretea peste braț și trase ușor până când rochia alunecă de pe ea, lăsând-o doar în sutienul fără bretele, chiloți și pantofii cu toc.

Noah scoase un zgomot, o încrucișare între un scâncet și un mârâit.

— Nu te opri! o imploră el.

Privirea lui o făcu să se încingă. Se întinse din nou la spate să-și desfacă sutienul *și* îl lăsă să cadă. Sfârcurile

i se încreţiră de la şocul aerului rece şi de la dorinţă î dădu jos pantofii şi apoi îşi trase şi chiloţii de pe şold

Şi apoi rămase aşa în faţa lui. Goală. Complet expu** Alexis îşi îndoi degetele de la picioare şi îşi sprijini o *tal* j peste cealaltă. Era un tic de-al ei atunci când era agitată chiar dacă era goală

El rămase aşa o vreme, călătorind cu privirea pe tot corpul ei, din cap până-n picioare şi din nou spre cap,

— Eşti... îşi drese glasul şi apoi continuă: Eşti aşa de inimoasă!

— E rândul tău, şopti Alexis.

El dădu din cap şi, privind-o în ochi, îşi descheie nasturii de la cămaşă. Aceasta căzu la podea şi fii imediat urmată de maioul alb. Când îşi duse mâna la pantaloni, Noahîşi simţi pieptul inspirând şi expirând în aceleaşi vibraţii tremurate ca respiraţia lui Alexis. îi tremurară degetele când descheie nasturele şi apoi coborî fermoarul. Când îşi înfipse degetele în talia pantalonilor şi a chiloţilor, Alexis îşi ţinu respiraţia.

Fără să întrerupă contactul vizual, Noah împinse ambele piese de îmbrăcăminte peste coapse şi le lăsă să cadă pe podea. Ridică un picior, apoi pe celălalt ca să iasă din ele. Şi apoi rămase acolo, în faţa ei, dezbrăcat.

Când i se adresă, vocea lui era p şoaptă:

N-o să te ating până nu-mi spui tu că e în regulă.

—• Pot,., pot să te ating eu prima?

Noah rămase nemişcat ca o stană de piatră, cu excepţia unei mişcări aproape imperceptibile din

bărbie. Până şi aerul îi rămase blocat în plămâni, sub pieptul-acoperit de un păr des şi şârmos. Şi atunci îşi începu Alexis explorarea. Se întinse în spaţiul dintre ei până când degetele tre- murânde întâlniră suprafaţa caldă a pectoralilor lui. Noah hiti atat de tare,încât mărul lui Adam i se mişcă vizi- ® gus şi în jos. Alexia îşi răsfiră degetele, simţindu-i Bub Palme bătaia rapidă a inimii, care pulsa atât de tare, de plină de viaţă şi de energie.

Alexia îşi duse palmele spre sfârcurile lui şi, când el reacţiona trăgând brusc aer în piept, ea se opri, apoi începu s<) focă din nou. îşi frecă palma peste carnea întărită care ieşea prin păr. Oare i-ar fi plăcut să fie sărutat acolo? Oare era la fel pentru bărbaţi cum era pentru femei? Dorindu-şi brusc să-i simtă gustul, Alexis se aplecă şi îşi apăsă buzele pe unul dintre sfârcuri. Noah scoase un sunet abia auzit, ¿ar imperativ. încurajată de asta, Alexis îşi trecu limba peste sfârcul tare. Noah întinse braţul ca să se sprijine de stâlpul patului, aplecându-se spre ea, îndemnând-o să continue. Aşa că îi cuprinse sfârcul cu gura şi îşi răsuci limba înjurai lui, în timp ce trasă o cărare în jos cu degetele.

Fiecare centimetru din corpul lui era înfierbântat şi încordat. De parcă fiecare muşchi era angajat intr-o misiune imposibilă de a se abţine. Dar, când degetele ei îi desenară cercuri în jurul buricului, el renunţă la luptă. Mârâi, îi cuprinse obrazul cu palma şi îi înclină faţa spre el. îi cotropi buzele cu ale lui fix când degetele ei coborâră mai jos. Erecţia lui pulsa între ei, tare şi fierbinte.

— Pot să te ating aici? întrebă ea.

— Doamne, da! şopti el, răguşit.

Alexis îşi înfăşură degetele în jurul penisului întărit.
Noah mlemni imediat şi doar degetele îi tremurară un pic pe maxilarul ei. Apoi, când ea îşi mişcă mâna în sus şi în jos, el scoase un geamăt şi îşi lăsă fruntea peste a ei. Era delicat şi dur în acelaşi timp. Ea scânci când şi-l imagină înăuntrul ei, mişcându-se înainte şi înapoi în fierbinţeala ci umedă. Simţi cum i se adună umezeala între coapse.

Noah o prinse brusc de încheietura mâinii.

Ea ridică capul.

-u. Vrei să mă opresc?

El trase aer în piept.

— Vreau să dureze. Şi dacă o să continui să faci a8ta o să termin în vreo cinci secunde.

Un val de dorinţă carnală pură o Umplu de curaj şi de îndrăzneală. Alexie îşi izbi guta de a lui şi îi trase mâna spre sâni. Oare putea să aibă orgasm doar de la nerâb. dare? Era aproape acolo. Era o agonie dulce să aştepte ca degetele lui să treacă uşor peste sfârcurile care-i pulsau. Dar el părea ferm hotărât s-o tortureze, pentru că în loc să se ducă în locul acela în care avea cea mai mare nevoie de el, Noah îi presără cu mângâieri delicate rotunjimile ferme ale sânilor.
— Atinge-mă! îl imploră ea.

Degetele lui fluturară peste cârlionţii de la împreunarea coapselor. Atingerea lui era aproape evlavioasă... Alexis desfăcu picioarele instinctiv ca să-l primească între ele, iar el răspunse cu o mângâiere tandră pe centrul feminităţii ei; deschizând-o uşor pentru dezmierdarea lui blândă.

O tachină cu alinturi delicate. O aţâţă cu presiuni

uşoare, alunecând doar vârful degetului înăuntru înainte să se retragă.

— Am visat la asta de atât de multe ori! îi şopti el aproape de buze. Am visat să te ating aşa. Am visat la noi doi împreună. *

Alexis ar fi recunoscut că şi ea la fel, dacă ar fi putut vorbi, doar că nu putea. Fiecare simţ, fiecare celulă se concentra doar la magia pe care o făcea el între picioarele ei.

Noah îi ridic» un Picior Peste şoldul lui, fără să întrebă sărutul. Degetele lui intrară şi ieşiră din ea, şi îşi apasă podul palmei peste miezul ei umflat şi nerăbdător.

__ 0, Doamne!

Alexis îşi lăsă capul pe spate. Tot corpul i se scutură, ¡gr picioarele îi tremurară. Noah o cuprinse cu braţul de talie ca s-o susţină în timp ce se freca de mâna lui.

__Noah...

Numele lui îi ţâşni printre buze în timp ce valuri de plăcere electrică o izbiră unul după altul. Degetele i se înfip. seră în umărul lui pentru stabilitate, în timp ce Alexis îşi savura orgasmul până la final şi se simţi inundată de un curcubeu de emoţii pe care nu le putea identifica.

— Sunt aici! murmură el, cu tandreţe în voce şi cu fermitate în braţul din jurul taliei ei. Doar ţine-te de mine!

Alexis îşi înfăşură braţele slăbite pe după gâtul lui şi se agăţă de el când Noah o ridică din nou în braţe şi o lăsă pe spate în pat. Alexis îşi încolăci ambele picioare în jurul taliei lui şi îi trase gura spre a ei.

Erecţia lui i se cuibări între picioare. Corpurile lor se mişcară la unison, cu şoldurile înclinându-se unul spre altul, în extazul frecării dintre moale şi tare. Noah îşi împleti degetele cu ale ei şi îi apăsă palmele în saltea, deasupra capului. Dar apoi se opri şi îşi. ridică gura doar cât să spună:

— E bine aşa?

— Da! şopti ea.

Trecuseră doi ani de când nu mai fusese cu nimeni, dar nu fusese niciodată cu cineva în felul acela. Intr-un mod deschis, onest şi tandru. Cu un bărbat care îşi bătea capul să se oprească şi să o întrebe dacă tot ceea ce făcea era în regulă. Un bărbat care nu se grăbea şi care îi trata

fiecare centimetru de piele ca pe o comoară care tr h preţuită. Dintre toate felurile în care Alexia îşi re^U'a tase puterea asupra propriului corp, acesta era *cel* conta cel mai mult. Totul la acest moment, la intera^ nea ei cu Noah, era decis de ea. Era din proprie iniţiaţjv- şi era onest. Era neprefăcut şi dorit. a

— îţi place poziţia asta? o întrebă pe un ton scăzut urmărind cu buzele linia maxilarului

Niciun bărbat n-o mai întrebase asta vreodată în pul sexului.

— Da! Ţie îţi place?

— Orice poziţie e perfectă cu tine.

Se sărutară lent şi blând, cu degetele frământându-se reciproc, cu corpurile topindu-se şi modelându-se unul intr-altul de parcă doar de asta ar fi avut nevoie. Dar nu era suficient. Aveau nevoie de mai mult. *Ea* avea nevoie de mai mult.

Probabil că Noah simţea acelaşi lucru, pentru că len- toarea deveni mai grăbită. Blândeţea deveni pasională.

Brusc, Noah se ridică, mârâind frustrat, şi se des- prinse din îmbrăţişare.

— Ce s-a întâmplat? gâfâi ea, cu un junghi panicat care o scoase din starea de excitare euforică şi o făcu să se concentreze din nou.

— Am uitat! bombăni el.

Alexis îl urmări traversând camera, dezbrăcat,

Alexis nu se putu abţine şi chicoti. El se răsuci spre ea.

— De ce râzi? Să ştii că e orgoliul meu în joc. Ea chicoti din nou.

desfă- când fermoarul genţiide voiaj şi scormonind prin interior, de unde trase afară un şir lung de prezervative.

'Ai scos prezervativele de parcă erai un magician care scoate o eşarfă dintr-o pălărie sau ceva de genul ăsta

El îi aruncă un zâmbet sexy şi ridică sugestiv din sprâncene când se urcă la loc în pat.

—Vrei să-mi vezi bagheta magică?

Alexis scoase un hohot de râs şi un geamăt în acelaşi timp-

— Bănuiesc că mi-am căutat-o.

Noah se ridică în genunchi în faţa ei.

— Vrei s-o fac eu? şopti ea.

El u puse un pătrăţel de staniol în mână. Ea desfăcu prezervativul, apoi îl rulă cu lentoare pe toată lungimea, savurându-i gemetele de plăcere.

Se lăsă din nou pe spate, iar el reveni deasupra ei, aco- perindu-i corpul cu al lui.

Alexis ridică un picior şi îl trecu peste şoldul lui şi, de parcă nu mai avea răbdare, Noah se împinse înăuntrul ei. Alexis ţipă şi se arcui. îşi trecu şi celălalt picior peste mijlocul lui şi îşi încrucişă gleznele, trimiţându-l şi mai adânc înăuntru.

Apoi se opriră amândoi.

încetară să se mai mişte. încetară să mai respire.

El se cutremură peste ea, iar Alexis înţelese, pentru că şi ea o simţea. Puterea de a fi, în sfârşit, uniţi. Bucuria! Surpriza! Erau prea multe emoţii de procesat dintr-odată!

Perfecţiunea uniunii lor le aduse privirile într-o coliziune pasională.

Noah avea ochii întunecaţi de dorinţă, dar rotunzi, şi eu o expresie aproape uluită.

— Lexa! şopti el, cu vocea încărcată de mirare.

Ea îi contura maxilarul cu vârful degetului.

— Fă dragoste cu mine!

El închise ochii şi îşi lipi fruntea de a ei. Apoi g_e fc_g. pe coate, îi cuibări capul în palme şi începu să $_{8e}$ cu o lentoare agonizantă. Gurile li se găsiră reciproc angajându-se într-un dans intim şi vechi de când lu$_{mea}$’ dar complet nou pentru ei,

Noah îşi ridică şoldurile şi se retrase aproape complet .Senzaţia de plăcere o făcu pe Alexis să icnească încet.

— Vorbeşte cu mine! îi murmură el la ureche.

— E aşa de bine cu tine!

El se mişcă din nou, retrăgându-se încet şi apoi împin- gând din nou.. Cu un geamăt, Alexis îşi apăsă capul în saltea.

— Aşa? şopti el, cu vocea încordată din cauza faptului că se abţinea.

— Da! gemu Alexis.

Noah o făcu din nou. Se retrase lent şi se împinse iar, mai tare şi mai repede. Fără să vrea şi fără să-şi dea seama, Alexis scoase un ţipăt de plăcere. Se apucă strâns de pilotă.

îl rugă disperată să vorbească cu ea, să-i spună la ce segândeşte.

— La tine! mârâi el cu gura, peste a ei. La naiba, nu mă pot gândi decât la tine!

îi prinse lobul urechii cu buzele.

— Eşti primul lucru la care mă gândesc când mă trezesc şi ultimul când adorm. Şi chiar şi atunci te visez.

Alexis îşi împleti degetele în părul lui şi gemu din nou.

— Cum mă visezi?

— Că te ţin în braţe. Că te sărut. Că te ating.

Că te înnebunesc.

Cu fiecare cuvânt, Noah deveni tot mai frenetic în mişcări.

_ Visez că fac dragoste cu tine, Lexa! Iar şi iar.

Se lăsă cu fruntea pe umărul ei, iar bicepşii i se încordară la maximum din pricina efortului de a-şi ţine greutatea deasupra ei.

__ Lexa! murmură el. Doamne, Lexa!

Gâfâia, tare. Disperat. Incontrolabil. Şi la fel şi ea.

Un şuvoi de plăcere arzătoare îi inundă membrele. Era aproape! Atât de aproape! Şi el păru să ştie, pentru câ se frecă de pelvisul ei, iar asta o făcu să-şi dea drumul, întreg corpul i se cutremură şi apoi se încorda când îi strigă numele iar şi iar, cu degetele înfipte în saltea, cu capul pe spate, cu inima explodându-i.

în secunda următoare, Noah tremură şi el şi scoase un geamăt răguşit.

Şi sări după ea în abis.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

NOAHNU SE PUTEA MIŞCA.
Dacă ar fi putut rămâne acolo veşnic, ar fi rămas. Cu braţele ei în jurul lui, în strânsoarea picioarelor ei, stors de energie şi cu pielea umedă de transpiraţie. îngropat în ea pentru totdeauna.
Era doar vag conştient de atingerea delicată a degetelor ei pe şira spinării, de respiraţia ei pe gâtul lui, de bătaia în tandem a inimilor lor. Corpul ei îl cuprindea pe al lui, îl primea înăuntrul ei, îl accepta şi îl iniţia.
îşi apăsă fruntea pe gâtul ei şi îşi înăbuşi valul de emoţie care îi puse un nod în gât şi îi aduse lacrimi în ochi. Grozav! Exact ce avea nevoie! Să se apuce să plângă după ce făcuse dragoste cu ea! Dar nu mai trăise niciodată aşa ceva! Nu mai *făcuse dragoste* niciodată. Nu până acum. Nu până la ea. Niciodată nu fusese aşa pentru el.

Niciodată nu fusese atât de grozav *pentru el* să ofere plăcere unei femei.

Ea îşi întoarse capul şi îl împunse uşor cu obrazul.

— Te simţi bine?

— Nu ştiu! murmură el.

— Tocmai am făcut sex.

El expiră într-un râset.

_ Asta a fost?

— A trecut ceva timp pentru mine, dar sunt destul de sigura.

— Mi-a făcut plăcere, spuse el, recâpătându-şi încet controlul asupra simţurilor.

Ea scoase un „mmm" şi îşi îngropă faţa în gâtul lui.

— Şi mie la fel!

Probabil că o zdrobea sub greutatea lui, aşa că se împinse în sus pe coate, cu fiecare muşchi din corp protestând.

-Hei!

Alexis îi zâmbi.

El îi răspunse cu un sărut.

— Să nu te mişti, bine?

Ea încuviinţă.

Noah lipăi gol spre baie ca să arunce prezervativul la coş. Se opri la chiuvetă şi îşi dădu câţiva pumni de apă rece pe faţă. Când se uită în oglindă, rămase şocat să vadă acelaşi chip de mai înainte privindu-l înapoi. N-ar fi trebuit să fie ceva diferit la el? Când un bărbat trăia cea mai importantă experienţă sexuală din viaţa lui, n-ar fi trebuit să i se vadă pe faţă?

Sau poate că aşa trebuia să fie. Nu se schimbase nimic, pentru că asta trebuise să se întâmple între ei dintotdea- una. Nu se schimbaseră unul pe altul. Erau perfecţi exact aşa cum erau.

Când se întoarse în pat, o găsi ghemuită pe o parte, cu braţul sub cap. Alexis îi zâmbi când se strecură lângă ea şi îi dădu la o parte o buclă rebelă de pe obraz,

— Şi acum ce facem? întrebă, zâmbind.

— Am putea s-o facem din nou

Râsetul ei era lejer şi relaxat, şi asta îi făcu inixn a –

— Doamne, ador sunetul ăla! şopti el

— Mereu mă faci să râd

— Sper s-o fac mereu. . Ea zâmbi cu sfială.

se răsucească în piept. Sa >

— Acum două minute nu râdeam

— Ştiu! Dă-mi douăzeci de minute şi te fac din nou să scoţi zgomotele alea!

Ea îi apăsă palma pe abdomen.

— Singurul zgomot care mă îngrijorează acum e chiorăitul care se aude de aici.

— Am sărit peste cmă. Cineva mi-a furat pantofii.

Alexis scoase un hohot de râs... • ■

— Să comandăm ceva la room service?

— Ori asta, ori am putea să scotocim prin valiza Rusului.

Ea râse din nou şi se ridică în şezut.

Vrei să mă duc să aduc meniul?

Noah o trase la loc lângă el. ■,

—îl aduc eu! Tu ai gătit destule mese pentru mine. Măcar atât pot să fac. şi eu, să comand la room service.

Alexis se lăsă la loc pe pernă şi îşi puse braţele sub cap când el se dădu jos din pat.

M-aş putea obişnui cu asta! îi strigă când el ieşi din cameră.

Cu ce să te obişnuieşti? Noah găsi dosarul cu

meniul pentru room service pe măsuţa de cafea din living, după care adăugă: Cu mine hrănindu-te?
— Cu tine mergând gol prin casă.

El se întoarse în dormitor.
— Hai să adăugăm şi asta la lista de lucruri pe care sperăm să le schimbăm după asta.
Se trânti la loc în pat, iar ea i se cuibări alături, apoi deschise dosarul.
— Vezi ceva ce arată bine?
— în afară de tine?
El chicoti.
— M-aş putea obişnui cu *asta.*
— Cuce?
— Să mă doreşti aşa de evident.
Chicotitul ei îi făcu pieptul să se umfle.
— Crezi că ceilalţi şi-au dat seama ce facem? întrebă ea, cu capul pe umărul lui.
— Da! Eşti în regulă cu asta?
— Da, dar tu?
El mai dădu o pagină din meniu.
— La naiba, da! Vreau ca toată lumea să ştie!
Ea râse.
— Probabil că vor afla mai devreme sau mai târziu. Adică, dacă o să continuăm să facem, ştii tu...
El o privi cu gura căscată.
— Doamne, te rog, spune-mi că nici măcar nu e o întrebare la momentul ăsta.
— N-am vrut să fac presupuneri.
El închise dosarul şi îl aruncă jos din pat. Apoi se rostogoli peste ea, împletindu-şi degetele cu ale ei

de o parte şi de alta a pernei.

— Te-am aşteptat atât de mult timp! Poţi să presupui cu toată siguranţa că vreau să o facem cât mai des posibil.

Se sărutară încă o dată. Si nu trecu mult până când începu să facă din nou zgomotul acela, iar el u de room service.

— Cred că m-ai omorât de data asta.

Alexis râse când Noah se rostogoli pe spate, gâfâind Trecu un moment, iar el se ridică, stânjenit. La fel ca îna inte, o îndemnă să rămână în pat în timp ce el se duse să se ocupe de partea mai puţin sexy a sexului. Alexis îl urmări mergând spre baie şi, imediat ce se închise uşa, se dădu jos din pat. Cămaşa lui era mototolită pe podea. 0 luă de jos şi şi-o trase pe ea, apoi se duse la fereastra care dădea spre Beale Street.

Uşa de la baie se deschise.

— Ţi-am spus să stai în pat, glumi Noah, venind în spatele ei.

O înconjură cu braţele pe după talie şi o trase strâns la piept. Rămaseră aşa un moment, în tăcere, bucuroşi să se simtă unul pe altul. În sfârşit.

Alexis îi acoperi braţele cu ale ei.

— Mi-aş dori să stăm aşa pentru totdeauna! oftă ea.

Buzele lui îi atinseră părul

— Eu, nu! Pentru că abia aştept să te duc acasă şi să încep să facem toate chestiile alea în pielea goală despre care vorbeam.

Ea reuşi să scoată un hohot de râs, dar era

răguşit şi slab. El o strânse uşor.

— Hei! o alină el. Ce-i asta?

— îmi pare rău! Sunt sentimentală după sex şi toate cele. O să mă potolesc. Doar lasă-mă un minut!

Noah îi depuse un sărut pe umăr.

_ Nu trebuie să te scuzi pentru că te-au cuprins emoţiile! Suntem intr-un soi de roller coaster acum. Eu, unul, am fost la un pas de a-mi pierde minţile din momentul în aare ai deschis uşa camerei de hotel.

Alexis se răsuci în îmbrăţişarea lui şi îl cuprinse cu braţele. îi auzea inima bătând sub obraz. Puternică. De încredere. Liniştitoare. El o ţinu şi o lăsă să-şi tragă sufletul, presărându-i săruturi blânde pe creştet şi masându-i încet spatele şi fiind atât de perfect, încât Alexis voia să se topească cu totul în braţele lui.

într-un final, riscă să ridice privirea spre el.

— De ce am aşteptat atât de mult?

— Pentru că nu eram pregătiţi.

— Dar ai spus că voiai asta de multă vreme.

— Voiam, da! De mai mult timp decât îţi dai tu seama.

— Dar eu te-am sărutat, Noah.

El oftă, obosit, şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Şi dacă adrenalina s-ar fi scurs şi tu ai fi regretat, să mor eu de nu m-ar fi sfâşiat pe dinăuntru.

— N-ar fi trebuit să fug în seara aia. îmi pare rău...

0 sărută şi clătină din cap cu blândeţe.

— Nu mai vreau să aud scuze!

— Trebuie să scot asta din mine. Pregătisem un întreg discurs.

El cedă cu un oftat resemnat. îi cuprinse şoldurile în palme.

—Te ascult.

— A fost o lipsă de respect din partea mea să nu-ţi dau ocazia de a-ţi expune punctul de vedere, spuse ea cu mima bubuindu-i în piept. Prietenia noastra merita mai mult de atât.

El ridică o mână de pe şoldul ei pe obraz.

— Lexa...

— Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreod ts şi nu vreau să se schimbe asta.

— N-o să se schimbe. îşi cobori gura peste a ei, într-un sărut delicat şi dulce, adăugând: Doar promite-mi că nu va mai trece iiicio săptămână în care să nu vorbim, bine? A fost cea mai groaznică săptămână din viaţa mea.

Ea reuşi să zâmbească stins;

— îmi vine greu să cred asta!

El înţelese la ce se referea.

— După ce a murit tata, am fost amorţit. N-am simţit nimic. Dar acum am simţit fiecare secundă din faptul că aveai nevoie de spaţiu.

Lui Alexis i se opriră cuvintele în gât!

— Nu mai vreau spaţiu.

— Nici eu!

Şi apoi o sărută.

O altă scuză. O altă promisiune.

Şi cămaşa de pe ea dispăru în câteva minute.

Alexis se trezi a doua zi dimineaţa dezorientată. O durea peste tot, dar într-un mod plăcut.

Apoi auzi un sforăit domol lângă ea, iar memoria fi reveni.

Noah!

Avea braţul greu peste talia ei, şi îi simţea respiraţia caldă pe spate. Corpul ei vibra de dorinţă, dar şi de nevoia arzătoare de a folosi toaleta. Alexis se întinse şi se strecură de sub braţul lui.

; Noah scoase un sunet obosit şi o trase la loc.

— încă nu!

— Dar trebuie să fac pipi.

îi dădu drumul, dar îi spuse să vină repede înapoi, ga folosi baia, apoi încercă să-şi prindă părul în aşa fel, încât să nu mai arate ca Medusa, şi apoi se spălă pe dinţi. Când se întoarse, îl găsi treaz şi întins peste cuverturi, superb şi încrezător în pielea goală, cu picioarele încrucişate la glezne şi cu un braţ îndoit sub cap în timp ce derula mesaje pe telefon.

O privi cu o sprânceană ridicată.

— Ţii minte că ai zis seara "trecută că nu ştii cât va dura până când toată lumea îşi va da seama?

îi întinse telefonul. Primise mai multe poze pe parcursul nopţii.,

Mack şi Liv cu degetele mari ridicate.

Malcolm şi cu Del pozând cu rânjete stupide pe feţe. Colton îi trimisese un video cu el făcând o faţă pupăcioasă.

Gavin şi Thea zâmbeau adorabil.

Mesajul Rusului era ultimul: *O să stau cu Colton.*

Ea puse telefonul pe noptieră.,

— Se pare că am ratat o petrecere bună.

— Petrecerea noastră a fost mai bună.

Ea se urcă în pat, iar el îşi desfăcu braţele ca s-o primească. Noah se rostogoli şi îi apăsă mâinile lor împreunate pe pătură, de o parte şi de alta a capului ei, cu feţele la câţiva centimetri distanţă.

— Bună dimineaţa! murmură el.

— Bună! îi şopti drept răspuns.

—Am dormit foarte bine azi-noapte-

— Şi eu la fel!

Lucrurile deveniră destul de interesante în zona în care corpul ei îl îmbrăţişa pe al lui, şi nu trecu mult Până când Noah se întinse după alt prezervativ, îşi puse

protecţie şi apoi se aplecă deasupra lui Alexia cu bet sexy şi cu mâinile de-o parte şi de alta a umerii[11] [Zâm]’ să se sprijine. Alexis ridică uşor capul ca să-l sărute el se trase înapoi, ca ea să nu ajungă la el. ’[dar]

Noah o tachină cu un zâmbet

— Spune cuvântul magic, iubito!

Alexis râse.

— Cred că faci mişto de mine!

Noah o împunse Uşor CU vârful erecţiei, iar ea *îşi*]g[să] capul pe spate.

— Hristoase, abracadabra! ■.

Cu un hohot de râs puternic, o pătrunse dintr-o sin- gură mişcare fermă.

Timpul se opri.

Ea icni.

El gemu.

Alexis îşi ridică picioarele în jurul taliei lui ca să-l tragă mai adânc în interiorul ei. Se mişcară, se legănară, se mângâiară şi se sărutară.

— Alexis! mârâi *el deodată. Doamne, iubito!* Ia-o mai încet! Nu mă pot abţine... Nu mă mai pot abţine.

O cuprinse o satisfacţie nestăvilită. Ridică pe dată capul şi îşi apropie buzele de urechea lui.

— Nu vreau să te abţii.

El încercă să se retragă^ dar ea îl apucă de fund şi îl trase înapoi, înăuntru. Fu răsplătită;cu un geamăt şi un tremurat. Dar el tot mai ezită, şi îl simţi cum clatină din cap-

— Nu... nu până când tu nu...

Ea îi cuprinse cu palmele fesele perfecte şi tari

ca piatra şi le strânse.

— Am visat şi eu la asta, Noah! Că te fac să termini în braţele mele, Că te înnebunesc. Lasă-mă s-o fac!

El mârâi din nou, iar corpul i se mişcă de parcă nu se mai putea opri.

_ E aşa de bine cu tine! Atât de al naibii de bine!

Ea işi ridică piciorul şi şi-l agăţă de braţul lui, des- chizându-se şi mai tare pentru el. Mişcarea asta îl trimise adânc în interiorul ei, şi amândoi gemură la unison, plăcerea era aşa de intensă, că Noah nu se putu abţine să nu-i mârâie din nou numele şi să se mişte din nou.

- îţi place? şopti ea cu buzele peste ale lui şi cu respiraţiile întretăiate amestecându-se într-un gâfâit rapid.

— Al naibii de mult! mârâi el, împingând şi mai tare şi mai repede.

Ea se mişcă şi se arcui sub el.

El se opri.

— Stai... Te simţi bine?

— Doamne! Nu-ţi dai seama? îşi încordă picioarele în jurul lui şi îi întâmpină împingerile cu şoldurile, şoptin- du-i: Dă-ţi drumul, Noah!

El scoase acelaşi mârâit animalic de mai devreme. Se ancoră în genunchi şi împinse mai repede şi mai repede până când pielea i se acoperi de un strat de sudoare şi...

O, Doamne! Alexis se ţinu strâns de bicepşii lui. Poziţia în care era... O atingea în toate locurile corecte. Cum de se întâmpla aşa de repede? Orgasmul o lovi cu un val neaşteptat de uşurare dulce care o făcu să se încordeze şi să ţipe atât de

surprindere, cât şi de plăcere.

Noah scoase un zgomot gutural de satisfacţie masculină şi se împinse în ea cu un tremur puternic, final. Tot corpul i se zgudui deasupra ei. Apoi îi îngână numele şi se prăbuşi.

Alexis nu se putu abţine. Din nou. Râse. Din nou. Noah se ridică şi o privi.

— Şi acum de ce râzi? Şi crede-mă, orgoliul me e în joc acum! Uc,liar

Alexia îi cuprinae spatele lat cu braţul

— Râd pentru că tu chiar ai o baghetă magică!

Noah îi răspunse cu unul dintre zâmbetele lui sex cu o răsucire a şoldurilor. Alexis îi trase capul în j08 tru un sărut. Zgomotul scos de uşa de la intrare îi

*

amândoi să înlemnească. Suna ca şi cum...

La naiba! Se întorsese Rusul!

Noah sări jos din pat şi aruncă cuverturile peste corpul ei dezgolit tocmai când Rusul trecu în vârful picioarelor pe lângă uşa deschisă, cu mâinile la ochi.

— Nu mă uit!

— Hristoase, frate! De ce n-ai sunat mai întâi? îl luă la rost Noah.

— Aveam nevoie să fac duş! Avem brunchul!

Noah trânti uşa dormitorului..

— Am uitat de brunch! bombăni el.

Alexis se ridică în şezut, ţinându-şi cearşafurile peste sâni.

— Ce zici dacă ne urcăm amândoi în maşina mea şi să plecăm acasă împreună?

Noah se întoarse în pat.

— Aş zice că astea sunt cele mai grozave cuvinte pe care le-am auzit vreodată!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

BEEFCAKE îl ÎNTÂMPINĂ CU UN SCHELĂLĂIT BOSUMFLAT. Noah înghiţi în sec când Alexis se aplecă şă ia motanul în braţe şi îi sărută blana.

— I-a fost dor de noi! zise şi se întoarse spre Noah.

— I-a fost dor de tine! o contrazise Noah, trăgând trolle- rele *până* la baza scărilor. Pe mine p să mă omoare în somn diseară.

— Poate că e gelos, spuse ea, punând pisica jos.

Beefcake ridică imediat un picior şi începu să se lingă înfund.

Noah se întoarse către Alexis, îşi împleti mâinile cu ale ei şi o lipi de perete. O sărută până când începură amândoi să gâfâie.

— Ce a fost asta? râse Alexis.

—A trecut prea mult timp de cândnu te-am mai sărutat.

— Mincinosule! Eşti gelos pe Beefcake!

— Fii sigură că sunt! Doarme de patru ani în patul tău. Alexis îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Păi, presupun că trebuie să-ţi facem loc în pat.

— Nu prea îmi surâde ideea să fiu gol în preajma lui. 0 să mă castreze în somn.

Ea îl sărută pe bărbie.

— O să te protejez eu.

Noah o mângâie pe fund.

— Du-te să te relaxezi! O *B&* improvizez ceva P^tru cini

— N-am prea multe în frigider! oftă Nia ea. făcut cumpărături de peste o săptămână.

Mă descurc eu cumva.

— Eşti un vis devenit realitate.

El o sărută pe nas.

— La ce sunt buni prietenii? Ea îi Seu semn spre bucătărie.

— Hrăneşte-mă!

El îi făcu amuzat cu ochiul!

— Da, doamnă!

După ce Alexis dispăru în sus, pe scări, Noah deschise frigiderul şi clipi uimit când Seu inventarul conţinutului. Ouă. Lapte. Apă. Smântână dulce. Unt. Vin. Nu minţise când spusese că nu avea prea multe. în sertarul de legume erau nişte morcovi care văzuseră şi zile mai bune şi o bucată nedesScută de parmezan. Probabil o putea folosi

Deschise dulapurile. Hnstoase! Oare trăise doar cu aer şi cofeină în săptămâna care trecuse?

Remarcă o cutie de fettuccme. Perfect!

Căută, apoi, oalele şi tigăile, umplu o oală marecu apă şi o puse la fiert pentru paste. Apa tocmai începuse să clocotească când auzi paşi înăbuşiţi apropiîndu-sepe hol.

— Ce zici de nişte fettuccine?

Cuvintele i se opriră în gât? Era îmbrăcată cu unul dintre hanoracele lui vechi şi cu o pereche de

pantaloni de pijama foarte scurţi şi subţiri.

Ea se uită în jos, la ţinuta pe care o purta.

— M-am schimbat. E bine aşa?

— Da! reuşi el să îngaime. îşi drese glasul şi continuă: Ce zici de nişte fettucine alfredo?

Alexis se sprijini de insula de bucătărie şi îşi încrucişă braţele la piept.

—Aveam ingrediente pentru toate astea?

— Doar pentru astea şi nimic mai mult, îi răspunse, întorcându-se la loc spre aragaz. Ce naiba ai mâncat în ultima vreme?

— Orice am reuşit să prind pe la cafenea.

-Adică?

— O grămadă de cafea şi nişte pâinici dulci uscate. —O să te epuizezi, iubito!

— în cazul ăsta, ce bine că te am pe tine să găteşti pentru mine!

Inima începu să-i bată un pic mai tare. îi plăceau cum suna asta şi imaginea pe care o asocia cuvintelor ei. I-ar fi gătit în fiecare seară dacă ar fi putut.

— Pot să te ajut?

— Nu!

— Ce-ar fi să pun masa, atunci?

Inima îi bubui din nou. Ideea de a lua o cină simplă alături de ea la masa din sufragerie, ca şi cum ar fi fost un cuplu normal, era mai mult decât puteau să suporte emoţiile lui şi-aşa puse la grea încercare. îşi dorise asta de atât de mult timp, că i se părea imposibil să fie real!

— Sigur! îi răspunse în cele din urmă.

Alexis se mişcă pe lângă el, atingându-l cu mâna pe spate, într-un gest firesc. Când se întinse sus, după farfurii, privirea lui Noah fugi spre locul în

care hanoracul se ridica deasupra pielii fine a abdomenului ei. Plămânii u rămaseră fără aer. Privirea lui intensă o întâlni pe a ei, lar foamea din ochii lui era similară cu a ei.

După ce puse masa, Alexis dădu drumul la muzică living. Acordurile vibrante, de muzică blues, a celor de la Mumford *& Sons* eliminară senzaţia de nelini^e din încăpere. Ea reveni lângă el şi deschise dulapul în ţinea vinul şi paharele.

Alexis alese o sticlă de vin alb şi două pahare şi le dU8e la masă. Noah începu să amestece pastele scurse cu sosul de smântână din oală.

Alexis umplu paharele în timp ce el aduse oala la masă şi o puse în mijloc.

— Simt că ar trebui să închinăm pentru ceva, spuse ea. Noah se lăsă pe spate în scaun, cu paharul ridicat.

— începe tu!

Lui Alexis îi fugi privirea spre dreapta în timp ce se gândea. Apoi îl privi din nou, cu ochi scânteietori.

— Pentru întoarcerea acasă! .

Noah simţi cum inima lui îşi găseşte un loc nou în piept.

După câteva minute, Alexis se sprijini de spătarul scaunului cu mâna peste burtă.

— Muream de foame. Mulţumesc!

Muzica ajunse la balada romantică a unei formaţii pe care Noah n-o recunoscu. Alexis îşi muşcă buza şi se ridică, cu mâna întinsă spre el. Noah îi cuprinse palma cu degetele şi o lăsă să-l tragă în picioare. Alexis îi zâmbi cu reticenţă şi cu privirea sfioasă.

— Ce faci? o întrebă el, în şoaptă.

îl trase de mână şi se îndreptară spre mijlocul camerei.

— Vreau să dansezi cu mine!

— Scumpo, sunt puţine lucruri la care sunt praf, dar dansul e unul dintre ele.

Alexis se întoarse spre el, cu braţele întinse.

__ Atunci doar ţine-mă în braţe îh timp ce eu îmi frec corpul de-al tău în ritmul muzicii.

- Fără îndoială, asta e cea mai bună ofertă pe care am primit-o vreodată.

Alexis păşi în îmbrăţişarea lui, cu un hohot de râs care reuşea să fie o combinaţie sexy de pasiune şi dulceaţă. El îi prinse mâna dreaptă îh cea Stângă şi i-o trase la piept, îşi puse cealaltă mână pe şalele ei şi o trase suficient de aproape ca şoldurile să li se atingă, apoi o ghidă într-o legănare blândă.'

Alexis se îmbujoră.

— Te pricepi mai bine decât crezi.

Noah îşi lipi obrazul de al ei.

— Doarcutine.

îşi găsiră buzele unul altuia în mod firesc, iar apoi dansul deveni ceva mai mult.

Fără să spună nimic, se ajutară reciproc să se dezbrace de bluze, înghiontindu-se unul pe altul cu coatele şi cu bărbiile, râzând şi scuzându-se în şoapte înfierbântate, şi apoi reîncepură să se sărute, cu trunchiurile goale lipite, bucurându-se pentru o clipă de senzaţia de piele pe piele. Părul aspru care-i acoperea muşchii lui încordaţi se freca de carnea delicată şi moale a sfârcurilor ei cu fiecare respiraţie întretăiată, cu fiecare mişcare a corpului lui.

0 conduse spre canapea.

— Stai jos!

Ea îl ascultă, dar se întinse după el după ce se aşeză, însă el, în loc să vină alături de ea, se aşeză în genunchi în faţa ei. Ea se ridică în coate.

— Ce faci...

El ridică din sprâncene şi îi dădu jos pantalonii de Pijama, fără să întrerupă contactul vizual. îi trase un

picior peste umărul lui, apoi pe celălalt. Noah văZu momentul în care ea îşi dădu seama cate îi erau' 6Xact ile. Alexis făcu ochii mari. îşi încleştă degetele DP

Noah îşi coborî gura între picioarele ei şi
îi şopti. – Pot să se sărut aici?

canapelei. Pernel*

— Da! murmură ea, lăsâiidu-şi capul pe 8pate . aşteptare. ln

El îi atinse cu buzele pielea sensibilă dintre picioare iar ea scoase un geamăt. Şi apoi geamătul acesta deveni şi al lui, pentru că la naiba... gustul ei! Dulce. Atât de Alexis! O iubi cu limba, folosind vârful pentru a găsi şi a masa mugurele umflat. Alexis se zvârcoli sub Noah, iar el îi simţi mâna încleştându-i-se pe ceafă.

Respiraţia îi ieşea în gâfâituri scurte. Picioarele i se încordară pe umerii lui. Deja îşi dădea seama că se apropia de orgasm, aşa că înteţi ritmul şi presiunea.

— Noah... o, Doamne...

Se arcui şi scoase un ţipăt. El continuă s-o mângâie până când se linişti şi se lăsă pe spate; fără vlagă.

— Vino aici! şopti ea, întinzându-se după el.

Noah se ridică în genunchi. îi tremurară mâinile când se ridică şi îşi descheie blugii. Alexis îl ajută să-şi tragă boxerii şi să-şi pună un prezervativ, apoi îşi înfăşură picioarele în jurul taliei sale în timp ce el se apleacă deasupra ei.

Mintea i se blocă instant pentru că vârful lui apăsa deja pe intrarea ei şi la naiba, la naiba, parcă

era virgin din nou. îşi îngropă faţa în gâtul ei şi se împinse. Şi pământul îi fugi de sub picioare!

Ea icni şi se arcui spre el.

Niciodată nu se mai simţise aşa. Niciodată!

îl ţinu acolo, cu faţa lipită de gâtul lui. Şi atunci Noah îl simţi- Un tremur în pieptul ei. Se ridică imediat, temân- j_u.se că o zdrobea. Dar ea îşi întoarse capul, iar el văzu *o* lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz.

La naiba! Cu ce greşise?

__ Ce s-a întâmplat?

Alexis inspiră tremurat şi, când expiră, scoase un suspin abia auzit.

El se întinse şi îi întoarse faţa spre el.

— Vorbeşte cu mine!

— îmi pane rău! Sunt doar.... Respiraţia i se opri în gât, însă găsi puterea să continue: Sunt doar fericită!

Alexis se trezi singură a doua zi.

Se ridică în coate şi încercă să-şi dea seama unde e Noah, dar apoi auzi zăngănit de vase la bucătărie.

Trase pe ea un tricou lung, lipăi la parter şi se sprijini *de pragul* uşii din capătul holului ca să-l studieze. Noah stătea în picioare lângă insulă, cu spatele la ea, cu un bol de cereale într-o mână şi cu telefonul în cealaltă, derulând absent cu degetul mare pe ecran până când îl puse jos ca să ia o înghiţitură. Făcuse duş, dar nu-şi uscase complet părul.

— Bună dimineaţa!

El se întoarse şi îi *zâmbi şi,* în secunda aceea, Alexis

îşi dădu seama că nu voia să-l mai lase să plece. Voia să se trezească în fiecare dimineaţă şi să vadă zâmbetul acela. Când se apropie, el lăsă bolul jos, îi puse mâinile pe şolduri şi o trase mai aproape.

— 'Neaţa! murmură ea, aplecându-şi capul.

Impărţiră un sărut dulce şi scurt care îi făcu inima lui Alexis să bată cu viteza luminii.

— Te ai trezit devreme.

- Din obişnuinţă. El o strânse uşor de şolduri ,i 8r) ugă: Ţi-am făcut nişte ceai.

Ea se sprijini de blatul de bucătărie şi ii)a de timid cum îi zâmbea şi el, în timp ce sorbea din ce»,

— Ştii, chestia aia pe care ai făcut-o seara trecută aja cu gura?

Obrajii îi luară foc când o spuse.

El ridică dintr-o singură sprânceană, cu buzele arcuite într-un zâmbet cuceritor.

— Da, îmi aduc aminte de chestia aia cu gura.

— Eu niciodată... Adică, nimeni n-a făcut vreodată... Tăcu şi îşi muşcă buza.

Orice urmă de amuzament dispăru de pe chipul lui.

— N-ai mai făcut niciodată sex oral?

Ea ridică din umeri.

— Nu mie. Adică, nu mi-a făcut nimeni mie.

Privirea lui Noah n-ar fi putut să fie mai dezgustată nici dacă i-ar fi spus că acum nu mai ţinea cu Finn, ci cu Poe.[IV]

— Ce naiba e în neregulă cu bărbaţii din ţara asta?

IV Referinţă la personaje din franciza *Războiul Stelelor* (n. tr).

Alexis scoase un hohot de râs atunci când el o bloca cu braţele lângă blatul de bucătărie. Şi bum! Sfârcurile i se întăriră, şi simţi cum se umezeşte între coapse.

Noah îşi cobori gura la urechea ei.

— Ţi-a plăcut?

— Am crezut că a fost evident, gâfâi ea.

Căldura respiraţiei lui o făcea să se simtă slăbită şi udă.

— Vrei s-o fac din nou?

Limba lui îi pătrunse în scoica urechii.

— Da! chiţăi ea.

_ Bine! şopti el, gâdilându-i gâtul cu buzele. Pentru că faptul că ştiu că sunt singurul bărbat din toată lumea asta care ştie ce gust bun ai mă face să vreau s-o fac din nou şi din nou>

— Crezi... crezi că am gust bun?

— Eşti o afurisită de delicatesă! mârâi el, zăbovind cu buzele peste ale ei. Şi am de gând să mă ospătez cu tine ori de câte ori am ocazia.

El îi devoră gura şi apoi îi dădu drumul, cu o palmă uşoară la fund.

Alexis râse şi apoi îl împinse.

— Cine e bărbatul ăsta din bucătăria mea şi ce-ai făcut cu Noah al meu cel blând şi manierat?

El îi făcu cu ochiul şi tot corpul ei fu cuprins de flăcări.

— Mi-aş dori să nu trebuiască să muncesc azi, căscă ea, luându-şi ceaiul la masă.

Se aşeză şi îşi ridică un picior pe scaun.

— Dar din moment ce am lipsit şi vineri, şi sâmbătă, nu mai pot justifica încă o zi liberă, chiar

dacă e duminică.

Noah mai luă o gură de lapte cu cereale.

— Şi eu am vreo mie de lucruri de recuperat. Mi-aş dori să le pot anula pe toate.

— Clienţi noi?

— Clienţi vechi care nu-şi pot instrui angajaţii să nu mai deschidă e-mailuri de phishing.

— îmi place când îmi vorbeşti ca un tocilar.

El înclină bolul şi bău restul laptelui; Până şi asta era sexy. După ce puse bolul în maşina de spălat vase, i se alătură la masă şi îi dădu telefonul lui.

— Am început o listă de cumpărături. Adaugă orice ai nevoie. 0 să mă duc la magazin azi după serviciu.

Inima îi jucă ping-pong în piept când se uită la listă.

___Ovăz spart?

__ Ăla e pentru mine.

— Ai de gând să mănânci des mic-dejunul aici?

— Da!

_ Eşti cam îngâmfat, nu crezi? Nici măcar n-am ie9it la o întâlnire reală.

— Ce vrei să zici? Am fost la un milion de întâlniri.

— Nu în calitate de cuplu. Nu de când am început să ştii tu...

El ridică din sprâncene într-o manieră Sugestivă.

— Să facem chestia cu gura?

Obrajii lui Alexis luară foc din nou.

Noah oftă teatral şi se lăsă pe spate în scaun.

— Bine! Vrei să ieşi la o întâlnire cu mine?

— Depinde unde mă duci.

— La tine în dormitor?

— Pot să fac asta!

Noah îi apucă scaunul de şezut şi îl trase mai aproape de al lui. O luă de mâini şi o trase uşor până când ea îl încalecă de bunăvoie.

Lucrurile tocmai se încinseseră când se auzi soneria telefonului ei.

Noah o sărută pe claviculă şi îi dădu drumul cu un geamăt. Alexis alergă până pe hol, unde, îşi pusese telefonul la încărcat. Era un număr de Huntsville.

Pulsul îi urcă până la cer când răspunse:

— Alo?

— Alexis? Sunt Jasmine, de la centrul de transplant.

Respiraţia i se opri în gât.

— Da, bună!

— Te sun ca să te anunţ că am primit rezultatele celui de-al doilea set de analize de compatibilitate,

Alexis ridică privirea şi îl văzu pe Noah zăbovind în pragul uşii, cu fruntea încruntată.

__ Bine! spuse ea, abia respirând. Care e verdictul?

__ Eşti compatibilă din punct de vedere genetic.

Zbârnâitul din urechi o împiedică să se mai concentreze asupra spuselor lui Jasmine. Femeia mai zise ceva de programarea analizelor finale pentru a se asigura că *se* poate opera. Ceva cum că trebuia să le facă în următoarele două săptămâni şi că aveau să dureze două zile.

în cele din urmă, Alexis îi mulţumi şi închise.

— Ce s-a întâmplat?

— Era de la spital.

El se opri în loc.

— Şi?

— Sunt compatibilă din punct de vedere genetic.

Noah îşi trecu mâna prin păr.

— Şi acum ce urmează?

— Vor să vin acolo pentru două zile de analize ca să se asigure că sunt suficient de sănătoasă pentru operaţie.

Noah se uită lung la podea, cu maxilarul încleştat.

— Trebuie să fac asta, Noah!

— Ştiu!

Respiraţia îi tremură când îşi lăsă fruntea

pe'umărul ei.

— Cum te pot ajuta? '

— Vii cu mine?

— Mai trebuie să întrebi?

Ea îl sărută. în cinci secunde, rămase fără tricou. în treizeci de secunde, el o împinse spre canapea, gura lui era pe sânii ei, iar ea îi gemea numele. La douăzeci de secunde după aceea, Noah se lăsă în genunchi între picioarele ei desfăcute.

Alexis pierdu noţiunea timpului după aceea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

ACESTA ERA MODUL EI PREFERAT DE A SE TREZI.

în cele zece zile de când se întorseseră din Memphis, Noah îşi petrecuse fiecare noapte în patul ei şi o trezise în acelaşi mod în fiecare dimineaţă. Totul începea cu un sărut pe umăr în timp ce braţul lui o cuprindea de mijloc. Apoi urma o mângâiere lentă, exploratoare, până când se trezea complet şi apoi şe încheia mereu în felul ăsta – cu ei doi încolăciţi unul în jurul celuilalt, transpiraţi şi fără vlagă, şi, mai ales, incredibil de fericiţi.

Noah o sărută profund, încă îngropat în ea. îşi desprinse gura de a ei cu un geamăt şi îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei.

— Nu mă face să mă dau jos din pat.

Alexis îşi trecu palmele peste şira spinării lui.

— îmi pare rău, dar am o mulţime de lucruri de Scut ca să mă pregătesc pentru analize!

Urmau să plece în seara aceea la Huntsville şi să se cazeze la hotel, ca să fie a doua zi dimineaţa la centrul de transplant pentru a începe evaluarea fizică.

— Şi tu trebuie să-l ajuţi pe Mack cu schema de aranjare a invitaţilor la mese.

De data asta, Noah scoase un geamăt dezgustat. Se rostogoli de pe ea.

— Abia aştept să se termine nunta asta!

Alexis scoase un hohot de râs şi se cuibări la spatele lui. Noah îi luă palma care era răsfirată pe pieptul lui şi o duse la buze.

— Ai bagajele făcute sau mai ai nevoie să vii acasă ¡painte să plecăm?

— O să-mi iau bagajul la muncă, aşa că mă poţi lua de acolo.

Noah căscă.

— Cred că băieţii o să mă ia de aici pentru prostiile alea legate de nuntă. Apoi o să dau o fugă până acasă să-mi strâng câteva lucruri şi apoi trec să te iau.

Alexis îl sărută pe maxilar.

— Eşti un om bun, Noah Logan!

El îşi întoarse capul pentru a-i prinde buzele cu ale lui.

— Tu mă faci să vreau să fiu un om bun.

Alexis se topi pe interior. Noah îşi întinse braţul pe după umărul ei pentru a-i cuprinde ceafa şi o sărută din nou. O rostogoli pe spate, iar mâna lui începu din nou să exploreze şi apoi... ■ /

— La naiba!

Noah înlemni, cu ochii mari, fără să clipească, uitân- du-se în lateral.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Alexis îi urmări privirea. Beefcake se afla lângă pat, cu labele cocoţate pe saltea, de parcă voia să-l ridice cineva.

Noah înghiţi timorat.

— Dacă mă mişc încet, poate că n-o să mă

rănească!

— N-o să te rănească!

Alexis bătu uşurel în saltea.

— Haide, Beefcake! Poţi s-o faci!

Noah se dădu jos de pe ea şi reuşi să-şi azvârle piu peste poala dezgolită fix la timp. Beefcake urcă pe pa.a sări agale peste Alexis şi se duse direct la Noah.

Acesta rămase nemişcat ca o statuie, fără ca măcar să mai respire, când Beefcake păşi cu delicateţe pe pieptul lui

— Ah, fir-ar!

Lui Noah i se puse un nod în gât.

Alexis îl scărpina pe Beefcake după urechi.

— Ce băiat bun! ganguri ea. Noah e prietenul nostru.

Beefcake începu să toarcă, iar vibraţia se simţea prin blana lui groasă. Cu ochii închişi, Beefcake începu să fră- mânte pieptul lui Noah cu labele din faţă.

Alexis rămase cu gura căscată.

— Vaaaai, uită-te la asta!

Noah înghiţi nodul din gât.

— Ce... ce face?

— Se spune că face biscuiţi de pisici.

— Eu aş zice mai degrabă că frăgezeşte carnea.

— E un semn de afecţiune.

Beefcake începu să toarcă şi mai tare, apoi îşi îndoi labele sub trunchi şi se aşeză pe pieptul lui Noah într-un dreptunghi perfect.

— Un drob perfect! şopti Alexia; cuprinsă de emoţie.

— Şi asta ce naiba mai înseamnă? şuieră Noah.

— Aşa se numeşte poziţia asta a pisicii. Un drob. Se aşază aşa doar când sunt cu adevărat relaxate şi mulţumite.

Beefcake era poza de dicţionar a relaxării: avea ochii închişi, torcea într-un ritm regulat şi avea capul coborât.

— Mângâie-1! şopti Alexis.

Noah ridică încet mâna de pe saltea şi zăbovi cu ea pe spatele lui Beefcake. Apoi, centimetru cu centimetru, 0 coborî până când atinse blana lui Beefcake. Motanul începu să toarcă şi mai tare.

Alexis îşi lăsă obrazul pe umărul lui Noah şi oftă.

__ Bărbaţii mei favoriţi! în sfârşit prietenii

¿jexis încă mai era topită şi în culmea fericirii şi o oră mai târziu, când se aşeză cu Jessica la o masă din cafenea cu laptopul şi cu agenda pe zile. Două dintre studentele care lucrau cu jumătate de normă se ocupau de tejghea. Trecuse de ora nouă, aşa că aglomeraţia de dimineaţă se diminuase. Totuşi, Alexis nu voia să lungească inutil întâlnirea. Era complicat să-şi ia două zile libere pentru evaluările fizice şi avea o listă de chestii importante intimidant de lungă, pe care trebuie s-o parcurgă împreună cu Jessica. Se cutremură gândindu-se.câte trebuia să pregătească dacă chiar făcea operaţia. Avea să lipsească cel puţin zece zile de la serviciu.

Jessica împinse spre ea o farfurie pe care se aflau o pâinică dulce şi nişte salată de fructe.

— Nu te-am văzut să mănânci ceva.

Alexis băgă o boabă de strugure în gură şi scoase un exemplar din programul pe care îl

pregătise în dimineaţa aceea.

— Zi-mi dacă este OK pentru tine. Liv şi cu Mack sunt amândoi disponibili să te ajute cu orice ai nevoie.

— Beth şi cu mine o să ne descurcăm! spuse Jessica. Nu-ţi face griji!

— Dacă intervine ceva, sună-mă! Dacă nu pot răspunde, sună-l pe Noah! îmi poate prelua el mesajele.

-Pe bune, Alexis! Ne descurcăm! Tu doar concen- trează-te pe ce ai de făcut.

Alexis închise agenda şi mai mâncă o boabă de strugure.

— Mulţumesc că stai cu Beefcake!

Jessica fusese de acord să stea la ea acasă cât Alexis era plecată. Beefcake nu prea era de dus la tln,p siune de pisici. Avea înclinaţia de a urina pe care nu le cunoştea. 6

— O să fie furios că nu l-am luat azi la cafene dă-i ceva bun şi o să-i treacă! , ar

Clopoţelul de la uşa cafenelei le întrerupse. Al privi peste umărul Jessicăi şi înapoi la ea cu un zâmbet Bob Brown, şeful consiliului de afaceri al cartierului East Nashville, se apropie cu o atitudine precaută.

— Bună, Bob! Ce mai faci?

— îmi pare bine să te văd, Alexis! Mi-aş dori să fi venit în împrejurări mai fericite.

Alexis simţi un junghi de panică. – Ce s-a întâmplat?

Bob îi înmână un plic. — N-am vrut, să-l primeşti prin poştă.

Alexis îl deschise şi scoase o foaie de hârtie din el. Bob rămase în picioare, agitat, în timp ce Alexis citea conţinutul. – Ei, pentru numele lui Dumnezeu! bombăni ea, uitându-se la Bob. Chestia asta e pe bune? — Mă tem că da. Jessica se întinse după hârtie.

— Ce este?

Alexis încercă să-şi controleze veninul din voce.

— Karen chiar a făcut-o. A depus o reclamaţie contra mea. Trebuie să răspund în faţa comisiei de urbanistică.

Noah făcu un duş la Alexis şi munci timp de o oră cât îi aşteptă pe băieţi să vină să-l ia. îşi lăsase maşina acasă în seara anterioară, aşa că avea nevoie ca băieţii să-l lase

acolo după ce-l ajutau pe Mack, deşi habar n-avea de ce era aşa de greu să aloci locurile oamenilor la o nuntă.

Se auzi o bătaie la uşă chiar când închidea calculatori. Traversă încăperea, deschise uşa şi îi găsi pe Colton pe Rus în prag.

— Puteaţi să-mi daţi un mesaj că aţi ajuns, spuse el.

— Rusul are nevoie să facă pipi, spuse Colton şi trecu pe lângă Noah pentru a intra în casă.

Se opri în hol şi privi în jur.

— Ce loc drăguţ! Chiar pare stilul ei.

— Taci din gură!

— N-am zis decât că e un loc drăguţ.

— E felul în care ai spus-o, se încruntă Noah. Şi de unde naiba ştii tu care e stilul ei?

Colton ridică mâinile şi din sprâncene.

— Calmează-te, frate! Ştiu că există mereu pericolul să-ţi fur fata, pentru că eu sunt eu, dar Alexis e doar a ta.

Noah fileu un pas în spate şi îi dădu voie Rusului să intre.

— Baia e în direcţia aia! spuse el, făcând semn cu capul după un colţ. Când Rusul se îndepărtă, Noah se uită urât la Colton şi îi spuse: Dacă mai face şi altceva decât să se pişe, te consider direct responsabil.

Colton ridică din umeri şi se duse spre bucătărie. Noah închise uşa.

— Unde te duci?

— Arunc şi eu o privire!

— Să nu atingi nimic!

Noah făcu stânga spre living, unde lucrase până atunci, îşi îndesă lucrurile în rucsac şi se duse la

bucătărie, unde îl găsi pe Colton holbându-se în frigider.

— Ce naiba faci? Pleacă de acolo!

— Mi-e foame!

flW

— Şi nu poţi, pur şi simplu, să iei chestii

Colton închise uşa frigiderului

din rul ei!

—

— Nu sunt ciudăţenii. E vegetariană!

Oricum n-are nimic bun acolo. Doar o grămadă ciudăţenii.

— Pervers... Şi ce anume faceţi voi doi, mai exact? Noah h smuci hamul din mână.

Hamul roşu care atârna intr-un cui de uşa spre gar îi atrase atenţia lui Colton. îl luă şi îl lăsă să-i atâ^ sugestiv de degete.

— E o lesă pentru pisici, dobitocule!

— O lesă pentru pisici? râse Colton. Cred că glumeşti.

— Beefcake are nevoie să facă mişcare în mod regulat. Se auzi apa trasă la baie şi* un moment mai târziu,

apăru şi Rusul în bucătărie,

— Unde-i pisicuţa?

— Se ascunde. Nu-i plac străinii.

Deodată, Colton înlemni; '

— Ce... ce-i aia?

Noah urmări privirea îngrozită a lui Colton. Beefcake se materializase de nicăieri, o apariţie blănoasă şi nemişcată la capătul holului. O siluetă întunecată cu ochi strălucitori.

— Ăla e Beefcake!

Noah înghiţi în sec. Cu armistiţiu cu tot, şi tot îi mai era frică.

— Nu! şopti Colton. Ăla nu poate fi Beefcake. Aia nu poate fi o pisică.

— Nu-i o pisică! spuse Rusul pe un ton evlavios. E un animal maiestuos. Ca un tigru siberian.

Noah se deplasă încet spre perete, pipăind cu degetele până găsi întrerupătorul de la becul de pe hol. O lumină aurie inundă spaţiul, iar Colton scoase un ţipăt, pentru că Beefcake păruse, cumva, să se teleporteze cu trei metri mai în faţă.

- Pisicuţă drăguţă, ganguri Rusul, lăsându-se într-un genunchi.

Noah îşi ţinu respiraţia în timp ce Rusul se ghemui şi îşi întinse mâna. Beefcake se rostogoli la picioarele Rusului şi începu să frământe aerul cu labele.

— Ce e zgomotul ăla? întrebă Colton.

— Toarce!

— Ăla e un mârâit. O să ne omoare. Voi chiar aţi pus o lesă pe chestia aia?

— Nu mai poate fi lăsat singur afară. Omoară păsări.

— Eu m-aş îngrijora mai degrabă că ar putea atrage un copil mic într-o canalizare.

Rusul scoase un zgomot gen „vaaaaaai" şi lăsă mâna jos spre burta expusă a lui Beefcake.

— Nu face asta! ţipă Noah.

Dar era prea târziu. Beefacake sări ca o capcană din pădure. Îşi înfăşură toate cele patru labe în jurul braţului Rusului şi îi muşcă mâna. Rusul ţipă şi se ridică în picioare, cu motanul agăţat de braţ.

— Pisică rea! Pisică rea!

Rusul flutură mâna prin aer, dar asta a făcu pe Beefcake să-şi înfigă ghearele şi mai tare.

Noah U plesni pe Colton peste braţ.

— Fă ceva!

— Ce mama mă-su să fac eu?

- Habar n-am! Ai pisică, ar trebui să ştii! Dă-i o gustare sau ceva!

— Ce anume? Un bebeluş?

Rusul urlă ca un om care fusese împuşcat şi căzu apoi într-un genunchi, implorându-i:

— Ajutaţi-mă!

— Carne! Adu nişte carne!

Noah îl lovi din noii pe Colton.

— Ai spus că Alexis e vegetariană. Nu are came!

Colton fugi la frigider şi scotoci prin el. Se întoarse cu o bucată de brânză.

— Eu sunt carnea! urlă Rusul.

— Beefcake, vino aici, pisoiaş, pis-pis!

Colton flutură brânza şi se apropie încetişor.

Beefcake adulmecă aerul şi, în cele din urmă, îşi scoase colţii din mâna Rusului.

— Aşa, aşa! Bun băiat! îl încuraja Noah.

Colton ţinu brânza aproape de faţa animalului şi apoi o aruncă pe hol. Beefcake sări la pământ şi se duse după ea.

Rusul îşi strânse braţul rănit la piept şi îşi bosumflă buza de jos.

— Pisicuţa e rea!

Noah îşi trecu mâna prin păr.

— Pisicuţei îi e foame.

— De ce naiba ţine o mâţă ca aia? mormăi Colton, inspectând rănile Rusului.

— Aşa e Alexis, spuse Noah. Are o înclinaţie pentru creaturile urâte şi singure.

tine.

Noah îi arătă degetul mijlociu. Colton îl trase pe Rus către chiuvetă.

— Trebuie să curăţăm zgârieturile astea.

— Bănuiesc că asta explică de ce te-a adoptat şi pe

— Aduc trusa de prim ajutor.

Se duse în baia în care Alexis insistase să-i cureţe rănile pe care Beefcake i le făcuse şi lui, şi luă trusa de sub chiuvetă. Când se întoarse în bucătărie, Rusul tresărea în timp ce Colton îi ştergea rana de la mână cu un prosop de hârtie umezit.

— Aproape am terminat, spuse Colton cu blândeţe.

— Poftim! spuse Noah, dându-i unguentul pe care îl folosise şi Alexis cu el. Freacă asta pe ea.

— Aşa îmi spun toate femeile.

Rusul chicoti, dar se bosumflă la loc.

— Aţi terminat? întrebă Noah, aruncând prosopul de hârtie umed. N-am toată ziuă la dispoziţie pentru prostia asta!

Când ajunseră la clubul lui Mack, acesta îi aştepta la o masă împreună cu Sonia şi avea o căutătură nerăbdătoare.

— Aţi întârziat!

— Am avut o mică urgenţă, spuse Colton.

— A avut o confruntare cu Beefcake, explică Noah, aşezându-se pe scaunul liber de lângă Sonia.

Rusul îşi ridică braţul

— Pisicuţa e rea!

— Mâţa aia e un pericol public! decretă Mack.

Din motive pe care nu le putea identifica, Noah se simţi obligat să-i ia apărarea lui Beefcake.

— Trebuie să ai răbdare cu el. Durează un pic până are încredere în oameni. Atacă atunci când e speriat.

Mack le puse în faţă o schiţă a sălii de petrecere,

gata să treacă la treabă. La fiecare masă fuseseră scrise, şterse şi apoi rescrise nume. Era evident că Mack muncea la asta de ceva timp.

— Trebuie să terminăm tonaşele cu nume la timp.

asta azi, ca să pot tipări Car – De ce nu-i laşi pe oameni să-şi aleagă singuri locuri] ■> Mack şi Colton se uitară la el de parcă tocmai 8U rase să servească pui la cuptor în stil bufet pentru cin'6

— Ai înnebunit? se bâlbâi Mack. a e uşor,

— Ce-i aşa mare scofală?

— E mare scofală pentru că dacă pui persoana greşită lângă persoana greşită, poţi să enervezi rău pe cineva Sau dacă pui pe cineva prea în spate, s-ar putea supăra pentru că ar putea crede că nu e important. Şi nici măcar nu vreau să mă gândesc ce-o să fac cu părinţii lui Liv.

Noah nu ştia prea multe despre familia lui Liv, dar suficient cât să înţeleagă de ce părinţii ei puteau fi, într-adevăr, o problemă.

să ştii!

Noah ridică mâinile în semn de armistiţiu, în principiu pentru că nu-i păsa suficient cât să se contrazică.

— Deci, uitaţi ce trebuie să ne dăm seama mai întâi, spuse Mack, înmânându-le fiecăruia câte un creion. Din moment ce nu avem prezidiu, va trebui să împărţim lumea pe la celelalte mese.

— Asta ar trebui să fie uşor, spuse Noah.

Sonia pufni.

— Nu e uşor, spuse Mack. Avem un număr impar de oameni pentru că nu toţi vin însoţiţi.

De data astă, Sonia își dădu ochii peste cap, ea fiind

Colton se întoarse spre Rus așa de repede, că aproape căzu jos de pe scaun.

— Vine și soția ta?

Rusul se uită în jos la mâinile lui, cu buza de jos bosumflată.

— Nu poate.

Colton îi dădu un șut lui Noah pe sub masă. Noah îi răspunse tot cu un șut.

— Ah, ce păcat, omule! spuse Noah. Abia așteptam s-o cunoaștem.

—Și așa rămânem în pană de mese, se văicări Mack. Pentru că ori lăsăm o masă cu un scaun liber, ori trebuie să mut pe toată lumea pentru că nu încap decât opt oameni la o masă. Și tot n-am idee unde S-o pun pe Gretchen.

Noah își înclină capul.

— Gretchen? Adică femeia cu care ieșeai înainte de Liv? -Da!

— Deci inviți o fostă iubită la nunta ta?

— Ea și cu Liv sunt prietene, ai uitat?

Mda, Noah știa asta! Gretchen era prietenă și cu Alexis, pentru că oferise servicii juridice gratuite victi-melor lui Royce Preston. Totuși, ea și cu Mack ieșiseră împreună.

— Zic doar că e ciudat.

Mack își aruncă creionul.

— Habar n-aveți cât de stresante sunt toate astea!

una dintre cei care veneau neînsoțiți.

— Voiam să-i pun pe Colton și pe Sonia la o masă cu Del și cu soția lui, cu Noah și cu Alexis și cu Rusul și soția lui, dar...

O am pe mama lui Liv pe cap pentru că vrea să se asigure că nu va sta nici măcar pe aproape de tatăl lui Liv şi de noua lui soţie, ceea ce înseamnă că trebuie puşi la meşe separate, dar asta presupune că fie aleg cine stă la masa principală cu Liv şi cu mine, fie îi izgonesc pe amândoi la mese separate, ceea ce va fi ciudat pentru că am de gând

ca mama şi iubitul ei să stea cu noi. Cum să am doar «n set de părinţi la masa principală cu nm? A, şi mai e şi blema cu Roşie şi cu Hop, nici pe ei nu ştiu unde să-i Plln Roşie era femeia cu care Liv locuise timp de doi ani înainte să se mute cu Mack, iar Hop era iubitul lui RoSie Erau ca nişte bunici pentru Liv.

— Şi nici nu mai menţionez cât de ofuscaţi sunt oamenii că plănuim să punem masa copiilor într-o încăpere sepa- rată, de parcă exilăm copiii pe o insulă pustie sau ceva de genul, adăugă Mack.

Sonia îl plesni pe Mack peste gură şi se uită urât la Noah.

— Eşti fericit acum? Asta suport eu de o săptămână încoace. Abia îl calmasem de dimineaţă.
-

Noah se aplecă peste hârtie şi o studie. După un moment, se scărpină în cap.

— Cu cine merge Rusul spre altar?

Sonia ridică mâna de pe gura lui Mack şi o ridică în aer, fără tragere de inimă..

Noah se apucă de treabă. ,

:— Pune-i pe Sonia şi pe Rus împreună la masa asta! spuse el, scriindu-le numele. Mută-l pe Colton aici, cu mama lui Liv!

Colton scoase un „nuuuu" chinuit.

— Nu pot să stau cu Gretchen?

— Nu, Gretchen nu face parte din grupul principal de invitaţi! se răsti Mack.

Noah mai mâzgăli nişte nume.

— Pune-i pe tatăl lui Liv şi pe soţia lui la masa asta! Mută-i pe Thea şi pe Gavin, şi pe fratele şi

cumnata ta la masa principală cu tine şi cu Liv, cu mama ta şi cu iubitul ei. Mut-o pe verişoara ta şi pe soţia ei aici, cu Roşie şi cu Hop- $i aşa nu mai ai scaune libere şi cine trebuie să fie separat va fi separat.

Mack clipi repede.

— Cum... Cum ai reuşit asta?

Noah îşi lovi uşor creionul de tâmplă.

— Sunt un geniu, ai uitat?

— Mă holbez la prostia asta de schiţă de o săptămână, spuse Mack cu vocea încordată.

Noah îl bătu pe umăr,

— Data viitoare, nu mai ezita atât să ceri ajutor, omule!

— Vă rog nu mă obligaţi să stau cu mama lui Liv, îi implоră Colton. Am auzit poveşti despre ea. E-groaznică!

— Nu trebuie decât să stai lângă ea la cină, se încruntă Mack.

— Prostii! O să fie toată călare pe mine. Ştiu cum merg treburile astea. Eu sunt vedeta bogată şi frumoasă, iar ea e divorţata singură şi înverşunată...

— Ai un simţ mult prea exacerbat al propriei frumuseţi, frate! bodogăni Noah.

— Sunt *bogatl* Mai bogat decât voi toţi la un loc. O să fiu cel mai bogat bărbat din sală, ceea ce automat mă face şi cel mai frumos.

— Şi te întrebi de ce nu ai iubită, îl ironiză Noah.

Colton îşi încrucişă braţele şi se bosumflă.

— Super! Tu ai iubită de vreo două săptămâni şi brusc eşti expert?

— A, că mi-am adus aminte! spuse Noah, trăgând

în poală rucsacul de pe jos. Deschise fermoarul compartimentului din faţă, scoase cartea şi i-o dădu lui Mack, zicând: Poftim!

Mack zâmbi larg.

___Ai terminat-o?

— Nu! Nu mai am nevoie de ea.

Mack se încruntă.

— Ce te face să crezi asta?

— Alexis şi cu mine suntem împreună.

Mack pufni.

— Greşeală de începător, prostănacule! Călătoria ta abia a început.

Noah îşi umflă nările de iritare.

— Şi ce dracu' înseamnă asta?

Mack îi împinse cartea înapoi.

— înseamnă că nu-i momentul să devii arogant! Relaţia ta e nouă. încă mai sunt o grămadă de lucruri care pot merge prost clacă nu eşti atent.

— Da! spuse Rusul, ridicând privirea, cu o expresie gravă care-i făcea trăsăturile ascuţite să pară întunecate. împreună nu înseamnă întotdeauna fericiţi până la adânci bătrâneţi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

- ĂSTA CRED CĂ E CEI MAI SEXY IUCRU PE CARE l-AM purtat vreodată.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Alexis ieşi din baia salonului de spital şi făcu o piruetă în faţa lui Noah. Halatul scurt de spital se încheia în faţă şi atârna pe ea ca o faţă de pernă veche.

De pe scaunul de la fereastră, Noah îi zâmbi.

— Tot ce îmbraci tu e sexy.

— Şosetele sunt cele care întregesc cu adevărat ţinuta.

Primise de la spital nişte şosete antiderapante cu buline de cauciuc pe talpă.

Noah se ridică şi se duse spre ea, cu pasul lent şi sexy. Tot corpul începu s-o furnice atunci când el îşi lipi scurt buzele de ale ei.

—Eşti sigură că n-ai nevoie să stau aici cu tine peste noapte?

— Trebuie să fac pipi într-un recipient toată noaptea.

— Nu mă deranjează!

—O să fiu bine! spuse ea şi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta din nou. Du-te înapoi la hotel şi dormi liniştit!

Stătuse toată ziua acolo cu ea, aşteptând-o şi lucrând Printre picături, între două investigaţii. Alexis făcuse

o radiografie a toracelui, o eco-cardiogramă, un test de radiologie şi o varietate de investigaţii pentru cancer. Acum trebuia să petreacă noaptea dând moetre de urină şi participând la un studiu al somnului.

O tuse discretă de la uşă îi întrerupse. Alexis se întoarse când intră Jasmine.

— Vă întrerup?

— Nu! spuse Alexis, dar avea obrajii roşii. Noah, ea e Jasmine Singh, coordonatoarea de transplant.

— îmi pare bine să te cunosc! spuse Jasmine, întin- zându-i mâna. îţi cer scuze că n-am fost aici de dimineaţă, când aţi sosit!

— Noah Logan, se prezentă el, acceptând strângerea de mână.

— Voiam doar să te anunţ că plec acasă acum, dar pot fi chemată dacă ai nevoie de mine.

— Sunt sigură că voi fi bine, spuse Alexis. Probabil că o să dorm în majoritatea timpului. <

Jasmine făcu un semn în spatele ei, spre uşă.

— Ai o vizitatoare care te aşteaptă. M-am gândit să verific dacă e OK şi pentru tine înainte s-o las să intre, având în vedere natura neobişnuită a relaţiei voastre.

Se putea referi la o singură persoană cu care nu se mai văzuse şi nici nu mai vorbise de la scena îngrozitoare din casa familiei Vanderpool.

Mâna lui Noah se opri pe spatele lui Alexis şi o frecă uşor, într-o mişcare relaxantă de rotaţie. Ea îi aruncă o privire.

— Tu decizi! îi spuse Noah încet.

— Ar fi mai bine dacă i-aş spune să se întoarcă altă dată? întrebă Jasmine.

Cu gâtul uscat, Alexis clătină din cap.

— Nu, e în regulă! Trimite-o înăuntru!

La un moment dat, tot trebuia să se întâlnească cu familia dacă primea aprobare pentru operaţie. Mai bine şi termine cu asta mai repede!

Jasmine ieşi şi, o clipă mai târziu, paşii mărunţi ai lui Candi se apropiată din spatele jumătăţii de perdea care separa intrarea de restul camerei. Candi se opri în loc când îl văzu pe Noah şi se uită agitată de la unul la altul.

— Bună, ăăă.,. Vă întrerup?

Noah se uită la Alexis, cu expresia înşelător de neutră.

— Pot să rămân.

— E în regulă! spuse Alexis, ridicându-şi capul pentru un sărut. Te sun eu mai târziu!

— îmi... îmi pare rău! se bâlbâi Candi. Ar fi trebuit să sun, dar nu eram sigură că vrei să mă vezi, şi eu îmi doream mult să te văd. Dar mă pot întoarce sau...

— Candi, e în regulă! Noah oricum trebuia să plece înapoi la hotel, nu?

Se uită în ochii lui şi îl încurajă în tăcere să confirme. El încuviinţă cu o mişcare din cap, dar cam fără tragere de inimă. .

Noah îşi lipi buzele uşor de ale ei şi o strânse de cot.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva!

Dădu din cap politicos înspre Candi şi ieşi.

Candi înghiţi un nod din gât.

— Nu trebuia să plece.
Alexis se urcă pe pat şi îi făcu semn spre

scaunul pe care îl eliberase Noah.

— Vrei să stai jos? ....
Candi traversă salonul cu un pas ţeapăn şi stanjem
şi se aşeză pe scaun. Se cocoţă pe marginea şezutu ui fel cum o făcuse în acea primă zi din biroul lui Alexis, în poală, ţinea strâns Un rucsac negru.

înghiţi în sec aşa de tare, că se auzi în liniştea din salon.

îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la noi acasă! Ar fi trebuit să le spun înainte să ajungi. Dar n-am ştiut cum şi, Doamne, Cayden a fost aşa un măgar! în mod normal nu e aşa, jur!

— Bănuiesc că nu există un mod normal de a răspunde atunci când afli fără niciun avertisment că tatăl tău a mai făcut un copil undeva, prin lume.,

— Ştiu că ar fi trebuit să le spun că vii, dar eram aşa de furioasă pe tata! Era aşa de încăpăţânat şi nici nu voia să te ia în considerare ca donator.

Brusc, se opri, cu o privire îngrozită.

— Adică nu că ai fi doar un donator pentru el. Pentru mine. ■

Lui Alexis i se făcu milă de ea şi îi oferi un zâmbet liniştitor.

— Ştiu ce-ai vrut să spui, Candi! Nu trebuie să te tot scuzi! . ■ ■ ■ ■, '

— Dar tot calc în străchini.

— Nu, nu calci în străchini. Eşti agitată. Şi eu sunt agitată.

Uşurarea lui Candi era ca o prezenţă separată în

salon – calmantă şi hniştită.

— Eu, ăăă, am adus ceva, nişte chestii să ţi le arăt.

— Ce fel de chestii?

Candi se întinse în rucsac şi scoase un album foto negru, apoi puse rucsacul la loc pe podea.

— Poze de familie şi alte chestii de genul ăsta. O expresie sfioasă îi coloră obrajii în roz.

— Am... am făcut asta pentru tine. Ca să-l păstrezi.

Alexis simţi cum o strânge ceva în piept.

— Mulţumesc! E foarte drăguţ din partea ta.

Candi deschise coperta.

" Are poze cu, mă rog, toată familia. M-am gândit că ai vrea, ştii, să cunoşti pe toată lumea.

în realitate, Alexis nu era pregătită pentru ceva de genul acela, dar nu voia să-i rănească sentimentele lui Candi. Era evident că investise mult timp în acel proiect. Aşa că îi zâmbi şi bătu uşurel marginea saltelei de lângă ea.

— Arată-mi!

— Le-am organizat cronologic, spuse Candi, urcân- du-se pe pat. Aceştia sunt bunicii noştri.

Alexis studie prima poză, o imagine alb-negru a unui cuplu zâmbitor în faţa unui altar.

— S-au căsătorit în 1960. Tata s-a născut Ia exact opt luni după aia, ceea ce a fost un fel de scandal, presupun, pentru că au încercat să spună tuturor că a fost prematur, dar... Candi ridică din umeri, apoi continuă: Probabil că bunica era gravidă în ziua nunţii.

Alexis ridică dintr-o sprânceană.

— Sarcinile neplanificate se întâmplă, să ştii.

Candi clipi des.

— Corect!

— Ai menţionat o mătuşă şi un unchi. Elliott are fraţi? Candi încuviinţă şi dădu pagina.

— Un frate şi o soră. Amândoi locuiesc în California. Alexis se uită în jos la altă poză, cu trei copii, făcută pe un film color cu tonuri de sepia din anii 1960,

—Ăsta e tata, spuse Candi, arătând spre copilul cel mai "are. Şi acela e unchiul Jack, iar ea e mătuşa Caroline.

Candi tăcu o clipă şi se uită la Alexia, apoi dec Semeni un pic cu ea. et®:

Lui Alexia nil i se părea, I se spusese toată viaţa ci semăna cu mama ei şi ae chinuia Bă accepte că trăsătu i îi fuseseră modelate şi de ADN-ul altcuiva. e

— Avem şase Verişori, apuse Candi, dând pagina Mătuşa Caroline are patru copii, iar unchiul Jack, doi Toţi sunt destul de cumsecade, dar vărul nostru, Jimmy e cam dat peste cap.

— în ce sens?

— S-a lăsat de liceu şi s-a apucat de droguri şi chestii de genul ăsta.

— Ce păcat!

— Dar e la dezintoxicare acum.

— Şi ceilalţi?

Candi zâmbi. Orice încurajare din partea lui Alexie părea să cimenteze în mintea tinerei impresia că erau pe punctul de a deveni cele mai bune prietene. Alexis aproape că se simţea vinovată. Era doar politicoasă, dâr Candi părea să-i considere interesul o dovadă a unei relaţii strânse.

Şi, dacă Alexis ar fi fost dispusă să fie cinstită cu sine însăşi, poate că era.

— Verişoara noastră, Stephanie, s-a măritat vara trecută şi lucrează la o bancă, unde face tot felul de chestii legate de finanţe. Nu sunt prea sigură ce anume. Ăla e fratele ei, râse Candi şi arătă spre altă poză. Studiază la UCLA. Cred că ceva legat de afaceri. Ceva plictisitor. Verişoara noastră, Nicole, ă absolvit acum vreo doi Universitatea din Santa Barbara şi face chestii legate de mediu. Lucrează în domeniul silvic sau ceva de genul.

Alexis o ascultă pe Candi flecărind mai departe. Se simţea ca o impostoare, ascultând poveşti de familie pe care n-avea de ce să le ştie. Era vorba de o familie pe cftre n-o cunoştea, deşi împărţeau o legătură de sânge. Ea făcea parte din ramura strâmbă a familiei.

Alexie îşi drese glasul.

— Bunicii tăi, ai *noştri,* mai trăiesc?

Cuvintele îi alunecară singure din gură.

— Bunica, da. Dar locuieşte la un azil. Are Alzheimer.

— îmi pare rău să aud asta!

— Bunicul a murit acum zece ani. A făcut un atac de cord.

Dură cam jumătate de oră să treacă prin toate pozele şi, după ce terminară, Alexis se simţi de parcă tocmai asistase la o prezentare în PowerPoint a arborelui ei genealogic.

— Aşa... Acum îi ştii pe toţi.

Candi îi dădu albumul lui Alexis.

Alexis zâmbi şi puse albumul greu, legat în piele, în poală. Liniştea se întinse suficient de mult cât să

devină stânjenitoare.

în cele din urmă, Alexis îşi drese glasul:

— Aşadar, Caroline şi Jack... nu sunt compatibili cu Elliott?

Candi clătină din cap.

-S-au testat, dar niciunul dintre ei nu e compatibil. Iar bunica nu poate dona pentru că are Alzheimer. Nu-şi poate da consimţământul,

— Deci chiar am rămas doar eu, nu?

— îmi pare rău! spuse Candi repede. Nu ţi-am spus asta ca să te fac să te simţi prost.

Alexis se ridică de pe pat şi puse albumul pe noptieră.

— N-are de ce să-ţi pară rău! Eu am întrebat. Tu ai răspuns.

_ ştiu, dar tot am senzaţia că spun tâmpenii ■ preajma ta.

Alexie se întoarse şi îşi încrucişa braţele la piept,

— Păi, nu te mai simţi aşa! Toată situaţia asta ciudată.

Candi izbucni în râs.

— Da, este!

Se uitară una la alta, cu privirile identice, şi un senti- ment de pace se aşternu între ele. Nici Candi, nici Alexia nu ceruseră să fie în situaţia respectivă. Amândouă fuse- seră azvârlite fără voie într-un joc de greşeli parentale şi consecinţe, şi amândouă suferiseră, fiecare în modul ei, din cauza acestui lucru.

Alexis îşi simţi pieptul cuprins de o senzaţie de căldură.

— Povesteşte-mi despre tine! spuse ea, întorcându-se în pat.

Candi clipi, surprinsă.

— Despremine?

— Mi-ai spus despre toţi ceilalţi din familie, dar despre tine nu ştiu decât că te simţi des vinovată şi că ai făcut cândva un test ADN.

Candi ridică din umeri, dar acea mişcare simplă avea în ea greutatea multor lucruri nespuse.

— Eu sunt oaia neagră a familiei.

— De ce spui asta?

Candi începu să-şi jupească oja deja ciobită de pe unghii.

— Habar n-am ce-o să fac cu viaţa mea. Am schimbat specializările la facultate de vreo patru ori.

-Şi?

— Noi suntem din familia Vanderpool. Noi nu facem

_ Atunci fă lucrurile în felul tău! Viaţa e scurtă.

Spre groaza lui Alexis, ochii lui Candi se umplură de lacrimi.

— Ştiu!

— îmi pare rău! zise Alexis şi tresări. Am zis un lucru nechibzuit, având în vedere sănătatea tatălui tău.

Candi ridică din umeri fără tragere de inimă.

— A fost greu şi pentru mine când am aflat de existenţa ta.

>" îmi închipui!

Candi se întunecă la faţă.

— La început a negat că eşti fiica lui.

Alexis îşi controla emoţiile, sperând că înţepătura acelei informaţii nu i se citea pe faţă.

— Dar i-am spus că e imposibil ca testul să se înşele, spuse Candi Nu puteam avea atât de mult ADN în comun decât cu cineva care mi-e frate sau soră şi, dacă nu cumva am altă mamă, ceea ce, evident, nu am, atunci tu trebuia să fii fiica lui

— Cred că a fost destul de şocat.

Candi dădu din cap, cu privirea îndreptată spre fereastră.

—M-a implorat să nu-i spun mamei. L-am urât pentru asta, ştii? L-am urât că mi-a cerut să mint pentru el.

— Dar ai făcut-o.

—De dragul mamei, nu al lui. îşi ronţăi buza de jos, apoi adăugă: Mă simt aşa de prost că n-am avertizat-o înainte să vii la noi acasă! N-ar fi trebuit să afle aşa. încă mai e supărată pe mine,

Alexis îşi încrucişă picioarele pe pat şi se întoarse spre Candi.

—Ascultă-mă! Nu lăsa asta, pe mine, să intervină între tine şi părinţii tăi! Nu rezolvă nimic să ţii ranchiună!

— Nu e ranchiună! Doar că nu înţeleg cutn a pu$_{tut}$ $_{8g}$vă abandoneze pe tine şi pe mama ta.

— Poate că tu nu existai dacă n-o făcea. Şi, î$_{n}$ pl$_{Ug}$ ştia despre mine pe atunci. N-a ştiut că mama mea era însărcinată. Şi ea e de vină la fel de mult ca el.

Afirmaţia asta era la fel de amară ca un medicament şi o ustura la fel de tare. Dar era adevărat, nu? Mama ei ar fi putut să-i spună lui Elliott că e gravidă. Ar fi *trebuit* să-i spună, şi cel mai

frustrant lucru cu privire la toate astea era că Alexis nu mai putea s-o întrebe pe mama ei de ce.

Candi clătină din cap de parcă s-ar fi luptat cu emo- ţiile care îi făcuseră buzele să tremure cu câteva clipe înainte.

— Ai poze cu mama ta?

Fără să spună nimic, Alexis se dădu jos din pat, îşi scoase telefonul din poşetă şi apăsă pe iconiţa pentru Gakerie. După ce apăsă pe albumul în care ţinea pozele cu mama ei, îi dădu telefonul lui Candi.

Aceasta derulă lent; studiind fiecare fotografie de parcă ar fi încercat să realizeze o conexiune cu femeia care făcuse cândva parte din viaţa tatălui ei.

—Era foarte drăguţă! spuse ea, în cele din urmă.

Alexis se apropie să vadă poza la care se uita Candi-o poză cu Alexis şi cu mama ei făcută când Alexis absolvise şcoala culinară.

— Tata avea dreptate, spuse Candi. Semeni aşa de mult cu ea!

Dar culoarea ochilor e, clar, a lui Elliott.

— Şi a mea.

— Şi a lui Cayden, adăugă Alexis.

Regretă imediat că spusese asta când văzu cum se luminează Candi la faţă.

Candi îi dădu telefonul înapoi.

— Mulţumesc că mi le-ai arătat!

—Nu am aşa multe poze cu familia extinsă ca tine, spuse ea, strângând telefonul în mână. Mama a fost copil unic, şi eu la fel.

—Cred că ai fost tare singură. Candi îşi înăbuşi

un icnet şi se plesni peste frunte, apoi bâigui: De ce tot spun tâmpenii?

— Nu e o tâmpenie! Mă simţeam singură uneori.

O altă afirmaţie amară. O altă înţepătură a ranchiunei, de data asta îndreptată spre mama ei. Ochii i se umeziră, aşa că întoarse repede capul.

— Cum de nu l-ai căutat niciodată?

Alexis ridică din umeri şi puse telefonul la loc în geantă.

— N-am văzut sensul.

— Dar n-ai fost curioasă să afli cine e tatăl tău?

—Am trecut şi prin faza aia, presupun. Dar o aveam pe mama şi era tot ce aveam eu nevoie. Şi m-am gândit că orice bărbat care o abandonase nu-mi merita timpul.

Candi tresări.

—îmi pare rău! spuse Alexis, deşi nu ştia pentru ce se scuză.

N-avea rost să îndulcească adevărul.

— în mod evident, n-am ştiut adevărul.

— Dar oare contează? El *chiar* te-a abandonat. A înşelat-o pe mama şi apoi a plecat ca şi cum n-ar fi existat consecinţe. Indiferent că ştia de tine sau nu, tot e o mare măgărie.

Alexis se urcă la loc în pat.

—Ce anume te deranjează cel mai tare? Că a minţit? Sau că a înşelat?

Candi clătină din cap şi îşi muşcă buza, de parcâ să se abţină ca să nu spună ceva profund şi dureros Vo,a

— Te-a ţinut departe de *mine,* spuse ea în cele d-urmă. Am fi putut să ne avem ca Surorile. întotdea mi-am dorit o soră. Una

— Candi, oftă Alexie, îndoindu-şi picioarele sub e Chiar dacă lucrurile ar fi fost diferite^ n-ai de unde6 ti cum ar fi fost vieţile noastre. Nu poţi regreta o versiune Hallmark romanţată a unui trecut care n-a existat nici odată. Ne ştim'una pe alta acum. Lasă ce-ar fi putut să fie şi gata!

— Dar...

— Dar ce?

— Eu doar... Avem o legătură acum doar pentru că el e pe moarte. Dar după operaţie? O să ne mai vedem? Păli când spuse: Jur că nu încerc să te presez!

Alexis îşi puse mâna pe braţul lui Candi.

— Ştiu că nu! Şi mi-aş dori să-ţi pot da un răspuns care să te liniştească, dar nu pot. Habar n-am ce ne rezervă viitorul.

— Dar putem măcar să încercăm?

— Ce să încercăm?

— Să fim surori.

Alexis se simţi de parcă ar fi primit un pumn în piept care i-ar fi făcut inima să se fisureze şi să sângereze. Fu nevoită să înghită de câteva ori ca să îndepărteze nodul de emoţii care i se pusese în gât.

— Nu ştiu cum să fiu soră.

— Ştiu eu! E ca şi cum-am fi prietene. E o prietenă cu care eşti înrudită.

în salon se lăsă liniştea. Se mai auzeau doar sunetele înăbuşite ale personalului medical care se

ducea şi se întorcea pe hol. Alexis ajunsese să deteste zgomotele de spital, din perioada când fusese bolnavă mama ei. Bipăitul continuu al monitoarelor şi scârţâitul rotilelor. Tonurile gcăzute şi enervant de calme cu care păreau să vorbească oamenii din jurul ei, de parcă dacă îşi înmuiau vocea, puteau diminua lovitura unei veşti proaste. Şi întotdeauna erau veşti proaste.

Dar acum, în salonul ei, singurul sunet pe care îl auzea Alexis era bătaia propriei inimi, pentru că, pentru prima dată în viaţă, propriile gânduri erau liniştite. Poate că acesta avea să fie unul dintre momentele hotărâtoare, care împărţeau timpul în „înainte" şi în „după", un moment la care avea să se reflecteze cândva şi avea să-şi dea seama că atunci se schimbaseră lucrurile, încă o dată.

Deodată, îşi dori cu disperare să fie aşa.

— Ar trebui să plec! spuse Candi şi se ridică de pe pat.

— Mulţumesc că ai venit şi că mi-ai adus albumul! Candi făcu far gestul cu muşcatul buzei şi îşi ascunse mâinile în manşetele hanoracului..

— Deci, presupun că ne mai vedem?

— Ce-ar fi să te sun eu mâine să-ţi spun cum au mers lucrurile?

Zâmbetul lui Candi lumină salonul.

— Ar fi minunat!

Alexis se urcă mai sus pe saltea când Candi se întoarse să plece.

— Hei, Candi!

Candi se întoarse.

— Şi eu mi-am dorit mereu o soră.

— Serios?

Alexis reuşi să dea din cap, cu o mişcare tremurată.

— Mulţumesc că m-ai găsit!

*

Lui Noah i se păru greşit să plece de la spital. încercă 8- se întoarcă în camera de hotel, dar liniştea şi]0CuI g0] da lângă el din pat îl scoteau din minţi. Aşa că ajunse, cele din urmă, în baiul din foaier, verificându-şi constant telefonul în timp ce lungea o bere. Plecase de la spital cu o oră în urmă şi nu primise nicio veste de la Alexis.

Noah ridică mâna spre barman ca să mai comande o bere. încercă să se concentreze la un meci de fotbal american difuzat la televizor, dar, în realitate, nu-l interesa Nu practicase fotbalul la şcoală şi nu înţelegea deloc obsesia pe care o aveau oamenii cu jocul ăla. Dar, evident, nu i-ar fi spus asta lui Malcolm niciodată.

Noah îşi verifică din nou telefonul. Tot nu primise nimic de la Alexis. Clătinând din cap frustrat, puse telefonul cu faţa în jos pe bar şi dădu berea pe gât.

— Pot să stau lângă tine?

Noah se uită la dreapta lui şi simţi cum îi plesneşte o venă în cap. Elliott era lângă el, cu mâinile îndesate în buzunarele unei geci de ploaie.

Noah scoase un zgomot cáré era pe jumătate pufiiét batjocoritor şi pe jumătate „Faci mişto de mine?"

— De asta s-a dus Gândi la spital? Ga s-o ţină pe

Alexis ocupată în timp ce tu rnă încolţeşti separat?

Elliott clipi şi tresări. , -

— Candi e la spital cu Alexis?

Ori era un actor foarte bun, ori chiar nu ştia. Noah îşi încleştă maxilarul.

— Ce faci aici?

— Mă gândeam că am putea să stăm de vorbă. Elliott îi întinse mâna şi adăugă: Nu ne-am cunoscut aşa cum trebuie prima dată.

Noah se strâmbă. După un moment, acceptă strângerea de mână, dar îşi întoarse imediat atenţia la televizor. Nu-l voia pe Elliott acolo, nu voia să vorbească şi cu siguranţă nu avea de gând să facă lucrurile uşoare pentru el.

Elliott trase un scaun lângă Noah şi se aşeză. Barmanul se apropie şi puse un şerveţel în faţa lui.

— Cu ce vă servesc?

— Apă cu gheaţă, vă rog! Aruncă o privire spre Noah, pe care îl întrebă: Tu vrei ceva?

— Nu!

— Nu ştiam că fiica mea, Candi, are de gând s-o viziteze pe Alexis în seara asta.

— Păi a vizitat-o...

— Mă bucur! Lui Candi i-a fost foarte greu.

Noah scoase un sunet urât şi mai luă o gură de băutură.

— Scuză-mă dacă mi se pare greu să empatizez cu vreunul dintre membrii familiei tale.

— îţi înţeleg furia, dar Candi e nevinovată în toate astea.

— La fel şi Alexis, şi totuşi se pare că ele două suferă cel mai mult din cauza ta.

Barmanul puse un pahar în faţa lui Elliott, iar acesta luă imediat, o gură mare de apă. ■

— 0 meritam! spuse el, răsucind paharul în cercuri pe bar.

— Dacă crezi c-o să te contrazic, poţi să aştepţi mult şi bine.

— Corect!

Pe Noah îl cuprinse furia. Se întoarse şi îl aţinti pe Elliot cu privirea.

— Hai să ne înţelegem cu privire la un lucru! Alexis face asta doar pentru că nu i-ar trece niciodată prin minte să

spună nu. Pentru că aşa e ea. Se preocupă de oameni sea în defavoarea ei, şi ar bântui-o pentru tot restul’ dacă n-ar încerca aă te ajute. Aşa că poţi să joci toiul lui de familie pocăit cât vrei tu, dar sper că-ţi vei petrece care zi din viaţă ştiind că nu meriţi darul pe care ţi-l of^. Noah se ridică, scotoci după portofel şi trânti o ban notă de douăzeci de dolari pe bar. Se îndepărtă fără să• mai arunce nicio privire lui Elliott.

Totuşi, vocea lui Elliott îl făcu să se oprească în

Noah înlemni. Nici măcar nu-şi aducea aminte că se întorsese, darămite să mai şi meargă înapoi, dar cumva se trezi din nou lângă scaunul lui Elliott.

— Ce-aispus?

— Ai avut dreptate;! Moartea lui ar fi putut fi prevenită şi n-ar fi trebuit să se petreacă.

Noah îşi încleştă pumnii.

Cum de ai tu acces la informaţii despre moartea tatălui meu?

Elliott zâmbi, dar mai degrabă trist decât arogant.

— Am acces la multe informaţii secrete la nivel înalt.

Tăcu, iar zâmbetul trist se transformă într-o expresie plină de remuşcări. -

— Tatăl tău a fost trimis la război fără suficientă protecţie şi, deşi n-a fost implicată compania mea, a fost o companie similară care a dat greş. Şi a dat greş din exact aceleaşi motive pentru care compania mea s-a aflat sub investigaţie, federală. Din lăcomie. Pur şi simplu.

— Ăsta ar fi un discurs excelent pentru Congres,

dar nu cred nicio iotă din ce spui.

— Voiam doar să ştii că înţeleg de ce mi-ai pune la îndoială motivele,

Noah se sprijini cu o mână de bar şi se aplecă, vânăt de furie şi tremurând.

_ Şi ce vrei acum? O medalie că ai confirmat ceva ce ştiam deja?

Elliott se ridică. Lent. Sprijinindu-se cu o mână de marginea barului.

— Apropierea morţii te face să priveşti lucrurile mai dar. Te face să-ţi dai seama ce contează cu adevărat şi ce nu. Voiam doar să ştii cât de rău îmi pare pentru pierderea ta!

Pentru prima oară, Noah îl văzu aşa cum era – un bărbat care vedea moartea cu ochii şi care încerca, cu disperare, să-şi răscumpere greşelile. Totuşi, izbucnirea aceea de empatie care ar fi îmblânzit-o pe Alexis nu făcu decât să accentueze mânia lui Noah.

— Şi tu crezi că e suficient să-ţi pară rău? Nu este! Unde erau remuşcările astea când compania ta era investigată? Dacă vrei izbăvire, nu-ţi cere iertare! Fă ceva!

Elliott zâmbi cu tristeţe şi făcu un pas de lângă scaun, îl bătu uşurel pe Noah pe braţ.

— încerc.

Făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi clătină din cap de parcă s-ar fi răzgândit. în schimb, îl strânse pe Noah de braţ.

— Eşti mai curajos decât aş visa eu vreodată să fiu. Tatăl tău ar fi foarte mândru.

Se îndepărtă cu paşi mărunţi, lăsându-l pe Noah cu gura căscată şi cu o singură întrebare în minte. Ce naiba tocmai se petrecuse?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

ALEXIS TERMINĂ CU ANALIZELE PÂNĂ LA PRÂNZ. NOAH îşi petrecu majoritatea timpului dând ture pe hol şi în. cercând să-şi dea seama cum ar putea să-i spună despre discuţia ciudată pe care o purtase cu Elliott. Acum se afla în faţa biroului lui Jasmine, unde aceasta din urmă şi Alexis intraseră de mai bine de cincisprezece minute. Pierduse câteva minute ducându-i bagajul la maşină, dar acum reîncepuse să dea ture.

în cele din urmă renunţă şi se sprijini de peretele de vizavi de biroul lui Jasmine, ca să se uite direct la uşă şi s-o facă să se deschidă. După câteva minute, Alexis ieşi din încăpere, zâmbind şi râzând, cu undosar negru pe care-l ţinea strâns la piept. Jasmine era imediat în urma ei.

— Gata, am rezolvat! spuse Jasmine şi îl privi pe Noah în ochi. Mulţumesc că eşti alături de ea în aceste momente. E un proces cu mare încărcătură emoţională pentru toţi cei implicaţi.

— Deci e în regulă? Asta a fost tot? •

Jamine şi cu Alexis schimbară o privire.

— Ce înseamnă asta? întrebă Noah.

Alexis îşi folosi din nou vocea rezervată clienţilor nemulţumiţi.

__ Am stabilit data operaţiei.

Noah încercă să-şi controleze expresia, ca să nu se vadă cât de *speriat* e.

— Când?

O făcură din nou – schimbul de priviri. Alexis răspunse cu şi mai mare precauţie de dşta asta.

— Curând!

— Cât de curând?

— Peste două săptămâni.

Noah simţi cum gravitaţia îl lasă baltă şi ameţeşte. Se sprijini cu mâna de perete.

Faţa lui Jasmine se înmuie într-un fel de răbdare exersată pe care probabil o învăţase la Facultatea de Medicină.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Din moment ce toată lumea e pregătită, nu are rost să aşteptăm mai mult decât e necesar.

Alexis veni lângă el.

— 0 să fie bine, spuse ea, punându-şi mâna liberă pe abdomenul lui. Avem suficient timp să ne pregătim şi, după ce se termină operaţia, o să am mai mult decât suficient timp să-mi revin pentru nunta lui Liv şi a lui Mack.

De parcă îi păsa de nunta aia! Noah se aplecă şi îi depuse un sărut delicat pe buze. -

— Sună-mă dacă ai întrebări sau îngrijorări! spuse Jasmine. Ai grijă să studiezi toate informaţiile despre pregătirea preoperatorie pe care ţi le-am dat, pentru că e foarte important să urmezi toate instrucţiunile înainte de operaţie.

Alexis îi mulţumi femeii şi apoi îşi strecură mâna într-a lui Noah în timp ce mergeau pe coridor. Se opriră câteva clipe la biroul asistentelor pentru ca Alexis să mai semneze nişte hârtii şi, în timp ce

stăteau acolo, se auzi

soneria liftului de vizavi de birou. Uşile se deschiseră • din el ieşiră Elliott» Candi şi o femeie care era o verşi mai bătrână a miresei din anunţul nupţial din ziar

— Lexa! spuse Noah, punând, în mod instinctiv, mâna pe spatele lui Alexis.

Ea se uită la el şi imediat îi urmări direcţia privirii

— Oh! spuse ea, iar cuvântul reuşi să sune atât uluit cât şi încântat. Bună!

—Ce bine, te-am prins! zise Elliott, cu răsuflarea uşor tăiată după ce parcurse distanţa până la ei. Am încercat să-ţi dăm mesaj că suntem aici, dar n-ai răspuns, aşa că ne-a fost teamă că ai plecat deja.

- Alexis scotoci în buzunar după telefon şi spune în şoaptă:

— Fir-ar!

— îmi pare rău! N-am auzit telefonul, eram în biroul luiJasmine.

Noah îşi răsfiră degetele pe spatele lui Alexis. – Ce faceţi aici?

Elliott zâmbi.

r— Doar o verificam pe pacienta noastră!

Cuvântul „noastră” trimise un val de fierbinţeală în sus pe gâtul lui Noah.

Gândi se îndreptă spre Alexis şi o îmbrăţişa. Singurul lucru mai surprinzător decât demonstraţia ei de familiaritate era că Alexis îi întoarse îmbrăţişarea cu aceeaşi lejeritate. Era o căldură între ele două care îl făcea deopotrivă suspicios şi gelos, iar asta îi crea un sentiment neplăcut, pentru că ar fi trebuit să fie fericit că Alexis şi Candi ajunseseră la un fel de pace.

Când Candi se retrase, Elliott puse mâna pe spatele soţiei sale.

_ Ea este soţia mea, Lauren.

Femeia părea fragilă, ca un ostatic într-o poză făcută pentru a demonstra că mai trăieşte. Noah n-o putea învinovăţi. Probabil se simţea şi mai de rahat ca el. Trebuia gă stea acolo şi să fie politicoasă în faţa amintirii vii că goţul ei o înşelase înainte să se căsătorească.

Noah se hotărî să fie amabil cu ea. îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc!

Zâmbetul ei era încordat, iar strânsoarea degetelor, moale.

-La fel!

Gândi îşi înghionti tatăl cu cotul. Elliott dădu din cap.

— Corect! Ştiu ca e cam din scurt, dar speram că poate ai vrea să ieşi cu noi la prânz. Elliott aruncă o privire scurtă spre Noah, apoi adăugă: Amândoi, desigur.

Noah îşi umflă nările. La prânz?

— Noi aveam de gând să ne întoarcem...

— Desigur! spuse Alexis, încleştându-şi mâna pe a lui.

— Grozav! murmură Elliott, iar uşurarea i se simţi în voce şi în zâmbet. E grozav! E un restaurant chiar la ieşirea de pe l-565 care se numeşte Bilbo. E cu specific italian. Vreţi să ne vedem acolo? Cayden şi soţia lui o să ni se alăture.

Noah simţi strângerea subtilă a degetului lui Alexis în jurul degetelor lui. Era un gest care îl liniştea şi îl dojenea în acelaşi timp.

— Sună bine! spuse ea. Ne vedem acolo!

îi urmară pe cei din familia Vanderpool până în parcare şi se duseră fiecare spre maşinile lor. Noah îi deschise hn Alexis portiera, apoi se îndreptă spre locul şoferului. Când urcă, o găsi căutând pe telefon indicaţii spre restaurant.

— E la cincisprezece minute de aici, 8pu se e tând telefonul la radioul maşinii. ' con ec.

Vocea prietenoasă a doamnei de la GPg i e sn iasă din parcare prin est. Se

— Eşti sigură cu privire la asta? întrebă el pe u aparent relaxat, dând cu spatele ca să iasă de p e locu?[11]

parcare e

— E doar un prânz.

— Cu Elliott şi cu soţia hii. Nu e doar un prânz

— Operaţia e peste două săptămâni. Trebuie să ne obişnuim să petrecem timp cu ei. Aş prefera să scap mai repede de situaţia asta stânjenitoare, tu, nu?

Remarca ei păru o ocazie bună ca să-i povestească despre seara trecută. Viră spre ieşirea spre autostradă şi încercă să-şi menţină vocea relaxată.

— Elliott a venit să mă vadă la hotel aseară.

Alexis întoarse repede capul spre el.

— De ce? ■

— Mi-a spus că s-a interesat de moartea tatălui meu. Alexis se răsuci în scaun.

— De ce ar face asta? întrebă ea. Compania lui n-a fost implicată, nu?

— Nu! Cred că... Cred că încearcă să se revanşeze, în caz că...

— în caz că ce? înghiţi în sec, apoi adăugă: în caz că operaţia nu reuşeşte?

— Nu ştiu! Noah se întinse şi îi cuprinse mână, apoi îi apropie degetele de buzele lui şi adăugă: Cred că doar vrea să-mi obţină aprobarea sau ceva de genul ăsta...

— Ce i-ai spus?

„Şi ce vrei acum? O medalie?"

— I-am spus că nu-mi doresc decât ca tu să fii bine.

Restaurantul pe care îl sugerase Elliott făcea parte din- „.un cunoscut lanţ italienesc, genul de loc în care luau ₘasa familiile. Noah nu rată ironia din treaba asta, dar ge hotărî să nu spună nimic. Judecând după parcare, era popular. Găsi un loc mai departe de intrare, între un Subaru şi o camionetă ruginită care etala un autoco- lanţ pe care scria că şi cealaltă maşină a şoferului era tot o rablă.

O hostessa îi întâmpină la intrare. Alexis îi spuse numele ei şi, după ce verifică în agendă, hostessa zâmbi şi îi anunţă că ceilalţi ajunseseră deja. Noah zări familia – Hristoase, toţi şapte! – în timp ce femeia îi conducea spre o sală din spate. Candi îi remarcă prima şi se ridică imediat, făcând cu mâna, entuziastă.

Capetele se întoarseră şi se ridicară şi ceilalţi. Alexis se opri când intră în sală, frământându-şi mâinile în dreptul abdomenului.

— Bună! murmură ea.

— Mă bucur aşa mult că ai putut veni! spuse Candi, cuprinzând-o în altă îmbrăţişare.

Candi se trase înapoi, cu o expresie hotărâtă.

— îl ţii minte pe Cayden, nu?

Se lăsă liniştea în sală când Cayden se apropie de ea. Avea chipul la fel de încordat ca al lui Lauren. Era evident că era forţat să fie prezent la această etalare de comuniune familială.

Cayden îi întinse mâna lui Noah.

— Cayden Vanderpool.

Noah îl strânse mai tare decât era cazul.

— Mă bucur să te cunosc!

Elliott o prezentă pe soţia lui Cayden, Jenny, şi doi copii. Apoi toţi cei din sală îşi ţinură respiraţia[116]?' Cayden îşi întoarse atenţia către Alexis.

— Cum au mers analizele?

Alexis clipi.

— Bine! A fost în regulă!

Soţia lui Cayden îi şopti ceva la urechea fetiţei • aceasta se dădu jos din poala ei.'

— A făcut ceva pentru tine, spuse Jenny.

Fetiţa înconjură masa şi îi dădu lui Alexis o bucată mototolită de hârtie.

Alexis zâmbi.

— Ce-i asta?

— Ţi-a făcut un desen, spuse Jenny.

între timp, Cayden arăta de parcă încerca să spargă nuci cu fălcile.

. Alexis se ghemui ca să fie la acelaşi nivel cu fetiţa.

— E foarte frumos! Mulţumesc!

Noah privi peste umărul ei la mâzgăleala cu albastru şi alb.

— Mi-a spus că e un om de zăpadă, explică Jenny.

Alexis râse.

— Cu siguranţă mi-am dat seama de asta!

Tensiunea se sparse de parcă ar fi fost înţepată cu un ac. Umerii se relaxară, iar zâmbetele deveniră mai sincere. Alexis se ridică din nou, şi Noah o conduse la două scaune libere de la masă.

—Aşadar, spuse Candi, aşezându-se. Ar trebui să ştiţi că mor de foame, aşa că am de gând să mănânc din farfuriile tuturor.

Se auzi un geamăt, colectiv când toţi se

întoarseră la locurile lor.

— E îngrozitoare când vine vorba de furat mâncare! gpuse Elliott. Protejaţi-vă de mâinile ei!

— Ai mai mâncat aici? întrebă Candi, deschizând meniul.

— Nu! spuse Alexis. Nu prea am timp să mănânc în oraş. Elliott zâmbi.

— Ai propriul restaurant de care să te îngrijeşti, nu?

— Aşa e, da!

— Alexis preferă restaurantele care îşi iau ingredientele de la producători locali, spuse Noah, iar Alexis îi aruncă o privire pe care el n-o putu descifra.

— Am sărbătorit multe evenimente de familie aici, spuse Elliott. Când a absolvit Candi liceul, la cina de repetiţie pentru nunta lui Cayden. E locul nostru special.

O tăcere încordată se aşternu din nou când ceilalţi îşi îngropară feţele în meniuri. Candi fu singura care păru să nu remarce asta, pentru că următoarea întrebare îi făcu pe toţi să se foiască:

— Tu şi cu mama ta aveaţi un restaurant preferat pentru când sărbătoreaţi lucruri?

Lauren, aşezată vizavi de Noah, înlemni. N-o putea învinovăţi.

— Aveam câteva locuri preferate care ne plăceau, spuse Alexis, ceea ce era o minciună sfruntată.

Ea şi cu mama ai nu ieşiseră aproape niciodată la restaurant. Erau prea sărace pentru asta. Şi avea dreptul să-i spună lui Elliott asta, dar părea decisă să protejeze sentimentele tuturor, numai pe ale ei, nu.

— Trebuie să încercaţi mâncarea Iui Alexis! o

lăudă Candi. Face cele mai grozave pâinici dulci.

Candi se îndreptă brusc de spate de parcă tocmai descoperise o soluţie pentru foametea mondială.

— Ar trebui să le faci pentru dimineaţa de Crăci întotdeauna luăm un mic-dejun bogat în dimineT de Crăciun. N-ar fi distractiv? Aţi putea rămâne noapte la noi şi...

Candi se întrerupse când cei de la masă înţeleseră sugera ea. Toate privirile se îndreptară spre Lauren, care tremura la propriu.

— Asta... ar fi... drăguţ! spuse Lauren. Putem discuta despre asta!

— Adică, dacă nu aveţi deja planuri, spuse Candi pe un ton mai scăzut.

încă o dată, Alexis se sacrifică pentru a-i scăpa pe toţi ceilalţi dintr-o situaţie neplăcută.

— Abia pot să planific ce voi face peste o săptămână.

— Da, nu-i aşa? spuse Candi, răsuflând uşurată. Viaţa e aşa de aglomerată uneori!

Apoi chelneriţa îi salvă când veni să ia comenzile de băuturi.

— Mie sigur mi-e foame! spuse Elliott. Şi mâncarea de aici e nemaipomenită. Lasagna e preferata mea, dacă vrei să încerci asta.

— Lexa e vegetariană, preciză Noah.

— Probabil că o să iau pastele cu vinete şi parmezan, spuse Alexis, împăciuitoare. E ceea ce comand de obicei. Sunt foarte bune! interveni mandat şi eu.

Lucrurile continuară aşa o vreme; în timp ce-şi aşteptau băuturile. Conversaţii forţate, punctate de râsete agitate şi de exclamaţiile ocazionale cu privire la cât de drăgălaşi erau copiii.

Apoi Cayden se aplecă în faţă.

Candi. Le-am mai co- Alexis se încorda imediat ce Cayden îşi îndreptă atenţia asupra lui Noah. Ştia să recunoască o intenţie răutăcioasă, iar întrebarea lui Cayden era mult prea relaxată ca să fie aşa cu adevărat.

— Deţine o companie de securitate cibernetică, răspunse ea repede.

Noah o privi cu o încruntătură nedumerită a sprâncenelor.

— Lucrez cu alte companii şi cu persoane fizice pentru a le securiza sistemele, îi spuse el lui Cayden.

— Tu *deţii* compania?

Alexis se enervă când auzi tonul lui Cayden. Ştia că Noah nu dădea impresia unui om de afaceri tradiţional, cu părul lui lung şi hainele neprotocolare, dar comentariul lui Cayden era încărcat de aroganţă.

— Are o afacere de succes, preciză Alexis. Mulţi dintre clienţii lui sunt faimoşi.

— Serios? spuse Elliott. Cunoaştem pe vreunul?

Noah nu se grăbi să răspundă.

— Colton Wheeler?

Candi scoase un zgomot ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Sfinte Sisoe, tu vorbeşti serios?

— Colton e un bun prieten de-al nostru, spuse Alexis. Mergem la o nuntă împreună luna viitoare.

— Luna viitoare? interveni Elliott. Nu e cam aproape de operaţie? O să fii bine până atunci?

— Am vorbit cu Jasmine despre asta şi mi-â spus că o să fiu bine. Nu voi putea să ridic lucruri grele şi probabil că nu voi avea atât de multă energie ca de obicei, dar "imic nu mă va împiedica să fiu

domnişoară de onoare.

Alexis speră că, dacă schimba subiectul 8Pre nu Cayden avea să se potolească, dar n-avu noroc. Avea ’ scop în minte.

— Cum ai ajuns în domeniul ăsta? îl întrebă el Pe Noah.

Alexis îşi ţinu respiraţia când se uită la Noah. Unii oameni erau fascinaţi să afle ce făcuse Noah în anii rebeli ai adolescentei. Alţii, nu aşa de tare. Lui Noah îi plăcea să-i şocheze pe oameni uneori, aşa că rămase cu gura căscată când îi răspunse, în sfârşit, lui Cayden:

— Am studiat securitatea cibernetică la facultate, spuse el, simplu.

Cayden luă o gură de apă.

— Şi cum ai devenit interesat de asta?

Alexis îşi puse mâna pe genunchiul lui Noah.

— Am fost hacker în adolescenţă, spuse Noah cu calm.

— Hacker! repetă Cayden, de parcă n-ar fi ştiut deja răspunsul.

Alexis scoase un geamăt în sinea ei când văzu sclipirea victorioasă din ochii lui Cayden. Privi din nou spre Noah, aşteptându-se să vadă o invitaţie la confruntare în ochii lui, dar, din nou, el o surprinse.

— Noi preferam termenul de hackeri activişti. Pe calea cea dreaptă? Alexis căscă ochii la el. Noah o privi cu o jumătate de zâmbet şi îi făcu cu ochiul. Şi atunci îşi dădu seama. O făcuse pentru ea. Renunţase Ia ocazia de a purta o luptă bună doar pentru a păstra pacea. De

Dar se pare că nu eram foarte bun la asta. Am fost prins, mi-am învăţat lecţia şi am umblat doar pe calea cea dreaptă de atunci.

Chelneriţa apăru cu o tavă de băuturi. în timp ce le împărţea, Alexis îl trase pe Noah mai aproape şi îi şopti la ureche.

— Cineva o să primească ceva bun mai târziu.

El îşi înăbuşi un hohot de râs în spatele paharului de apă.

După prânz, se contraziseră fără convingere cu privire la plata notei. Elliott câştigă şi apoi tot grupul ieşi din restaurant împreună. Asta era partea stânjenitoare. Momentul în care îşi luau la revedere.

Se opriră pe trotuar în faţa restaurantului. Alexis o îmbrăţişa pe Candi şi îi făcu un semn politicos din cap tai Lauren, care aproape că se dezumflă de uşurare că nu trebuia să simuleze o îmbrăţişare. Noah îi strânse mâna Să Elliott mai întâi, apoi lui Cayden, care îşi uşui repede soţia şi copiii spre maşină.

Alexis se opri în faţa lui Elliott.

— Deci...

— Mă suni dacă ai nevoie de ceva, bine? întrebă el.

Era aşa o replică părintească, încât Alexis aproape râse. îşi îndesă mâinile în buzunarele hainei.

— Bănuiesc că ne vedem peste două săptămâni?

El zâmbi stânjenit.

— Nu ştiu dacă am ajuns la etapa îmbrăţişatului, dar sunt dispus dacă eşti şi tu.

Alexis râse pe bune de data asta şi făcu un pas în

faţă. Braţele lui o cuprinseră într-o îmbrăţişare scurtă. Când o eliberă, ea se dădu înapoi şi simţi palma lui Noah pe spate.

— Conduceţi cu grijă! spuse Elliott.

— Şi voi la fel! răspunse Noah.

Priviră în linişte cum Lauren, Elliott şi Candi se îndrep. tau spre maşina lor.

— Eşti gata? întrebă Noah.

Alexis se întoarse şi îi trase gura spre a ei pentru un sărut apăsat şi rapid.

— Eşti un om bun, Noah Logan!

— Nu spune nimănui! O să-mi strici reputaţia!

Ea îl sărută din nou, zăbovind de data asta pentru un sărut cu însemnătate.

— Condu repede!

— Te grăbeşti undeva?

— Da! îi răspunse. Mai avem două săptămâni până la operaţie. Hai să nu irosim niciun minut din timpul ăsta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

ALEXIS AVUSESE DREPTATE. ERA O TREABĂ CU NORMĂ întreagă să se pregătească pentru a lipsi două săptămâni de la cafenea. Acum, cu doar două zile rămase până la operaţie, Alexis se afla într-o altă întâlnire cu Jessica pentru a revizui programul, ce să facă în caz de urgenţe şi – pentru că avea neapărată nevoie de altă complicaţie – cum să gestioneze audierea de la comisia de urbanistică din seara următoare.

Alexis n-avea să fie acolo, în mod evident, aşa că adunase toate documentele de care avea nevoie comisia pentru a lua o decizie. Jessica fusese de acord să asiste la şedinţă în caz că era nevoie de ceva, dar, momentan, era mai preocupată de dosarul cu informaţiile preoperatorii.

— Uau, n-ai voie să ridici nimic mai greu de patru litri timp de şase săptămâni?

— Putem să ne concentrăm pe şedinţa comisiei de urbanistică, te rog?

Jessica închise dosarul şi îşi puse mâinile, cuminte, Pe masă.

— Scuze! Desigur!

— Cel mai probabil, Karen va minţi, spuse Alexis Rj cu siguranţă va spune lucruri care te vor înfuria. Dar va trebui să-ţi muşti limba şi S-o ignori, bine?

Jessica se strâmbă.

— Uşor de zis, greu de făcut! O urăsc pe femeia aia!

— Ştie şi ea asta, şi cel mai bun cadou pe care i l-am putea face ar fi o criza de nervi la şedinţă. Las-o să-şi prezinte argumentele şi îndrumă-i pe cei din Comisia de urbanistică să consulte documentele noastre dacă au întrebări.

Alexis o luă pe Jessica de mână.

— Nu uita că n-am făcut nimic greşit!

— Exact! Tocmai de-asta mi-aş dori să-i dăm o lecţie. Femeile de genul ăsta...

— Nu ne merită timpul sau energia, termină Alexis propoziţia în locul ei.

Jessica nu păru convinsă, dar nici nu mai insistă cu punctul ei de vedere. Poate că, la fel ca Noah, renunţase să mai încerce s-o convingă să înfrunte oamenii intr-un mod mai dur.

Alexis trecu prin restul subiectelor de pe agendă, îi mulţumi din suflet Jessicăi pentru că fusese de acord să stea cu Beefcake cât timp era ea plecată şi apoi îşi adună lucrurile.

— O să fiu în biroul meu! spuse Alexis peste umăr, în timp ce dispărea pe uşa de la bucătărie.

Se prăbuşi pe scaun, îşi urcă picioarele pe birou şi îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de spătar. Aproape terminase. Mai avea doar câteva lucruri pe listă şi apoi putea să plece.

— Hei, aşteaptă!

Vocea Jessicăi o făcu pe Alexis să ridice capul, apoi auzi uşa de la bucătărie deschizându-se cu o hărmălaie puternică.

Alexis sări în picioare, ieşi din birou şi aproape se izbi de Cayden, care era foarte furios şi agitat.

— Ştiam eu! se răsti el.

—. Cayden, ce naiba? Ce faci aici?

Cayden îi împinse telefonul lui. Nedumerită, i-l luă din mână şi încercă să citească ce era pe ecran:

O serie de documente care au ieşit la iveală de la BosTech, furnizorul de echipament de protecţie pentru Ministerul Apărării, dovedesc faptul că directorii companiei i-au minţit pe investigatorii Congresului acum doi ani în timpul unei audieri cu privire la eficacitatea sistemului de ghidare Night Hawk, o dronă lansatoare de rachete folosită de armata Statelor Unite încă din 2014. Aproape trei sute de decese cde civililor sunt atribuite unor sisteme de detecţie eronate. Documentele respective dezvăluie faptul că directorii au ignorat îngrijorările inginerilor...

Alexis ridică capul, confuză.

— Nu înţeleg. Ce-i asta?

— Domnul „Calea cea Dreaptă”? Ştiam că minte de îngheaţă apele.

Tonul şi furia din ochii lui trimiseră prin ea un şuvoi de adrenalină care o făcu să se dea înapoi din instinct.

— Cum crezi că a ajuns presa în posesia acelor documente? urlă Cayden.

Ea clătină din cap pentru a alunga şoapta sâcâitoare din subconştient.

— Noah n-a avut nimic de-a face cu asta.

Cayden pufni dispreţuitor.

— Sigur că da! *

— N-ar face asta.

I se ridică un val de greaţă în gât.

— Adică ar trebui să cred că e doar o coincidenţă?

— Da! N-ar face aşa ceva! N-ar face-o! Ştie că...

— Ştie că ce?

Că ţin la voi toţi. N-o spuse, pentru că îşi dădu seama că nu voia s-o audă Şi oricum n-ar fi crezut-o. N-o apuse, pentru că adevărul o luă şi pe ea prin surprindere la fel de mult cât l-ar fi luat pe Cayden. Şi ce proastă mai era, pentru că acesta se uita la ea de parcă era un gunoi pe care călcase din greşeala.

— Noah n-a făcut asta! Ştiu că n-a făcut-o!

Cayden o arătă cu degetul.

— Eşti cel mai rău lucru care s-a întâmplat vreodată familiei ăsteia! Nu te mai apropia de noi! O să-i găsim un alt afurisit de rinichi!

Cuvintele lui reverberară pe electrocasnicele din oţel inoxidabil, iar ecoul lor îl urmă când ieşi intempestiv pe uşa batantă. Imediat ce dispăru, Alexis se sprijini de blatul de bucătărie. Nu era adevărat. Nu... era adevărat! Sau era?

Jessica veni în fugă.

— Ce naiba a fost asta?

Alexis se uită la ea, dar o vedea ca prin ceaţă.

— Trebuie să plec!

— Te simţi bine?

Nu! Nu, nu se simţea! Alexis îşi luă poşeta din cuierul de pe dosul uşii biroului şi îşi scoase şorţul.

Mâinile îi tremurară când descuie portiera şi bâjbâi pe la butoanele radioului ca să găsească un post de ştiri. Primul pe care îl nimeri discută despre viitoarele alegeri, aşa că încercă altul, unde îl auzi pe crainic spunând: .Această scurgere de informaţii pare să fie mâna unor hackeri.”

Gura i se umplu de un gust amar.

Trase maşina pe aleea casei lui Noah şi opri motorul. Se duse până la uşa abia mişcându-şi picioarele. Ciocăni şi îşi dădu seama cu întârziere cât de ridicol e. în mod obişnuit, deschidea uşa şi intra, dar acum nimic nu mai avea sens. Trecu un moment până când uşa se deschise. Noah zâmbi larg.

— De ce baţi la uşă? o întrebă, apoi înlemni. Ce s-a întâmplat?

Lexa trecu pe lângă el cu mişcări robotice şi cu chipul golit de emoţie.

—Doamne, Lexa! Vorbeşte cu mine! zise şi o întoarse spre el.

— Cayden...

Se opri şi îşi umezi buzele cu limba.

— Ce-i cu Cayden? întrebă şi o apucă de umeri. Iubito, mă sperii! Ce se petrece?

— Tocmai a fost la mine la cafenea. Cineva a pătruns în reţeaua companiei lui Elliott şi a trimis presei nişte documente.

Noah clipi.

— *Azi?*

Ea îi dădu telefonul.

— Scrie totul aici!

Noah citi repede şi înţelese suficient cât să-şi dea apama că nu era de bine. BosTech era într-un

mare rahat dacă informaţiile se dovedeau a fi adevărate. Totuşi, nu era prea surprins. Toată lumea ştia că minţiseră la greu în faţa Congresului.

— Nu înţeleg... De ce Cayden...

Un val rece de adrenalină puse stăpânire pe el.

— Faci mişto de mine? Crede că eu am făcut-o?

Alexis încuviinţă.

— Şi Elliott crede că eu am făcut-o?

Hristoase, când naiba începuse să-i pese lui ce credea EUiott Vanderpool despre el?

— Nu ştiu!

Lexa făcu un pas în spate, punând suficientă distanţă între ei cât să însemne ceva. Un curent de aer rece venit dinspre uşa deschisă înlocui toată căldura dintre ei, dar ar fi putut foarte bine să provină şi de la detaşarea glacială din privirea fetei.

Braţele lui Noah căzură ca plumbul de-a parte şi de alta a trunchiului când îşi dădu seama de ceva care îl lovi ca un trăsnet.

— Sfinte Sisoe, Alexis! Tu crezi...

Se bâlbâi şi nu mai reuşi să termina fraza, pentru că inima, mintea şi gura i se războiau unele cu altele. Alexis se uită la el fără să clipească, cu o mână făcută pumn în dreptul abdomenului. Noah îşi dori ca ea să-l folosească. Să-l pocnească cu pumnul în bărbie şi să termine odată! Pentru că l-ar fi durut mai'mult decât ce era pe punctul de a spune.

— Crezi că am avut ceva de-a fia» cu asta?

Ea dipi şi expiră aerul din piept. Două acţiuni, aparent conectate, dar complet diferite. Una semnificase ezitarea, iar cealaltă, un semn de uşurare; Amândouă se transformau într-o concluzie care îi

întorcea stomacul pe dos.

— Nu! spuseea, clătinând din cap. Nu cred asta!

Ea se întinse spre el, dar Noah se dădu în spate.

— Dar ai crezut?

— Nu!

Poate că Noah s-ar fi consolat un pic cu tremurul vocii ei, dar umbra vinovăţiei pe care o avea în ochi distruse totul. îl distruse pe ei.

__ Ba ai crezut! Măcar o secundă şi tot ai crezut că eu am făcut asta, nu-i aşa?

— Nu...

— Totuşi ai venit direct aici ca să mă întrebi.

— Bineînţeles că am venit direct aici! Cayden te-a acuzat.

— Şi tu ai vrut să te asiguri că nu e adevărat.

Paşii lui pe duşumeaua de lemn se auziră ca retragerea înfrântă a unor trupe. Ai ei, ca marşul frenetic al unei bătălii care nu se terminase încă.

— Nu-i cinstit! Ştiu că n-ai făcut-o. De câte ori trebuie s-o spun?

— Mai spune-o o dată! spuse el, încleştându-şi pumnii pe marginea blatului de bucătărie. Recunoaşte-o! Pentru o clipă, chiar ai crezut că sunt responsabil pentru asta.

— Bine! zise Alexis şi îşi aruncă braţele în aer. Recunosc! Am crezut că e posibil s-o fi făcut tu. De ce contează asta?

— Contează!

Abia îşi recunoştea propria voce, dar emoţia care se acumula înăuntrul lui, care îi contracta pieptul şi îi făcea pielea să se înfierbânte? Pe aia o recunoştea. Şi o detesta!

—Asta nu-i corect! spuse ea, traversând bucătăria ca să-l împungă cu degetul în piept. Bineînţeles că oamenii te bănuiesc pe tine. Chiar şi eu, pentru o fracţiune de secundă. Tu ai mijloacele. Ai accesul. Şi îi urăşti pe oamenii ca Elliott.

— Dar te iubesc *pe tinel*

Alexis tresări. Niciodată nu mai ridicase vocea în preajma ei în felul acela. Şi cu siguranţă nu ca să-şi declare dragostea pentru prima dată. Dar acum cuvintele îi ieşiseră din gură în cel mai groaznic mod posibil şi, în loc să fie începutul & ceva, lui Alexia i se păru că erau sfârşitul a toate.

— Nu te-aş răni aşa niciodată, Lexa, pentru că te iubesc mai mult decât l-aş putea urî pe el!

Ochii lui Alexis se umplură de lacrimi, şi îşi duse degetele tremurânde la buze. Se întinse după el, dar, pentru prima oară de când o întâlnise, Noâh tiu voia să-i simtă atingerea pe piele. Făcu un pas în spate şi clătină din cap.

— Noah?

Vocea ei frântă aproape îl frânse pe el. Dar nu la fel de mult ca realitatea devastatoare a ceea ce însemnau toate astea. Un glonte îi ricoşă din inimă şi îi lovi toate locurile importante din interiorul lui unde avea cicatrici vindecate. Se deschiseră răni noi. Şi începură să sângereze.

Când îi auzi următoarele cuvinte, simţi totul ca pe o hemoragie internă.

— Operaţia s-a anulat! Cayden mi-a spus să nu mă mai apropii de ei. Că vor să găsească alt donator.

Ticălos nenorocit ce era! Se înfurie în locul ei, iar asta îi înlocui momentan autocompătimirea.

— Hristoase, Lexa! Şi tu ai avut încredere în oameni ca ăştia în loc să ai încredere în mine?

Tăcerea ei îl duru ca naiba. îl transformă într-un om urât, răutăcios şi plin de amărăciune. Şi exact aşa ieşiră următoarele lui cuvinte:

— Te-am avertizat, Alexis. Ţi-am spus că ei doar se dădeau bine pe lângă tine şi că nu te vedeau cu adevărat ca parte din familie.

— Candi aşa mă vede.

— Ştiau de tine de trei ani şi nu te-au contactat niciodată, nici măcar când numele şi faţa ta au fost peste tot pe la ştiri- A refuzat s-o lase pe Candi să te găsească. Ţi-a ₙegat eristenţa. Până când a avut nevoie de un rinichi.

Ea încercă din nou să-l atingă.

- Noah...

El se îndepărtă.

— De ce ai dat site-ului permisiunea să-ţi arate rezultatele testelor ADN unor potenţiali membri de familie?

Alexis clipi, cu faţa încruntată de nedumerire.

— Ce-are a face asta cu ce discutăm acum?

— Ai vrut să găseşti o familie.

— Nu, a fost un capriciu şi atât!

— Sperai că tatăl tău o să te găsească.

— N-am idee de ce aduci asta în discuţie acum.

— Pentru că vreau să fii cinstită cu privire la tot ce se petrece aici.

— N-am nicio idee ce se petrece aici!

O altă lacrimă îi alunecă pe obraz. Noah îşi forţă mâinile să se încleşteze în pumni ca să nu-i şteargă lacrima sau, şi mai rău, s-o ia în braţe. în timp ce o

privea, neputincios, Alexis îşi cuprinse buza de jos cu dinţii şi începu s-o roadă şi, ca un fel glumă răutăcioasă şi crudă, fii Uluit de cât de tare semăna cu Candi în acel moment.

Chiar erau surori!

—Ştiu cum e să fii ispitit de o familie falsă, Alexis. Să simţi un gol atât de mare, încât să rişti orice contează pentru tine *e& să simţi din nou* un fel de acceptare. Dar totul e doar o şaradă. în secunda în care lucrurile merg prost, te abandonează. Şi toate promisiunile lor dispar.

— N-am nicio idee ce vrei de la mine acum.

— Vreau să fii furioasă pe el!

— De ce? Ca să găsesc justificare pentru furia ta? g_e apropie din nou de el, adăugând: Te-ai simţi mai bine dacă aş face o megacriză de nervi? Am învăţat să-mi aleg bătăliile.

— Tu renunţi la bătălii cu totul. E o mare diferenţă!

— Uau! murmură ea, retrăgându-se, apoi ridică mâna şi începu să se frece uşor pe piept. De cât timp ţii asta în tine?

La naiba! La naiba! Noah îşi trecu o mână prin păr.

— N-am vrut să spun asta, Lexa! îmi pare rău!

— L-am doborât pe Royce Preston! Am spus întregii lumi că bucătarul ei preferat e un prădător sexual în serie! Şi atunci am renunţat la bătălie?

— Nu! N-am vrut...

— De ce nu poţi accepta că aşa sunt eu? Că tot ce vreau e să am linişte în viaţă?

Dacă îi laşi pe oameni să te calce în picioare, nu e linişte. E laşitate.

— Cred că... Cred că ar trebui să plec, şopti ea.

— Nu pleca! spuse şi o urmări până la uşă. Aşteaptă!

El încercă s-o apuce de cot ca s-o reţină, dar ea se smuci din mâna lui.

— Dă-mi drumul, Noah!

Lexa, te rog! îmi pare rău!

Ea se întoarse.

— Nu pot să cred că o să spun asta, dar am nevoie să mă distanţez de tine puţin.

Alexis mai făcuse drumul ăsta, iar acum, ca şi atunci, se simţea exact la fel. Amorţită. Detaşată. Doar că, de data asta, fugea de Noah şi înspre Elliott.

Poate că Noah avea dreptate. Poate aşa-zisul ei autocontrol emoţional nu era decât un mod de a evita bătăliile pe care îi era prea frică să le poarte. Când trase în sfârşit pe aleea lungă din faţa casei lui Elliott, era întuneric afară, dar înăuntru ardeau toate luminile. Parcă lângă maşinile pe care le recunoştea acum: BMW-ul lui Cayden şi Range Roverul lui Candi.

în mod ironic, de data asta nu mai bătu la uşă înainte să intre. Trânti uşa de perete şi urmă sunetul vocilor mânioase din bucătărie. Cayden o remarcă primul.

— Ce naiba faci aici? mârâi el.

Elliott şi Candi se întoarseră brusc. Candi veni în fugă la ea.

— Cayden n-a vorbit serios! izbucni ea. Cu privire la operaţie! N-a vorbit serios!

Alexis încercă s-o ocolească, dar Cayden o apucă de braţ.

— Nu eşti binevenită aici. Asta este o chestiune de familie.

— Alexis *face parte* din familie! se răsti Elliott.

Cayden reacţionă de parcă tatăl lui îl plesnise.

— Nu cred că vorbeşti serios! După tot ce-au făcut?

— Alexis n-a făcut nimic!

— Totul e din cauza ei! ţipă Cayden, arătând spre Alexis. Ea l-a adus pe bărbatul ăla în vieţile noastre, şi

uite ce-a făcut!

— N-a Scut-o el! spuse Alexis. Noah zice că n-a făcut-o, iar eu îl cred.

— Bineînţeles că zice asta. Chiar crezi c-o *să* recunoască? Unul de teapa lui?

Deşi Alexis avea inima frântă de jale, sări în apărarea lui:

— Noah este un om bun! Nu ştii nimic despre el!

— E un infractor.

Alexie se întoarse spre Cayden.

— Dar tu cum eşti? Ţie îţi pasă vreun pic de vieţile care s-au pierdut din cauza companiei tatălui tău? îţ, pasă că BosTech a fost responsabilă de moartea a sute de civili?

— Cum îndrăzneşti?

— Tu ai citit toată ştirea măcar?

îşi scoase telefonul şi îl deschise cu amprenta. Ecranul afişă imediat ştirea pe care o căutase pe Gpogle. Şi, ca să audă toată lumea, începu să citească cu voce tare:

— „Conform documentelor, directorul executiv al companiei a fost avertizat de cel puţin patru ori de către doi ingineri că sistemul radar este defectuos. De fiecare dată, directorul a omis aceste avertismente din rapoartele trimise reprezentanţilor de la Pentagon care supervizau proiectul cu dronele."

Alexis se uită la Elliott.

— Ştiai că inginerii tăi au încercat să avertizeze compania? Cum ai putut face asta?

— Să nu îndrăzneşti să vii aici şi să-l acuzi pe tata de chestii ilegale cândiubitul tău e cel care...

— Eu am fost!

O liniște uluită se lăsă printre membrii grupului atunci când cuvintele lui Elliott se auziră peste ale lor. Se ridică în mijlocul camerei, respirând greu şi părând foarte slăbit.

___Ce.,. ce vrei să spui? întrebă Cayden.

— Eu am trimis presei documentele ala.

Lauren îşi acoperi gura cu mâna şi se prăbuşi pe canapea.

— De ce, Elliott? De ce ai face aşa ceva?

— Pentru că a trebuit să trăiesc cu vina asta ani la rând. I-am avertizat, dar am stat deoparte şi n-am făcut nimic când au minţit Congresul. N-o să mor având asta pe conştiinţă.

— Tu ai făcut asta? şopti Alexis, legănându-se pe picioare şi reuşind să se sprijine de blatul de bucătărie.

— El te-a obligat să faci asta? insistă Cayden.

— Nu! Dar dacă te gândeşti că Noah a avut ceva de-a face cu asta, atunci răspunsul e da. A avut de-a face. El m-a inspirat. Mi-a spus ce i s-a întâmplat tatălui lui. Nu-l învinovăţesc că-i urăşte pe oamenii ca mine şi companiile precum cea la care am lucrat. Mi-a spus că, dacă chiar vreau să-mi câştig iertarea, atunci trebuie să fac mai mult decât s-o cer. Aşa că am făcut. Am trimis afurisitele alea de documente. E momentul ca oamenii ăştia să plătească pentru crimele lor.

Alexis nu se putea mişca. Noah avusese dreptate. Nu fusese un capriciu când bifase căsuţa testului ADN, cea care permitea ca rezultatele sa fie arătate şi altora. îşi dorise să-şi găsească familia. îşi dorise să-şi găsească tatăl. Dar toate astea erau o şaradă.

Elliott ar fi putut să evite toate astea dacă ar fi fost

cinstit, dar el îl lăsase pe Cayden şi pe cine ştie câţi alţii să presupună că Noah spărsese reţeaua. Ca să-şi diminueze propria vină.

îşi forţă picioarele să se mişte.

— Trebuie să plec!

Candi fugi după ea.

— Alexis, stai!

— Lasă-mă în pace! Ridică mâinile pentru a contracara încercările lor de a o face să rămână şi spuse: îmi

— doresc s& nu te fi cunoscut niciodată. îmi doresc să nu fi cunoscut pe niciunul dintre voi niciodată. Va

— Nu, stai! strigă Lauren şi sări în picioare.

— Noah a avut dreptate. Numai de asta vă pasă, nu? De rinichiul meu.
— Nu! Alexis, te rog!
Se răsuci pe călcâie.
— Duceţi-vă dracului! Cu toţii!

Nu no • pleca! Şi cu operaţia cum rămâne?
Alexie râse fără umor.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

NOAH TRECU PRIN A DOUA ZI DE PARCĂ ERA DETAŞAT de propriul corp. încercase să se îngroape în muncă, dar creierul şi inima nu i se puteau concentra la absolut nimic. Furia era ca un şmirghel în interiorul lui, frecându-i fiecare nerv până la sânge, până când reuşi să-l orbească. La ora patru, renunţă. Dar în loc să se ducă la el acasă, se îndreptă spre casa mamei lui. Măcar nu trebuia să mai petreacă o altă noapte stând singur pe terasa din spate cu o sticlă de băutură şi cu gândurile care nu voiau să-i dea pace.

Când intră pe stradă, ridică mâna să-i salute pe vecinii mamei lui, domnul şi doamna Poster, care înfăşurau luminiţe de Crăciun pe trunchiul unui arţar care le ocupa aproape toată curtea. Aveau să le aprindă pentru prima oară de Ziua Recunoştinţei. Crăciunul venea devreme în cartierul Oaks.

Intră pe alee şi fu nevoit să-şi înghesuie maşina lângă un sedan familiar. Marsh era acolo. Super!

Bărbatul apăru de după casă chiar când Noah se dădu jos din maşină. Avea o scară pe care o ducea cu ambele mâini şi ţinea în echilibru pe un braţ o centură cu unelte.

Era îmbrăcat cu nişte blugi decoloraţi, cu o cută pe mij. loc, care mergea de aua până jos, pentru că omul nu putea să plece din casă fără să calce totul cu o precizie militară.

în timp ce Noah înainta pe trotuar, Marsh sprijini scara în lateralul verandei.

— Ce faci aici? întrebă el, ştergându-şi fruntea cu mâna înmănuşată.

Noah trebui să-şi înghită replica pe care voia să i-o dea: „De când am nevoie de permisiunea ta ca să vin aici?" – Am venit să vorbesc cu mama. Unde e?

— în casă, cu Zoe. Ajută-mă să pun luminile astea, vrei?

— Trebuie să vorbesc cu mama...

Marsh îl ignoră şi făcu un semn vag spre acoperişul garajului.

— Pune scara acolo, iar eu îţi dau totul la mână.

— Nu sunt prea sigur că ştiu ce-am de făcut.

— Ciocan. Cui. E destul de simplu de priceput.

Noah rezistă instinctului natural de a face un gest obscen şi, în schimb, se supuse. Luă ciocanul şi o pungă cu cuie din mâna întinsă a lui Marsh. Ţinându-le pe amândouă cu o mână, se agăţă strâns de scară şi începu să urce până ajunse la treapta de sus.

— încep de aici? ,

—- Da! Ar trebui să fie în regulă.

Noah se aplecă un pic într-o parte ca să apese vârful cuiului în lemn şi aproape căzu de pe scară, încercând să-l bată.

Marsh pufni batjocoritor de jos.

— Hristoase, cine te-a învăţat să foloseşti un ciocan? Noah răspunse aplicând o nouă lovitură zdravănă cuiului. – Păi, după cum bine ştii, tata a

murit când eram mic, aşa că...

— 0 sfi îndoi cuiul dacă loveşti aşa.

Noah bătu cuiul din nou, şi ironia sorţii făcu ca acesta să se îndoaie, în vreme ce partea plată se blocă în lemn.

— La naiba, ştiam eu! mormăi Marsh. Dă-te jos de acolo! Noah coborî.

— Dă-mi alea! se răsti Marsh, înşfăcând ciocanul. Nu ţi-aş fi cerut ajutorul dacă aş fi ştiut că habar n-ai ce faci.

— Nu mă pricep la tâmpeniile astea! De obicei, angajez pe cineva.

— Un bărbat ar trebui să ştie să-şi atârne luminiţele de Crăciun la el acasă.

— Aici nu e casa mea! E casa mamei mele! Eu, când am nevoie de ceva la mine acasă, angajez pe cineva.

Marsh se uită urât la el.

—- Măcar poţi să ţii scara şi să-mi dai chestii?

— Toţi absolvenţii de MIT pot face asta.

Faţa lui Marsh se făcu de culoarea sosului de merişoare.

— Poate vrei să-ţi controlezi atitudinea aia, băiete.

—Sunt adult, nu băiat!

— Pe mine m-ai fi putut păcăli!

Uşa de la intrare se deschise, iar mama ieşi afară cu un zâmbet surprins şi cu o cutie de carton ponosită pe *care* scria cu markerul EXTERIOARE CRĂCIUN.

— Noah! Ce feci aici? Credeam că trebuia să plecaţi azi pentru operaţie.

Noah urcă treptele verandei ca să-i ia cutia din mâini. Se aplecă şi o sărută pe creştet.

— Bună, mamă! Se uită în interiorul cutiei la amestecul de luminiţe şi ghirlande, apoi întrebă: Astea-s pentru veranda din faţă?

— Da, i le scosesem lui Marsh. Ce se petrece? Unde e Alexis?

— Nu, ea e, ăă... Noah scoase un oftat chinuit şi Operaţia a fost amânată. Anunţă-ne când e gata ci$_{na}$^1:

Mama intră în casă, aruncându-i o ultimă privire pe umăr. Noah puse cutia jos şi se întoarse la baza ecărt Lucrară în tăcere vreo cincisprezece minute, vorbind doar atunci când Marsh mormăia

în cele din urmă, reuşiră să bată cuiele pe toată lungi- mea garajului. Marsh coborî pe scară, iar Noah se dădu la o parte ca să-i facă loc.

— Trebuie să înveţi să faci rahaturi din astea, Noah! zise Marsh şi dădu din cap spre cutia de pe verandă Adu-mi luminile alea!

Noah călca apăsat spre verandă, dar emoţiile înăbuşite îl copleşiră. Se întoarse.

un ordin.

— E ceva ce fac care să fie placul tău?

Marsh privi în jos de pe scară, cu sprâncenele unite a confuzie.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Nu-mi investesc banii cum crezi tu c-ar trebui. N-am relaţii cu femeile aşa cum crezi tu c-ar trebui. Şi fiu al naibii; nici măcar nu bat cuie aşa cum vrei tu. Deci să

chiar mă roade o curiozitate sinceră: e ceva din tot ce care se ridică la nivelul standardelor

Marsh se întinse după cutia cu luminiţe.

— Nu la nivelul standardelor mele trebuie să te ridici fac

— N-am nevoie de porcăria asta!

Noah se răsuci pe călcâie şi se duse spre uşă, dar mâna îi înţepeni deasupra clanţei când auzi următoarele cuvinte ale lui Marsh:

— Am văzut ştirile. Tu ai făcut-o?

După atâta timp, n-ar fi trebuit să-l doară că Marsh se îndoia de el, dar aşa se întâmpla. îl durea ca dracu. Aproape la fel de mult cât îl duruse când Alexis se îndoise de el. Se întoarse cu fălcile încleştate.

— Am venit să vorbesc cu mama, nu ca să fiu interogat.

Marsh coborî de pe scară şi veni spre el cu pasul greu şi cu chipul obosit. Brusc, începu să arate foarte bătrân. Luminile de la verandă îi făceau părul grizonant să pară aproape alb şi îi adânceau ridurile de pe frunte. Brusc, Noah îşi dădu seama că aşa ar fi arătat tatăl lui acum.

Marsh făcu semn spre unul dintre cele două fotolii de lemn de pe terasă.

— Stai jos!

Noah îşi târâi picioarele într-acolo, de parcă era un copil care tocmai fusese trimis în camera lui. Iar faptul că Marsh încăd mai putea face să se simtă aşa nu făcu decât să-i alimenteze şi mai mult focul interior. Se trânti pe un fotoliu. Marsh rămase la baza scărilor, cu picioarele depărtate şi cu o atitudine semeaţă. Tatăl lui stătea aşa. Era ceva specific militarilor, o chestie de bărbăţie, de ştiu cum să ocup cât mai mult spaţiu posibil.

— Ţi-am pus o întrebare, băiete! Tu ai făcut-o?

— Nu, în puii mei, n-am făcut-o eu! zise Noah şi se ridică în picioare. Dar ştii ce? Mai bine o făceam. Pentru că oricum toată lumea mă bănuieşte, aşa că era grozav dacă aş fi avut satisfacţia de a fi doborât încă o companie cu sânge pe mâini.

Marsh clătină din cap.

— N-ai învăţat nicio lecţie, nu-i aşa? zise în timp ce îl examina pe Noah din cap până în picioare, cu tristeţe. Uită-te la tine! Pumni încleştaţi. Fălci încleştate.

— Pentru că mă calci pe nervi.

— Nu! Pentru că încă eşti un puşti ofuscat cu un calculator şi cu dorinţă de răzbunare.

Lui Noah ii pocniră încheieturile degetelor din forţei cu care îşi încleştă pumnii.

— Ce dracu' mai vrei de la mine? M-am du8 ia f tate, am fost consultant pentru afurisitul de FBI şi fac milioane. Nu-i destul pentru tine? acum

Marsh ridică din

— Crezi că ai succes? N-ail Poate că ai apucat calea cea dreaptă, dar eşti la fel de furios şi de nesăb^t ca atunci. Şi până când nu depăşeşti asta, toate cele- lalte – banii, companiile, prietenii tăi celebri – sunt doar chestii de faţadă.

Noah se apropie de el, cuprins de nevoia de a lovi ceva orice.

— Ai dreptate! N-am trecut peste furia aia. Şi sper să n-o fac niciodată. Pentru că ziua în care voi înceta să mai fiu furios că tata a fost omorât în timp ce escrocii responsabili pentru asta s-au îmbogăţit va fi ziua în care o să-mi dau ultima suflare..

— Şi precis pentru atitudinea asta ar fi trebuit să te las să putrezeşti în .închisoare, aşa cum amvrut.

Oxigenul ieşi din plămânii lui Noah cu un şuierat puternic.

— Şi am vrut s-o fac, continuă Marsh. Din punctul meu de vedere, erai un plod nerecunoscător. Să încerci să dobori ţara pentru care a murit luptând tatăl tău era o pată pe numele lui. Dacă ar fi fost după mine, s-ar fi ajuns la proces şi ai fi suportat consecinţele.

Noah simţi cum trădarea îi arde gâtul pe interior.

— Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— I-am făcut tatălui tău o promisiune! spuse Marsh cu vocea răguşită. Mi-a murit în poală şi m-a făcut să-i promit că o să am grijă de tine, că o să te

cresc să ajungi bărbat. Marsh strânse din buze, apoi continuă: N-ai idee ce înseamnă responsabilitatea, Noah! Şi nici nu o să ai până când nu o să-ti dai seama că eşti singurul lucru care stă între viaţă şi moarte pentru altă fiinţă umană. Şi nici până când nu o să pricepi că altcineva a făcut alegerea asta pentru tine şi ţi-a lăsat ceva în urmă.

Noah coborî scările călcând apăsat până când ajunse la câtiva centimetri de faţa lui Marsh.

— Asta suntem noi pentru tine? Rahatul care a fost rămas în urmă? Povara grea a responsabilităţii pe umerii tăi? Tata n-ar fi vrut asta. N-ar fi vrut ca mama să nu-şi refacă viaţa pentru că e prizonieră intr-a ta, târâtă în jos de propria ta vină. N-ar fi vrut ca eu să-mi trăiesc toată Viaţa încercând să reproduc cine ştie ce versiune de masculinitate la care niciun bărbat în viaţă n-ar putea să ajungă. Singura pată pe numele tatălui meu eşti tu.

Pumnul veni de nicăieri. Durerea explodă în obrazul lui Noah şi îi radie pe toata suprafaţa feţei. Gustul metalic al sângelui îi umplu gura când se împletici şi căzu la pământ.

Marsh se aplecă asupra lui, gâfâind, cu pumnii încleştaţi.

— Doamne, Dumnezeule! Noah!

Uşa de la verandă se trânti în urma mamei lui, când aceasta cobori treptele în fugă. Se ghemui pe pământ lângă el, cu chipul îngrijorat aproape de al lui.

Noah duse mâna la nas şi apoi îndepărtă degetele pline de sânge.

— Sunt bine, mamă.

— Ce naiba se petrece aici? Mama se ridică în picioare şi se uită urât la Marsh, apostrofându-1: Ce

naiba e în neregulă cu tine?

— Băiatul ăla e un mincinos lipsit de respect.

— Băiatul ăla e fiul meu!

Mâna lui Marsh începu să tremure.

__ îl cocoloşeşti. întotdeauna ai făcut-o.

_ Şi tu mereu l-ai tratat ca pe un ratat bun de nimic.

_ L-am tratat ca pe un fiu.

Spre uluirea lui Noah, mama se băgă în faţa lui Marsh.

— Nu eşti tatăl lui!

— Serios? Pentru că am petrecut mai mult timp cres- cându-l decât oricine altcineva. Mai mult decât tine.

— Hei! Noah se ridică instabil pe picioare şi zise: Poţi să-mi zici mie ce vrei, dar ei să nu-i vorbeşti aşa!

Uşa se izbi din nou, iar Zoe alergă afară.

— Ce naiba se întâmplă?

Mâinile mamei îi tremurau pe lângă corp.

— Vreau să pleci, Marsh!

— Poftim? Tu vorbeşti serios?

— Da! Vreau să pleci! Acum!

— Sarah.terog!

Vocea lui Marsh îşi pierduse asprimea. Era un bărbat care, brusc, se confrunta cu pierderea a ceva ce conta pentru el, iar Noah recunoştea prea bine semnele. Aproape că empatiză cu el.

— Nu îi vei mai vorbi niciodată aşa fiului meu, spuse mama. Ar fi trebuit să intervin cu mult timp în urmă. Pleacă!

Faţa lui Marsh se ofili. Se îndepărtă, mergând cu spatele, în timp ce-şi căuta cheile de ia maşină în buzunar. Noah, Zoe şi mama priviră în tăcere cum se urcă în maşină şi dă în marşarier.

— Ce naiba a fost asta? insistă Zoe, venind în urma lor. Chiar te-a pocnit?

— Hai înăuntru! spuse mama lui, trăgându-l de cot. Noah o desprinse uşor.

— Trebuie să plec.

— Nu! Nu până când nu mă uit la lovitură, iar tu nu-mi spui ce naiba se petrece.

Noah o urmă pe mama înăuntru, până în bucătărie, unde fi spuse să se aşeze pe unul dintre scaunele de la insulă. Se auzi o sonerie, iar Zoe aproape sări până la tavan.

— E gata lasagna! spuse ea. O scot eu!

Mama se duse la chiuvetă şi umezi un teanc de prosoape de hârtie» apoi se întoarse la el. îi tamponă sângele de sub nas.

— Sunt bine, mamă!

— Lasă-mă să mă ocup de tine!

El cedă şi îşi lăsă capul uşor pe spate ca să poată şterge mai bine sângele.

— Ai mai fost pocnit vreodată? întrebă Zoe, de la cuptor.

— Nu aşa! Nu!

— Mă întreb dacă ar trebui să mergem la camera de gardă, spuse mama.

— Sunt bine.

— Nu pot să cred că te-a lovit, îi spuse cu voce tremurată. Ce s-a întâmplat?

— Doar o grămadă de chestii care fierbeau de ceva timp.

— Ce fel de chestii?

Noah ridică un colţ al gurii.

■—Genul de chestii pe care n-ar fi trebuit să le las

să fiarbă.

Ea îi aruncă o privire frustrată înainte să se ducă înapoi la chiuvetă. Aruncă prosoapele de hârtie însângerate la gunoi şi apoi se spălă pe mâini. Dar, în loc să se întoarcă, se apucă de marginea chiuvetei.

— Zoe, ne poţi lăsa singuri un minut?

Fata îi aruncă o privire furişă lui Noah, apoi ieşi raPld din bucătărie. Noah n-avea nicio îndoială că stătea Pe undeva să tragă cu urechea.

Mama se întoarse.

— E îndrăgostit de mine.

Noah simţi acele cuvinte ca pe o altă lovitură cu pum. nul în faţă.

— Ţi-a spus el asta?

— Cu mulţi ani în urmă, când nu eram pregătită pen- tru o nouă relaţie. Mi se părea că îl trădez pe tatăl tău<

— Eşti... împreună cu el?

Mama lui ridică din umeri cu un oftat profund.

— E prea târziu pentru asta acum. A trecut prea mult timp.

— Dar tu-l iubeşti? - .; .

— A fost alături de mine în atât de multe feluri! Dar felul în care te tratează, eu... Cred că asta m-a reţinut, de fapt. Apoi ai părut să fii în regulă cu el, aşa că n-am vrut să mă bag, mai ales după ce ţi-ai schimbat viaţa. N-am ştiut câtă tensiune era, de fapt, întreivoi. f

— N-am vrut să-ţi spun.

— De ce?

— N-am vrut să te împovărez.

— Eşti fiul meu! Nimic nu e povară când vine vorba de tine. ■ .

Mda, ce aiureli! Noah chiar fusese o povară pentru mai bine de cinci ani după ce murise tatăl lui. Se ridică de pe scaun şi se duse la ea. Se îmbrăţişară unul pe altul.

— îmi pare rău! spuse el, cu vocea răguşită.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Ea îl strânse de talie cu braţele.

— N-ai de ce sâ-ţi ceri scuze.

— Te-am făcut să treci prin iad.

— Tu treceai prin iad. Mama se trase în spate şi se uită la el, apoi zise: Dar acum a trecut totul.

Tresări când atinse cu vârfurile degetelor locul în care pumnul lui Marsh îi atinsese faţa.

— Trebuie să punem gheaţă pe asta!

— Sunt bine, mamă! o asigură, apoi se desprinse din braţele ei şi se sprijini din nou de blat. Mi-e foame, dar în rest sunt bine.

— Ar fi trebuit s-o aduci pe Alexis. De ce a fost repro- gramată operaţia?

Lui Noah i se opri aerul în plămâni. încercă să-şi ascundă reacţia, dar prea târziu. Nu putea ascunde prea multe de mama lui.

Ea îşi înclină capul, îngrijorată.

— E totul în regulă cu Alexis?

— Da! minţi el, sărutând-o din nou pe creştet.

Noah se duse la dulap să scoată nişte farfurii.

— Poţi veni înapoi acum, Zoe! strigă el.

Zoe se împletici înăuntru de parcă ar fi stat în pragul uşii în tot acest timp. Când Noah plecă, în sfârşit, două ore mai târziu, obrazul nu-i mai pulsa, dar sângerârea din inimă tot nu se oprise.

Trase pe aleea lui şi se uită la casa întunecată.

Putea să dea în marşarier şi să se ducă drept acasă la Alexis ca s-o implore să-l ierte.

Dar n-o făcu. Pentru că voia să se distanţeze.

Noah intră înăuntru, înşfacă o sticlă nedesfăcută de whisky şi o luă cu el pe canapea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI QPŢ

-O, DOAMNE, CE FACI AICI?

Jessica se holbă la Alexis când aceasta intră în sala mare unde se desfăşura şedinţa comisiei de urbanistică de parcă tocmai ar fi zburat acolo cu aripi de zână.

Alexis se aşeză lângă Jessica.

— Am venit pentru şedinţă.

— Corect. Dar... de ce? Jessică se întoarse să se uite spre intrarea în sală, apoi întrebă: E şi Noah cu tine? V-aţi hotărât să vă opriţi aici în drum spre operaţie?

— Operaţia a picat. Noah nu e... aici.

Vocea îi tremură pe un val de emoţie afurisită cu care nu voia să aibă nimic de-a face, aşa că înghiţi ca să-l alunge.

— în concluzie, m-am gândit să vin la şedinţă în persoană şi să ascult rahaturile debitate de Karen.

Jessica o apucă pe Alexis de braţ.

— Bine, ce naiba se petrece? Cum adică operaţia a picat? De când? Şi de ce „nu e aici" sună ca şi cum tu şi cu Noah v-aţi despărţit?

— Cred că ne-am despărţit, da!

Vai, Doamne! Aerul îi părăsi plămânii. Tot nu i se părea real. Se dusese la culcare cu o seară în urmă, sperând că

se va trezi şi va deacoperi că totul nu fusese decât un vis urât. Dar fusese real.

— Alexis, trebuie să-mi spui mai mult de atât.

— Nu pot! Nu în momentul ăsta.

Vocea îi tremură.

Jessica o strânse uşurel de braţ.

— Nu trebuie să fii aici!

— Ba trebuie!

Pentru că nu avea unde altundeva să se ducă. Toată viaţa ei era o barcă abandonată în mijlocul unei furtuni pe mare. Toate ancorele pe care se bazase s-o menţină stabilă în ultimul an dispăruseră. Fuseseră tăiate.

Nu mai avea decât afacerea. Aşa că era acolo!

în partea din faţă a sălii, o masă de mahon în formă de semicerc indica locul unde aveau să se aşeze membrii comisiei. Zona dedicată publicului era aproape goală, cu excepţia unui grup mic de oameni care păreau angajaţi ai primăriei şi a unui cap blond din primul rând.

Karen!

De parcă i-ar fi simţit privirea, Karen se răsuci în scaun şi privi în spate. Mai întâi făcu ochii mari, în mod evident surprinsă că Alexis se hotărâse până la urmă să participe la şedinţă. Dar îşi reveni repede şi strâmbă din buze, apoi îi arătă din nou lui Alexis ceafa.

O uşă din spatele mesei se dechise, iar membrii comisiei începură să intre, ţinând în echilibru dosare pline până la refuz, pahare de cafea şi telefoane mobile. în faţa fiecărui scaun se afla o plăcuţă cu numele membrului care urma să se

aşeze pe el.

Locurile goale din sală se umplură pe măsură ce tot mai mulţi oameni intrară. Alexis se uită la ceas şi începu

i miste genunchiul în acelaşi timp cu secundarul. Un Hc nervos, îndoia^
jessica o luă de mână.

__ Ţine minte! spuse ea cu o voce mai matură decât anii pe care îi avea. N-am făcut nimic rău.

Vocea preşedintei comisiei le întrerupse când aceasta declară şedinţa deschisă. Primele sece minute fură dedicate chestiunilor clasice de organizare şi unui lucru rămas nerezolvat de luna trecută. Alexis începu din nou să-şi bâţâie genunchiul când preşedinta anunţă ordinea de zi şi recită pe un ton neutru detaliile plângerile împo- triva cafenelei ToeBeans.

Am primit corespondenţa scrisă a domnişoarei Carlisle cu privire Ia plângere, spuse preşedinta. Dar îi vom permite să facă şi o declaraţie şi să răspundă la întrebări, dacă doreşte. Vom începe însă cu un comentariu public. E cineva care doreşte să se adreseze comisiei pe acest subiect?

Karen ţâşni în picioare.

— Mulţumesc membrilor comisiei! spuse ea la microfonul de la pupitru. Mă numesc Karen Murray şi sunt proprietara magazinului de antichităţi Long Time Gone, care se află vizavi de ToeBeans Cat Café.

Alexis se uită la Jessica şi amândouă îşi dădură ochii peste cap. Karen îşi folosea vocea de „sunt doar un cetăţean îngrijorat".

— Bineînţeles că am fost încântată când domnişoara Carlisle a cumpărat şi renovat spaţiul pentru cafeneaua ei. M-am gândit că e o completare încântătoare pentru deosebitul nostru cartier de afaceri.

Jessica aproape se înecă. Cu siguranţă Karen dădea un spectacol demn de Oscar.

— Aşa că vă rog să înţelegeţi că îngrijorarea pe care o exprim azi şi în reclamaţia pe care am făcut-o este doar pentru că îmi doresc să protejez şi să păstrez mediul pe care am muncit cu toţii atât de greu să-l dezvoltăm în zona noastră. Legile de urbanistică au fost adoptate cu un scop şi, indiferent cât de convingătoare ar fi motivele, nu putem permite cuiva să le încalce. Există suficiente locuri cu structură urbanistică mai potrivită unde doamna Carlisle îşi poate ţine clasele de yoga şi micile ei grupuri de sprijin.

„Micile grupuri de sprijin!” Tensiunea arterială a lui Alexis urcă până la tavan, auzind felul în care Karen bagateliza conexiunile importante şi vindecarea care aveau loc zilnic la cafenea.

— Domnişoara Carlisle a primit deja o derogare care să*i permită să ţină evenimentele de adoptare a pisicilor, lucru la care nu m-am opus în acel moment, deşi mi-a fost teamă că o creştere a traficului va duce la apariţia unei probleme cu parcarea pentru celelalte afaceri. Dar acum s-a mers prea departe, mă tem. Tot ce vă rog este .să respectaţi regulile urbanistice şi să-i comunicaţi domnişoarei Carlisle să înceteze să-şi mai folosească cafeneaua pentru a salva lumea *şi să* facă doar ceea ce ar trebui să facă – să servească mâncare. Mulţumesc!

Karen refuză să se uite la Alexis când se întoarse la locul ei.

Preşedinta îi mulţumi lui Karen pentru comentarii, iar apoi se întoarse la Alexis.

— Domnişoară Carlisle, nu vă aşteptam astăzi,

dar, dacă tot sunteţi aici, vreţi să vă adresaţi şi verbal comisiei, pe lângă corespondenţa scrisă?

Alexis clătină din cap, Jessica îi strânse uşor mâna.

— Eşti sigură?

Alexia simţi cum o arde privirea încărcată de ură a j • Karen din primul rând. U1

Nu! Nu din nou! Nu avea să renunţe la bătălia asta! Se ridică.

— Staţi! Da, am ceva de spus!

Cu inima bubuindu-i în piept, Alexia trecu pe lângă Karen, care avea o expresie uluită,, şi merse la pupitru unde ajustă microfonul pentru înălţimea ei.

— Mulţumesc!

înghiţi şi încerca să-şi ascundă mâinile tremurând pe pupitru.

— Domnişoara Murray are dreptate în privinţa majorităţii lucrurilor pe care le-a spus. Este adevărat că la cafeneaua mea au început să se adune victimele violenţei sexuale şi hărţuirii. Este adevărat că au fost zile în care clientele mele au venit dimineaţa şi au plecat abia după-amiaza, dar asta nu face localul meu cu nimic mai diferit de oricare alt local din oraş unde studenţii stau ore întregi şi îşi fac temele sau unde se întâlnesc cluburile de carte pentru a-şi dezbate cele mai recente lecturi.

Alexie îşi umezi cu limba buzele uscate.,

— Am argumentat punctele legate'de urbanistică în corespondenţa mea scrisă. Nu cred că încalc în vreun fel avizele şi nici nu cred că doar cafeneaua mea e vinovată pentru lipsa locurilor de parcare, lipsă care a fost mereu o problemă în cartierul

nostru. Dar voi reaminti public ceea ce am declarat şi în răspunsul scris şi anume că voi căuta alte posibilităţi care să-mi permită să continui să găzduiesc clasele de yoga, dacă comisia consideră că, într-adevăr, în prezent încalc avizul de urbanistică.

Karen pufni în spatele ei.

Alexis îşi privi mâinile. Se putea opri acum. Abordase chestiunea principală din plângerea lui Karen. Putea face ce făcea de obicei şi să ignore restul.

Domnişoară Carlisle, asta a fost tot ce aţi avut de spus? o întrebă preşedinta.

Oare era?

— Domnişoară Carlisle?

Nu! Nu era tot ce avea de spus. Pentru că nu-şi spusese povestea cu adevărat şi, dacă n-o făcea, oamenii precum Karen Murray aveau să continue s-o spună pe-a lor. Şi dacă nu continua să se lupte, bătălia nu avea să se termine niciodată.

Alexis îşi umezi din nou buzele şi ridică privirea.

— Nu, mai am ceva de spus, dacă îmi daţi voie!

Preşedinta încuviinţă.

— Vă rog, continuaţi!

— Povestea asta nu e despre nicio încălcare a avizelor urbanistice. Inima îi bubuia aşa de tare, că simţea cum i se cutremura coastele, însă găsi puterea să continue: Ştim cu toţii asta. Dacă ar fi fost aşa, domnişoara Murray ar fi depus de mult o plângere Contra merceriei doamnei Bashar, pentru întâlnirile săptămânale ale clubului ei de tricotat pentru văduve. Plângerea astă este despre mine şi, ea să fiu mai precisă, despre antipatia domnişoarei Murray la adresa mea.

— Ia stai puţin! zise Karen şi se ridică în picioare.

— Domnişoară Murray! spuse preşedinta; Vă rog să vă aşezaţi la loc!

— Dar asta e o minciună! Minte cu privire la mine! Alexis încercă să nu-şi dea ochii peste cap.

— Domnişoară Murray! se răsti preşedinta. Sunteţi deplasată! Aţi avut ocazia să vorbiţi!

Alexis continuă.

— în anul care a urinat după ce am mers mai departe cu acuzaţiile la adresa lui Royce Preston, domnişoara Murr^ a găsit motive aproape săptămânal pentru a se plânge d$_e$ ceva legat de cafeneaua mea. Starea plantelor din f$_a$ţj Pisica mea. S-a plâns chiar şi că luminiţele atârnate în vitrină sunt prea puternice. Am fost răbdătoare. Mai răbdătoare decât ar fi fost alţi oameni, pentru că nu credeam că are vreo importanţă ce cred despre mine oameni ca ea. Dar îmi dau seama acum că, dimpotrivă, contează. Contează pentru că atitudini ca a ei le permit oamenilor ca Royce Preston să scape nepedepsiţi pentru delictele lor mult prea mult timp. Contează pentru că acum încearcă să le facă rău oamenilor la care ţin foarte mult – femei care au fost deja victimizate. Şi dacă i se permite unei persoane precum domnişoara Murray să folosească reglementările urbanistice pentru a duce la capăt un soi de răzbunare personală, atunci legile n-au niciun sens.

O întrerupse o rundă de aplauze; iar Alexis se uită peste umăr. Dar nu era doar Jessica aceea care aplauda. 1 se alăturaseră şi străinii.

— Eu n-am cerut nimic din toate astea, spuse Alexis. N-am invitat femeile să vină la mine să-mi împărtăşească poveştile lor sau să înceapă să se

adune la cafenea pentru a găsi sprijin şi putere în alte victime, asemenea lor. Dar s-a întâmplat, şi sunt recunoscătoare pentru asta. Ele m-au vindecat pe mine, iar eu voi face din asta o misiune a mea, să mă asigur că aceste femei au parte de un mediu sigur. Şi dacă asta încalcă reglementările urbanistice ale acestui oraş, atunci oraşul trebuie să schimbe reglementările urbanistice. Pentru că eu am încetat să mai sper că pot schimba ce se află în inima domnişoarei Murray.

Când Alexis se îndepărtă de pupitru, în sală izbucniră aplauze furtunoase. Alexis se uită în ochii lui Karen şi zâmbi. Nu de ciudă. Nu dintr-o politeţe forţată. Ci pentru că nu-i mai păsa deloc ce credea Karen.

Preşedinta bătu cu ciocănelul în masă şi rugă publicul să facă linişte. Alexis simţi cum îi tremură picioarele în timp ce mergea înapoi spre Jessica, care o trase la pieptul ei într-o îmbrăţişare strânsă.

Lacrimile ameninţau să ţâşnească în orice clipă.

— Trebuie să plec! şopti ea.

— Nu vrei să rămâi să vezi ce decide comisia? întrebă Jessica.

Alexis clătină din cap. Făcuse ce dorise să facă. Spusese ce dorise să spună.

Acum însă avea nevoie să vorbească cu altcineva.

Iarba de la cimitir era moale sub tălpile ei.

Umedă şi îmbibată de apă. Fiecare pas se adâncea mai mult decât precedentul.

Buchetul de flori cumpărat de la benzinărie i se păru mai greu în mâna încleştată, iar petalele sale deja se ofileau şi cădeau pe jos. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai vizitase mormântul mamei. Urna de

lângă piatra funerară încă mai avea în ea rămăşiţele uscate şi maronii ale muşcatelor de vară. Neglijate de absenţa ei.

Alexis puse buchetul pe mormânt, iar culorile vibrante ale florilor formau un contrast puternic cu granitul negru pe care era inscripţionat numele mamei. Se prăbuşi pe banca de beton pe care o donaseră clienţii cafenelei, pentru a avea unde să stea atunci când venea la cimitir. Pe obicei, o încălzea să stea acolo şi să vorbească cu mama ei- Dar azi frigul i se furişă prin haine şi îi răci tot corpul,

Alexia îşi strânse mai bine haina pe trup şi 8e mormânt.

Nici măcar nu ştiuse ce avea să spună până când deschise gura:

— De... de ce nu i-ai spus lui Elliott de mine? şopti ea Vocea îi sună slabă. Demnă de milă. a

— în toţi anii ăia, ai fi putut să-mi spui adevărul. 1,^ fi acceptat.

Mintea ei îşi imagină răspunsul mamei. *Pentru eă aşa a fost mai bine.*

— Mai bine pentru cine? Pentru mine? Pentru tine?

Ţii minte cât de greu ne-a fost?

Dar am trecut prin toate împreună.

— Dar ar fi putut fi mai uşor! El avea bani.

Şi banii nu înseamnă totul. Noine-am avut unape alta.

— Ai mai fi fost în viaţă. Dacă am fi avut mai mulţi bani, n-ar fi trebuit să munceşti atât de mult şi poate...

Ştii că nu e adevărat Am avut cancer. Aş fi murit

şi cu, şi fără sprijinul lui financiar.

Dar...

Se întrerupse când mama prelua controlul asupra discuţiei lor imaginare. ■

Spune ce vrei să spui cu adevărat, Alexis! Spune-mi ce te deranjează cu adevărat!

Sunt furioasă pe tine, mamă!

Vocea îi tremură sub greutatea trădării şi da, a furiei. Furia care supurase prea mult timp, care fusese ignorată şi evitată. Furia care fusese dezlănţuită cu o seară în urmă acasă la Elliott şi care arsese toată noaptea şi toată dimineaţa, furie care erupsese în flăcări puternice la şedinţa comisiei de urbanistică. Furie care ameninţa acum s-o consume pe de-a întregul.

— M-ai lăsat singură, mamă! Şi poate că nu trebuia să fiu singură. Cum ai putut face asta?

0 maşină care se apropia ilumină cu farurile piatra funerară. Alexis îşi trase nasul şi se şterse pe faţă, sperând că automobilul se va îndepărta, dar nu se întâmplă asta. Auzi scârţâitul înăbuşit al cauciucurilor care se apropiau. Maşina se opri, iar farurile se stinseră. Bineînţeles! Bineînţeles că mai venise cineva fix în acelaşi moment ca să viziteze un mormânt în aceeaşi secţiune de cimitir ca al mamei ei. Pentru că nu putea avea un moment de intimitate nici măcar într-un cimitir.

în spatele ei, o portieră se deschise şi se închise cu un pocnet delicat.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fii aici.

Alexis se răsuci pe bancă, cu inima în gât. Elliott stătea la şase metri de ea, cu mâinile îndesate în buzunarele unei geci de iarnă.

Alexis se întoarse cu spatele la el.

— Ce vrei?

— Mi-am făcut griji cu privire la tine! Candi şi cu mine am tot încercat să dăm de tine.

— N-am vrut să vorbesc cu voi.

— înţeleg!

— Atunci o să înţelegi când îţi voi spune să te urci în maşina şi să pleci.

Elliott veni mai aproape şi făcu semn înspre bancă. -Pot?

-Nu!

Totuşi, Alexis se dădu mai într-o parte ca să-i facă loc. Avea să se întrebe mai târziu de ce.

Elliott îşi puse mâinile pe genunchi şi se uită lung la piatra funerară.

— Am venit o dată aici anul trecut.

Auzind asta, Alexis se uită înspre el.

— De ce?

— Aveam nişte lucruri pe care voiam să i le $_{8}p_{Un}$

Alexis scrâşni din dinţi.

— Ar fi trebuit să i le spui când mai trăia.

— Ştiu. El se uită atent la ea, în timp ce adăugă; Vrei să ştii ce i-am spus?

— Nu chiar.

— I-am spus că mi-e dor de ea.

Alexis se ridică.

— Hristoase, mi-mi vinde iar gogoşile astea!

— I-am spus că a crescut o tânără minunată şi că îmi doresc să fi fost şi eu prezent.

Alexis îşi îmbrăţişă trunchiul şi se uită lung la piatra de mormânt. Simţi cum îi tremură buza şi îl detestă pentru asta.

— Ai avut trei ani să mă contactezi. De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că am fost un laş şi mi-a fost ruşine.

Alexis pufni batjocoritor.

— Presupun că pot să-ţi dau puncte în plus pentru onestitate şi pentru că ştii cum eşti, de fapt.

El nu-i răspunse.

— Nu e drept, spuse Alexis, uitându-se la numele gravat în piatră.

— Nu, nu este!

— Numai pe ea o aveam!

— Ştiu!

— Nu vreau să ştiu lucrurile pe care le ştiu acum. Nu vreau să stau aici, în felul ăsta, furioasă pe ea din cauza ta. Pricepi asta? Se răsuci ca să se uite la el şi îi reproşă: M-ai făcut să fiu furioasă pe propria mea mamă. Mi-ai furat ceva. Ceva atât de preţios! Mi-ai furat liniştea!

Alexis simţi cum se sufocă, iar vocea i se frânse. Mâinile lui Elliott tresăriră ca şi cum ar fi vrut să se întindă spre ea, s-o consoleze, dar înţelepciunea îi spuse să-şi ţină palmele pe genunchi în continuare. Ea îşi trase nasul din nou.

— Iar acum, din cauza ta, l-am pierdut şi pe Noah. M-ai făcut să mă îndoiesc de el şi l-am rănit atât de rău!

— îmi pare rău, Alexis!

— Nu mai spune asta! La naiba, nu te mai tot scuza atât!

Alexis îşi încleştă şi mai tare braţele în jurul trunchiului, o barieră împotriva valului zdrobitor de emoţii. De mânie.

— Ce faci aici cu adevărat? Ce vrei?

El se ridică în picioare.

— O şansă să îndrept lucrurile. O şansă să-ţi fiu tată.

— N-am nevoie să-mi fii tu tată.

Se apropie de el, furioasă. Cu furia pe care încercase s-o îngroape atâta timp.

— M-ai auzit? N-am nevoie să-mi fii tu tată! Du-te naibii, n-am nevoie de tine! N-am avut niciodată nevoie de tine!

îl împunse în piept. O dată. De două ori. El suportă atacul fără să tresară, iar asta o enervă şi mai tare. Voia ca el să tresară. Să se chircească. îl voia în genunchi. Voia ca el să sufere aşa cum suferea ea, să afle cum e să simţi golul din piept care te eviscerează.

— Ea a fost tot ce mi-a trebuit. Tu ai fost un donator de spermă care n-a existat niciodată. Mă auzi? îl lovi în piept din nou. M-am descurcat fără tine!

— îmi pare rău...

— Nu. Mai. Spune. Asta!

îl lovi în piept cu fiecare cuvânt rostit.

— N-am nevoie de scuzele şi de regretele tale!

— Atunci spune-mi ce ai nevoie, Alexis! zise Elliot şi o prinse de braţe. Spune-mi şi o s-o fac!

— Vreau să-i ceri iertare ei!

Se smulse din strânsoarea lui şi arătă spre piatra de mormânt.

— Vreau să stai aici şi să-i spui că îţi pare rău că i-ai frânt inima. Că ai folosit-o ca pe o idilă de o vară care n-a însemnat, nimic pentru tine şi apoi ai plecat. Vreau să-i ceri iertare pentru visele pe care le-avea şi la care a trebuit să renunţe; Pentru că ai făcut-o să aibă câte două sau trei slujbe ca să aibă grijă de mine. Vreau să-i ceri iertare pentru că ai lăsat-o să

moară fără ca măcar să ştie că ai ţinut la ea.

— Nu pot! spuse el, cu vocea răguşită. Nu pot face asta, pentru că ea nu mai este. E moartă, Alexis, şi dacă tu crezi că asta nu mă sfâşie pe dinăuntru, să ştiu că nu voi putea niciodată să-i spun lucrurile astea, atunci te mşeli! Tot ce pot face e să mă asigur că tu nu te vei mai simţi niciodată singură.

— Atunci ia-mi afurisitul de rinichi, dobitocule! Pentru că dacă n-o faci, o să mori, iar eu o să ajung să stau în faţa altei pietre de mormânt, şi dacă crezi că acum sunt furioasă, stai să vezi după ce-o să mori!

— Şi tocmai de aceea nu pot merge până la capăt cu asta. Vreau ca tu să faci parte din viaţa mea din proprie voinţă şi pentru că vrei să faci parte. Dar dacă faci asta acum, întotdeauna te vei întreba dacă îţi sunt tată doar din obligaţie sau recunoştinţă, şi nu pentru că vreau să fiu alături de tine. îi ridică bărbia cu un deget şi adăugă: Şi vreau să fiu alături de tine! Vreau să fii fiica mea!

Un zăgaz se rupse în interiorul ei. îngrozită, Alexie îşi ascunse faţa în mâini. Suspinele se transformară într-un torent de sunete urâte, respiraţie cu nasul înfundat şi icnete furioase şi întretăiate. El reacţionă imediat. 0 cuprinse cu braţele şi o ţinu strâns. Pentru prima dată, tatăl îşi ţinu fiica, şi era o senzaţie pe cât de ciudată şi stânjenitoare, pe atât de vindecătoare şi de nouă. Era cald şi mirosea ca o pătură proaspăt scoasă din uscător. Alexis îşi îndepărtă mâinile de pe faţă şi le lăsă să cadă pe lângă corp. Nu îi întoarse îmbrăţişarea, dar nici n-o respinse. Dacă l-ar fi îmbrăţişat, ar fi simţit că e ceva greşit, ca şi cum şi-

ar fi trădat mama, şi nu era pregătită să meargă aşa de departe încă.

Probabil că Elliot îi simţi opoziţia, pentru că făcu un pas în spate. Alexis deveni fascinată de iarba de la picioarele ei în timp ce-şi ştergea din nou obrajii,

— Pot să te întreb ceva? întrebă el, băgându-şi mâinile la loc în buzunare.

Alexis ridică din umeri.

— Ce-i cu Noah?

Inima ei lovită mai încasă o lovitură.

— Ce-i cu el?

— Cum stau lucrurile între voi doi?

Ea ridică privirea.

- Mă tem că subiectul ăsta nu intră în fişa postului tău.

— înţeleg! Dar pot să te întreb altceva?

Ea ridică clin umeri din nou.

— îl iubeşti?

Alexie se îmbujoră toată. Conversaţia devenea din în ce mai stânjenitoare.

— Nu trebuie s& răspunzi, adăugă el repede. Dar îmi permiţi să-ţi ofer nişte sfaturi nesolicitate? Ca din partea cuiva care e căsătorit de multă vreme?

Alexis respinse imboldul de a-i spune să se ducă nai. bii, dar numai pentru că chiar voia un sfat, şi asta o călca pe nervi.

Lucru care i se părea oarcum corect. Să fie nervoasă, adică. Doamne, era aşa de dată peste capi

— Oamenii greşesc! Mult! Cheia unei relaţii de durată este capacitatea de a ierta din nou şi din nou.

Alexis simţi cum i se pune un nod în gât.

Lovi iarba umedă cu vârful cizmelor.

— Eu nu... Nu cred că ştiu ce înseamnă iertarea. Am crezut că ştiu. Am crezut că înseamnă să fii calm şi să nu simţi niciodată furie. Dar nu... nu cred că asta înseamnă iertarea. Cred că doar am evitat sentimentele negative o vreme. Şi nu e acelaşi lucru, nu?

Elliott răspunse cu un zâmbet în voce.

— De data asta, îmi ceri sfatul? *

— Nu dacă o să faci mare tam-tam din asta.

El chicoti.

— Nu, nu e acelaşi lucru. Trebuie să-ţi dai voie să simţi toate sentimentele negative. Furia are şi ea rolul ei. Ne protejează de oamenii care vor să profite de noi. Dar, în cele din urmă, trebuie să-ţi dai voie să încetezi să-i mai urăşti pe cei care te-au rănit. Iertarea înseamnă să recunoşti că eşti o persoană diferită din cauza durerii, dar că şi ei sunt diferiţi pentru că ţi-au provocat durerea respectivă. Cred că înseamnă să decizi că oamenii noi care aţi devenit sunt oameni mai buni şi că împreună sunteţi valoroşi.

Din depărtare se auzi un tunet, urmat de o intensificare a vântului. Se apropia o furtună. Alexie se întoarse din nou cu faţa la piatra de mormânt.

— îmi pare rău că v-am îngrijorat pe tine şi pe Candi!

— îmi pare rău că ţi-am furat liniştea!

— Asta înseamnă că suntem chit?

El veni lângă ea.

— Nici pe aproape. Am o viaţă întreagă de

compensat.

— Atunci acceptă rinichiul meu şi dovedeşte-mi!

— Bine jucat!

Se simţea afecţiune în voce lui, iar căldura i se furişă iute pe sub piele şi se înfăşură în jurul locului gol din pieptul ei.

Ea îndrăzni să îl privească.

— Cred că te iert.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Voi încerca să fiu demn de iertarea ta.

— Atunci ne vedem mâine-dimineaţă la spital?

El zâmbi cu blândeţe.

— Ne vedem mâine.

îl urmări cu privirea până la maşină. Elliott se întoarse chiar înainte să urce.

— Şi după ziua de mâine?

— Poate! şopti ea.

El clipi.

— Pot trăi cu poate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

NOAH ÎŞI DĂDU SEAMA CĂ AVEA NECAZURI ÎN SECUN- da în care fu trezit brusc din somn şi – la dracu', habar n-avea ce oră e – descoperi patru perechi furioase de ochi care se uitau la-el.

Mack, Colton, Malcolm şi Rusul erau adunaţi în jurul canapelei lui ca o linie ofensivă. Mack îşi pocni o încheietură.

— Trezirea, sculă de măgar ce eşti!

Ah, rahat! Noah închise ochii şi îi acoperi cu braţul. îi bubuia capul.

— Ce zi este?

— Hristoase! spuse Colton, cu un ton încărcat de dezgust. Tu vorbeşti serios? De cât timp bei aşa ca un ratat?

— Nu de suficient timp!

— E joi seara! spuse Malcom, apucându-l pe Noah de braţ şi ridicându-l împotriva voinţei sale. Şi tu ai o grămadă de explicaţii de dat.

— Lăsaţi-mă în pace!

Noah se smulse din mâna lui Malcolm şi se prăbuşi la loc pe canapea.

— Nu până când nu-mi spui de ce Liv a primit un mesaj panicat de la Jessica, în care zicea că Alexis i-a spus că operaţia a picat şi că voi doi v-aţi despărţit.

„Voi doi v-aţi despărţit." Deci era real! Nu vreun vis oribil. Chiar îi spusese toate acele lucruri oribile lui Alexis, iar ea îi repetase că vrea să se distanţeze, şi acum le spunea oamenilor că se despărţiseră. Dar ce altceva să creadă? îi frânsese inima cu lipsa ei de încredere în el, dar şi el i-o frânsese pe a ei, pentru că nu-i acceptase scuzele. Şi acum erau, în mod oficial, despărţiţi.

— Şi la faţă ce naiba ai mai păţit? îl întrebă Colton, aplecându-se deasupra lui.

Noah îi arătă degetul mijlociu.

— Serios, omule! spuse Mack. Ridică-te! Nu te putem ajuta dacă faci aşa!

— N-am nevoie de ajutorul vostru!

Băieţii pufiiiră la unison şi se uitară unii la alţii. Noah încercă să înghită, dar se trezi că nu avea ce. Doamne, se simţea ca naiba!

— N-ai terminat cartea, nu-i aşa? întrebă Rusul.

— Hai, să-mi bag picioarele!

Noah încercă să se întoarcă cu spatele la ei, dar o mână puternică îl apucă de umăr şi îl ţinu pe loc. Noah o plesni ca să se elibereze.

— Nu vorbesc despre porcăria aia de carte! în caz că n-aţi observat, nu mi-a adus decât necazuri.

— Bine! spuse Mack pe un ton mult prea relaxat. Atunci vorbeşte-ne despre asta!

Noah întredeschise un ochi. îi luă un moment să-şi limpezească privirea, dar, când o făcu, se repezi aşa de repede la obiectul respectiv, că se ridică complet de pe canapea.

— Dă-mi-o înapoi! se răsti el, încercând să stea drept Pe nişte picioare care abia funcţionau.

Mack se dădu înapoi.
~~ Nu până nu vorbeşti cu noi!

— Dă-mi înapoi afurisita aia de scrisoare! mârâi ai el- Nu mă joc aici, Mack!

N-o mai arătase nimănui niciodată, nici măcar lui

— De ce? întrebă Mack. E ceva important? Sigur egte pentru că am găsit-o pe pieptul tău când erai leşinat ’ Noah îşi încleştă pumnii.

— Dă-mi. Afurisita de scrisoare. Mack!

Mack o ridică astfel încât Noah să nu ajungă la ea

Ce s-a întâmplat cu'Alexis?

— Malcolm! spuse Mack. De ce crezi că Noah a apelat la asta după ce, aparent, a dat-o în bară cu femeia pe care o iubeşte?

— Nu ştiu! răspunse Malcolm, sprijinindu-se de cadrul uşii livingului. Poate pentru că deţine cheia întregii sale vieţi şi ştie motivele pentru care o tot îndepărtează.

— N-am îndepărtat-o eu! ţipă Noah. Ea...

Vocea îi pieri, şi se prăbuşi la loc pe canapea. Nu mai avea energie pentru o luptă. Era plin de *la dracu’ cu toate* şi de whisky.

— Ea ce? spuse Colton, aşezându-se lângă el.

Noah îşi apăsă podurile palmelor pe ochi şi apoi îşi propti coatele pe genunchi.

— Ştii cum se numesc scrisorile alea? întrebă el, uitându-se la Mack.

Mack clătină din cap.

— Scrisori „în caz că mor''. Le scriu în caz că nu se mai întorc. Cât de tâmpită e faza asta?

Mack nu răspunse, probabil pentru că ştia că Noah nu se aştepta ca el să o facă. în schimb, îi dădu

scrisoarea înapoi lui Noah şi se aşeză pe podea în faţa lui.

— Au găsit asta printre lucrurile tatălui meu după ce a fost omorât, spuse Noah, despăturind scrisoarea de-a lungul îndoiturilor uzate. Ne-a scris câte una fiecăruia.

Băieţii rămaseră tăcuţi în timp ce Noah recitea în gând cuvintele pe care le învăţase pe de rost cu mult timp în urmă.

Fiule,

Dacă citeşti asta înseamnă că mi-am încălcat promisiunea. Nu mă mai întorc! îmi pare mai rău decât fi-ai putea imagina vreodată!

Te iubesc aşa de mult! Cuvintele astea nici măcar nu par suficiente. Ziua în care te-ai născut mi-a schimbat viaţa. Am crezut că ştiu ce înseamnă să fii bărbat, dar asta s-a schimbat în ziua în care asistenta mi te-a pus în braţe. Mi-a trecut toată viaţa pe dinaintea ochitor atunci când m-am uitat într-ai tăi. Eram soldat, dar, în acel moment, eram măi speriat şi mai intimidat de un bebeluş de trei kilograme decât fusesem vreodată de duşman. Oare eram suficient! Oare aveam să mă descurc eu îndatorirea de a creşte un copil? Oare eram suficient de bărbat sa te cresc ca să ajungi şi tu bărbat?

Mi-aş dori să fiu acolo şi să aflu răspunsurile la întrebările astea. Mi-aş dori să văd ce reuşeşti să faci cu creierul ăla tehnic al tău. Mi-aş dori să fiu acolo să-mi pun braţul în jurul tău când vei avea inima frântă pentru prima oară (şi se va întâmpla, dar vei supravieţui), să te bat pe spate când o să-fi întâlneşti în sfârşit aleasa (şi asta se va întâmpla). Mi-aş dori să te văd devenind tată Ştiu că vei fi un tată bun. Mi-aş

dori să fiu bunic. Sunt sută la sută sigur că aş fi unul bun.

Există lecţii pe care n-am avut ocazia să ţi le predau, aşa că o să încerc să fi le transmit acum, cât de bine pot.

Ia atitudine pentru ceva în care crezi.

Viaţa e un dar, o oportunitate. N-o irosi stând pe margine! Fii suficient de curajos să lupţi pentru ceea ce *vrei! Fă ceva cu creierul ăla genial al tău!*

Nu e nicio ruşine să eşuezi! Decât dacă nu te ridici la loc, nu înveţi din greşelile tale şi nu continui să încerci!

îmi pare rău să te părăsesc, fiule! îmi pare rău că mi-am *încălcat promisiunea! Dar trebuie să fii puternic. Mama ta are nevoie de tine la fel de mult cât ai tu nevoie de ea.*

Fii fericit, Noah! Fii în pace! Fii bărbatul care ştiu că poţi fi!

îţi va fi greu. O să simţi o mulţime de emoţii – furie, tristeţe, trădare, frică- Dar îţi promit – şi asta e o promisiune pe care n-o voi încălca -că va veni o zi în care te vei simţi împăcat din nou. Când nu te va mai durea să *te gândeşti la mine. Când te vei gândi la tatăl tău şi vei zâmbi, amintindu-ţi de momentele bune pe care le-am avut, când îţi vei aminti de mine fără toate acele emoţii negative.*

Vreau să *ştii că eu sunt bine şi că aşa vei fi şi tu.*

Cândva, vei fi şi tu!

Te iubesc,

Tata

Mack se aplecă în faţă din poziţia în care stătea, cu picioarele încrucişate.

— Spune-ne ce s-a întâmplat!

Noah ştia că nu întreabă despre tatăl său, aşa că făcu tot posibilul să explice totul: documentele dezvăluite, suspiciunea lui Alexia că el fusese cel care le făcuse publice, cum îşi ceruse scuze, iar el refuzase să accepte. Le spuse şi despre cearta cu Marsh.

Pentru prima oară, băieţii ascultară fără să-l întrerupă. Fără să facă glume. Şi chiar când termină, rămaseră tăcuţi pentru un moment neobişnuit de lung şi de respectuos.

— Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut în viaţă şi ce lucruri a trebuit să înduri! spuse Mack. Ai ajuns atât de departe şi ai obţinut atât de multe, aşa că trebuie să fi fost foarte greu când te-a acuzat!

Noah se fâţâi stânjenit pe canapea.

— Dar nu te-a acuzat doar că ai făcut publice documentele, nu-i aşa? spuse Malcolm din locul lui din cadrul uşii. Te-a acuzat şi că nu eşti suficient de bun. Că nu te ridici la înălţimea aşteptărilor tatălui tău.

Adrenalina se împrăştie prin venele lui Noah pe un val de durere.

— N-are legătura una cu alta.

Colton îl înghionti uşor.

— Şi atunci de ce ai scos scrisoarea asta în timp ce-ţi înecai supărarea cu privire la ea?

— Şi de ce ai avut în sfârşit confruntarea cu Marsh pe care ar fi trebuit s-o ai cu ani în urmă, numai după ce Alexis ţi-a frânt inima?

Noah simţi cum i se umflă ceva în piept, o senzaţie

sufocantă care îl forţă să tragă o gură mare de aer.
— N-au nimic de-a face una cu alta.
Rusul se aşeză lângă el, pe partea liberă de canapea, şi îşi petrecu braţul pe după umărul lui;
— A mai încălcat o promisiune, nu-i aşa?

Noah îşi drese glasul.

— Cine?

— Tatăl tău, spuse Rusul, Ţi-a promis ceva în scrisoare. Noah ar fi trebuit să fie ofensat de faptul că băieţii o citiseră, dar nu-şi putu aduna suficientă energie.

— Ţi-a promis că îţi vei găsi liniştea cândva, Colton. Dar n-ai găsit-o, nu-i aşa? ˢPUS fc

„Până când nu depăşeşti furia aia." Cuvintele 1 Marsh îi reveniră în minte, nesolicitate şi nedorite. Şi j' fel de nedorit, veni şi propriul lui răspuns: *Ai drept^ N-am trecut niciodată peste furia aia. Şi sper* «d n.o

Dar era o minciună. Se săturase să fie furios. Se sătu rase să poarte un război pe care nu-l ceruse, un război în care fusese târât fără permisiunea lui, un război care a costase totul. Inclusiv pe Alexis.

niciodată.

— Nu! şopti Noah, iar cuvântul acela se strecură

găsit-o.

— Probabil că ţi s-a părut o trădare faptul că Alexis a crezut că ai făcut publice documentele acelea.

pe lângă alte mii de cuvinte pe care tânjea să le spună, cuvinte care stătuseră înăuntrul lui mult prea mult timp. Nu mi-am

Noah încuviinţă, cu gâtul uscat.

— Trădarea ne poate face să comitem multe tâmpenii uneori, spuse Mack. Ne orbeşte raţiunea şi logica. Ne sileşte să facem lucruri despre care ştim că sunt greşite. Lucruri care ne vor răni mai tare în cele din urmă.

— Cum ar fi s-o îndepărtăm pe femeia pe care o iubim când aceasta încearcă să-şi ceară scuze pentru propriile greşeli, spuse Colton.

— Sau cum ar fi să ne folosim creierul inteligent ca să

— Pe cine eşti furios cu adevărat, Noah?

— Pe el.

Cuvântul ţâşni din pieptul lui Noah, sfărâmând şi s®- şiind lucruri în cale aşa cum numai o asemenea revelaţie nedorită o putea face. Doamne, fusese furios pe tatăl lui! în tot acest timp. Şi nu fusese în stare să-şi dea seama sau s-o recunoască până acum. Până când furia aceea îl costase aproape totul.

Rusul îl trase pe Noah mai aproape, iar Noah n-ar fi putut să se opună nici dacă ar fi încercat. Şi nu doar pentru că Rusul era construit ca un tanc de luptă, ci pentru că Noah era slăbit şi beat, după ce scosese din el un adevăr care supurase acolo atâta vreme.

— Sunt aşa de furios pe el! şopti Noah pe un ton răguşit. Sunt furios că a rămas în armată. S-ar fi putut pensiona. El a făcut alegerea de a rămâne, de a mai fi trimis la război. Ne-a părăsit. M-a părăsit pe mine. Aveam nevoie de el. Şi el a plecat.

— Şi-a încălcat promisiunea, spuse Colton încet.

— Aşa că şi tu ţi-ai încălcat-o pe a ta.

Malcolm o spuse pe un ton scăzut, dar afirmaţia explodă în creierul lui Noah. Pentru că tot universul lui deveni, dintr-odată, limpede. Pur şi simplu, i se ridicase un văl de pe ochi.

— N-am devenit hacker ca să-mi apăr tatăl, reuşi comitem infracţiuni, adăugă Malcom încet. Rusul îl strânse de umăr.

el să ingaime. Am făcut-o ca să mă răzbun pe el.

— Şi iată adevărul, spuse Colton, bătându-l uşurel pe Noah pe spate.

Noah încercă să-şi înăbuşe suspinele care erau dispe-

rate să iasă, dar nu reuşi. Aşa că făcu următorul cel mai bun lucru. îşi întoarse faţa spre pieptul uriaş al Rusului şi le lăsă să iasă.

— E în regulă, omule! spuse Colton. Plângi! Scoate totul afară! Plângi până când simţi că e în regulă!

»Până când simţi că e în regulă.”

Doamne, cât de mult îşi dorea să fie în regulă! Nu K Nu grozav. Nici măcar fericit. Pentru prima oară de c^' apăruse preotul acela cu veştile la uşa lui, era pregătit^ fie doar în regulă.

Uşa de la intrare se dădu brusc de perete, iar Noah t sări. Se îndreptă de spate, ştergându-se pe faţă şi rugându-se la toate cele sfinte să fie Alexis, pentru că, Doamne avea atâtea să-i spună! După ce o săruta de mama focului şi o implora să-l ierte, desigur.

Dar femeia care apăru în cadrul uşii nu era Alexis.

— Bun, spuse ea, cu mâinile în şolduri. Nu eşti mort. Mack tresări.

— Scuze, doamnă Logan! Ar fi trebuit să vă dăm mesaj din nou şi să vă spunem că încă mai respiră.

Noah se holbă la el.

— Ai sunat-o pe *mama?*

— Frate, arătai jalnic rău! Ne-a fost teamă că n-o să ne descurcăm singuri.

— Şi aţi avut dreptate, spuse mama lui. O să-l rog pe unul dintre voi să se ducă la maşină şi să aducă mâncarea pe care am pregătit-o şi bagajul meu.

— Bagaj?

Noah rămase cu gura

— Mamă?

Noah îşi trecu mâinile pe faţă.

— Mamă, sunt bine! Băieţii sunt nişte dobitoci! Nu trebuia să vii!

— O aduc eu, doamnă Logan, spuse Colton.

îi făcu cu ochiul în stilul lui fermecător, dar nu avu niciun efect asupra ei. în schimb, doamna Logan îşi dădu ochii peste cap.

— Pe restul o să vă rog să dispăreţi câteva minute. Trebuie să discut cu fiul meu între patru ochi.

Nimic nu putea face un bărbat de orice vârstă să se mişte mai repede decât *acel* ton al unei mame. Băieţii eliberară livingul în fix cinci secunde.

— Ţi-ai pus gheaţă pe obraz? îl întrebă, traversând camera ca să ajungă în faţa lui, dar nu-i dădu timp să răspundă. Bineînţeles că n-ai făcut-o.

— Sunt bine, mamă!

— Uite ce-o să facem! spuse ea, trecând peste cuvintele lui de parcă nici nu le-ar fi rostit. 0 să te spălăm, o să băgăm nişte mâncare în tine şi apoi o să-mi spui adevărul despre Alexis! Şi apoi să ne gândim cum facem să reparăm.totul! •

Ar fi minţit dacă ar fi spus că pieptul nu i se inundase cu uşurarea caldă dată de cuvintele ei, de prezenţa şi de încrederea ei totală că putea fi salvat. Uneori, un bărbat avea nevoie de mama lui, iar acesta era unul dintre momentele cu pricina. Dar asta nu-l făcea să se simtă mai puţin stânjenit.

Ea zâmbi şi îi cuprinse obrajii cu palmele.

— Semeni aşa de mult cu el, să ştii!

— Cu cine?

Dacă spunea Marsh, avea de gând să se arunce în faţa unei maşini.

— Cu tatăl tău, îi răspunse mama şi ii netezi părul încâlcit. Aşa de dur pe dinafară, dar pe dinăuntru, moale şi dulce.

Se auzi un hohot de râs de pe hol, urmat de sunetul unui pumn pocnind un braţ. Urmat imediat de un răspuns cu un accent pronunţat: „Au, de ce mă loveşti?”

Noah își ciupi baza nasului.

— Era atât de mândru de tine! continuă ea. Se • tine cum îți făceai temele și clătina din cap. Mereu nea: „Cum a reușit un tip ca mine să creeze un crei^"* ăla?" Erai lumina ochilor lui.

în pieptul lui Noah începu să se adune din nou presiune.

— Mamă, eu... Mi-e dor de el!

Chipul ei se îmblânzi cu un zâmbet care aducea a regret, dar și a speranță.

Ca

— Știu că ți-e dor!

— Mă tem că îl uit!

-Of, Noah...

-Nu-mi aduc aminte ce am făcut în ziua dinaintea plecării lui. Nu-mi aduc aminte ce ne-am spus unul altuia când a plecat. Nu-mi aduc aminte... în unele zile nici măcar nu-mi mai aduc aminte sunetul vocii lui. Am irosit atâta timp fiind furios și fără să-mi gestionez toată mânia, că am început să uit lucrurile bune, lucrurile care contează.

— N-ai uitat nimic. Totul e încă acolo, spuse mama și își puse mâna pe inima lui. Doar că trebuie să dai la o parte lucrurile rele ca să le lași pe cele bune să iasă la iveală.

De data asta, zgomotul de pe hol indica destul de clar că cineva își trăgea nasul.

Mama lui zâmbi.

Se uită în urma ei în timp ce mergea spre hol.

— Mamă?

Ea se întoarse.

— Legat de Marsh.

— Ce-i cu el?

— Ar trebui să-l suni. A fost destul de distrus când l-ai dat afară.

Mama îşi înclină capul, curioasă.

— îi iei apărarea?

— Cred că am început să-l înţeleg, în sfârşit.

Brusc, înţelese mai multe. Cât de tare se înşelase când citise cartea aia afurisită. în tot acel timp, nu-l simpatizase pe AJ *pentru că* Noah crezuse că seamănă prea mult cu Elliott. Un ticălos egoist care îşi abandonase copilul. Dar înţelesese greşit povestea. Elliott nu era AJ. Noah era AJ. Un bărbat speriat şi distrus, care era aşa de îngrozit că poate pierde lucrurile care contează pentru el, că se războia şi îndepărta pe toată lumea de lângă el. încercase să-şi răscumpere *greşelile trecutului cu* bani, plătind ipoteci şi taxe de facultate pentru că nu ştia alt mod de a-şi cere iertare.

Era Beefcake, muşcând şi zgâriind de frică. îndepărtând oamenii de el înainte să-l abandoneze ei pe el. Mama se uită la el cu o asemenea intensitate, că

— Ai nişte prieteni foarte buni!

— Au momentele lor, dar în clipa asta îmi vine să-i rănesc pe toţi.

Mama îl bătu uşurel pe piept.

— Hai să băgăm nişte mâncare în tine ca să absoarbă tot alcoolul!

Noah începu să se foiască.

— Vrea să fie un om bun, spuse el. Dar nu ştie decât un singur mod de a face lucrurile. Are nevoie de ajutor să se schimbe, dar eu cred că poate.

— Faptul că te-a lovit e de neiertat.

— Nu trebuie să fie.

Ea zâmbi.

Faci pe peţitorul cumva?

— Vreau să fiţi fericiţi amândoi.

— Hai s-o luăm pe rând! spuse ea. Să ne ocupă tine mai întâi, iar mâine-dimineaţă te poţi duce la jy sâ-i spui lucrurile pe care ai nevoie să i le spui. Apoi po$_{at}$^ o să-l sun pe Marsh.

— Aşa facem!

Următoarea dată când se trezi era pâtrit dimineaţa, iar băieţii şi mama lui se uitau la el cu priviri panicate.

El se ridică în şezut,

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Frate, o.s-o facă! spuse Mack. Trebuie să mergem!

— Despre ce vorbiţi? Cine o să facă ce?

— Alexis, spuse Colton, mai grav decât îl văzuse Noah vreodată. O să facă operaţia.

Mama îi trânti pe pat un teanc de haine.

— Imbracă-te! Dacă conduci repede, poţi ajunge acolo la timp s-o vezi înainte să intre.

Noah îl apucă pe Colton de pieptul cămăşii.

— Spune-mi că poţi conduce repede!

CAPITOLUL TREIZECI

ÎN SALON ERA FRIG.
Alexis îşi legă la umăr panglicile subţiri ale cămăşii de spital şi ţinu restul închis cu mâinile. Materialul era aspru şi curat. îşi îndesă propriile haine în punga de plastic pe care i-o dăduse asistenta, apoi se urcă în pat şi îşi trase pătura peste picioarele goale.
Se auzi *o* bătaie în uşă, urmată de vocea întrebătoare a lui Candi
— Pot intra?
— E deschis! strigă Alexis.
Candi purta unul dintre hanoracele acelea mult prea mari cu sigla universităţii şi o pereche de colanţi negri. Avea ochii obosiţi şi părul legat într-o coadă ciufulită.
Alexis şi Candi vorbiră în acelaşi timp.
— Eşti pregătită?
— Elliott e pregătit?
Alexis râse.
— Spune tu prima!
Candi se apropie de pat.
— Voiam doar să mă asigur că eşti bine.
— Sunt pregătită. Elliott?

— Pare în regulă. Ne tot face să râdem pentru că tem toţi agitaţi.

Alexie se întinse după mâna ei.

— Totul va fi bine!

Ochii lui Candi se umplură de lacrimi atunci când lăsă pe Alexis să-şi împletească degetele cu ale ei.

— Hei! o strânse uşor Alexis. Nu plângem!

Candi zâmbi şi ridică din umeri.

— Nu mă pot abţine. îmi pare rău! Tata şi sora mea vor intra în operaţie împreună.

Alexis aşteptă să simtă ranchiuna pe care o simţea de obicei când auzea cuvântul *soră,* dar aceasta nu apăru.

— Suntem pe mâini bune! O să se termine cât ai zice peşte!

în pragul uşii apăru şi Gayden, foarte agitat şi emoţionat.

— Pot să... ăăă.. să intru?

Candi se încordă, iar privirea îi fugi undeva, între el şi Alexis.

— Sigur! spuse Alexis.

El înghiţi în sec.

— îmi pare rău pentru cum te-am tratat! Pentru tot!

Alexis îşi lăsă capul pe o parte.

— Şi te simţi prost pentru că aş putea muri, încercând să salvez viaţa tatălui nostru?

El se albi.

Alexis râse.

— Doar fac mişto de tine.

Cayden se făcu roşu ca racul.

— Meritam asta!

Alexis nu-l contrazise pentru că, mda, o merita! Avea să dureze mai mult timp să-l ierte pe el decât pe Elliott, pentru că măcar Elliott era dispus să-şi asume propriile greşeli. Cayden băgă mâna în buzunar şi scoase o bucată de hârtie împăturită. I-o dădu lui Alexis.

Alexis o despături. Era o mâzgăleală cu nişte linii ondulate, roşii, galbene şi albastre. Sus, cineva scrisese „Pentru mătuşa Alexis".

— E un curcubeu! explică Cayden. Pot să ţi-l ţin eu, dacă vrei.

— Nu! spuse ea repede. Vreau să-l păstrez.

— Când se va termina totul, sper că vom putea...

— Poate...

Alexis îl întrerupse pentru că îi era teamă de ce ar fi putut face emoţiile ei dacă ar fi terminat propoziţia.

El încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Eu, ăăă, mă întorc la mama. E destul de afectată.

— Ne vedem pe partea cealaltă!

El clipi din nou şi apoi ieşi din salon.

— Se străduie, spuse Candi.

— Ştiu! Şi eu la fel!

Candi făcu din nou gestul acela neliniştit cu rosul buzelor.

— Deci, Noah...

Alexis simţi o nouă lovitură în piept. Clătină din cap, dar fii nevoită să tragă aer în piept şi să-l lase să iasă

afară înainte să vorbească.

— Nu cred că o să mă ierte că m-am îndoit de el.

— Dar te iubeşte...

Alexis simţi usturimea lacrimilor în ochi.

— L-am rănit prea tare.

— Nu cred asta! spuse Candi, punându-şi mâna pe braţul lui Alexis. îţi promit! Va fi aici!

Noah se gândise că cel mai groaznic moment din • lui fusese acela când Alexis ieşise pe uşa casei 1^^ exista unul care îl eclipsa. Era pe punctul de a intra * operaţie, iar telefonul ei era închis şi, dacă nu vorbea ea, urma să intre în operaţie fără să audă toate lucru rile pe care i le-ar fi spus dacă fl-ar fi fost un ticălos aşa de egoist.

— Condu mai repede! mârâi la Colton pentru a zecea mia oară de când plecaseră de acasă.

Mai aveau vreo cincisprezece minute până la centrul de transplant şi, dacă operaţia respecta programul iniţial, atunci urma să intre la pregătirea preoperatorie în curând.

Şi odată ce intra, nu mai putea s-o vadă până după aceea.

Gândul că Alexis avea să intre în operaţie fără să ştie cât de mult o iubea îl făcea să-i vină să vomite. Sau poate că şofatul lui Colton era cel care îi agita rămăşiţele cinei lichide din seara precedentă. Se apucă de mânerul *vai de mine* de deasupra portierei pasagerului şi se ţinu strâns în timp ce Colton vira, scârţâind, de pe o bandă pe alta pentru a ocoli traficul.

Rusul scoase un geamăt de pe bancheta din spate.

— Am rău de maşină.

— Deschide o fereastră! spuse Mack lângă el. Inspiră şi expiră pe nas!

— Dacă vomită în maşina mea, vă omor pe toţi! spuse Colton.

Se băgă agresiv pe o bandă şi apoi viră la loc. O dubiţă îi claxonă prelung.

— Nimic din toate astea n-o să mai aibă sens dacă murim cu toţii înainte să ajungem acolo! mormăi Mack.

Noah închise ochii.

— Doar du-mă acolo!

O asistentă intră în salon şi se prezentă. Trecu prin protocolul standard de siguranţă – verifică numele lui Alexie şi data naşterii, o întrebă de ce e acolo şi toate acele lucruri menite să prevină ca persoana greşită să rămână fără organul greşit sau ceva de genul ăsta. Asistenta îi spuse că avea să intre curând la pregătirea preoperatorie împreună cu Elliott.

Candi îşi muşcă buza, cu mâinile înnodate în faţă. Alexis îşi deschise braţele, iar Candi expiră uşurată când se aplecă în îmbrăţişare.

— Mulţumesc, Alexis! N-o să pot niciodată să te răsplătesc pentru asta.

— Ta-mi ceva frumos de Crăciun!

Râsul surprins al lui Candi împrăştie tensiunea din salon. O mai strânse o dată în braţe şi apoi se pregăti să plece.

— Ne vedem când mă trezesc!

Un infirmier împinse patul cu rotile al lui Alexis pe un coridor lung şi printr-un set de uşi automate. Apoi pe un alt coridor scurt, cotiră pe după un colţ şi apoi dădură cu spatele într-o încăpere de două ori mai mare decât cea în care fusese până atunci.

Elliott era deja acolo. Patul era pe jumătate ridicat, iar Elliott avea braţul întins în timp ce o asistentă îi verifica tensiunea arterială. Nu se bărbierise, şi favoriţii săi grizonanţi îl făceau să pară mai bătrân decât era.

Zâmbi când o văzu.

— Iată-te!

— Ţi-era teamă că nu voi veni?

— Nicio clipă! zise şi întinse mâna.

Alexis se uită lung la ea un moment, fără cuvinte şi o emoţie pe care nu se aşteptase s-o simtă. Se întinse • ea şi îl lăsă să-i cuprindă degetele cu ale lui.

Colton opri maşina scârţâind în faţa intrării spitalului

— Dă-te jos, mă duc să parchez!

Noah coborî şi o luă la goană înainte ca Mack şi Rusul să apuce să-şi trântească portierele.

— Nu putem alerga într-un spital! spuse Mack, prin- zându-l din urmă înainte să se deschidă uşile culisante duble.

Noah îi arătă degetul mijlociu peste umăr.

— Oamenii aleargă pnn spitale tot timpul. Există urgenţe.

Paşii Rusului sunau ca nişte salve de tun pe podea.

— Şi acesta este un gest măreţ! întotdeauna alergăm la un gest măreţ. •

Tenişii lui Noah derapară pe podeaua umedă când ajunseră la capătul unui coridor şi coti după un colţ. Se izbi de un perete, zgâlţâind poza unui tip care donase o căruţă de bani ca să se boteze aripa cu numele lui. Mack îl apucă pe Noah şi îl trase în picioare, apoi îl orientă în direcţia corectă.

O infirmieră care împingea un cărucior cu prosoape murdare ţipă şi sări din drumul lor.

— Hei! N-aveţi voie să alergaţi aici!

— E un gest măreţ! spuse Rusul, gâfâind. Trebuie să alergăm pentru un gest măreţ.

— Trebuie să ajungem la etajul al patrulea, spuse Noah, fugind pe lângă lift pentru că ar fi durat prea mult.

Mack se văicări când îşi dădu seama că o luau pe scări.

— Frate, pe bune?

Noah urcă scările câte două trepte de-odată. în spatele lui, auzi pe cineva căzând şi apoi Rusul înjură în limba lui maternă. Mack şuiera, încercând să ţină pasul.

Pe palierul de la etajul al patrulea, Noah împinse uşa şi se împletici pe coridorul intens luminat.

îşi puse palmele pe biroul asistentei şi încercă să-şi tragă sufletul.

— Alexis Carlisle, gâfâi el.

Asistenta tastă ceva în calculator, iar Noah îşi muşcă limba ca să nu înjure. Ştiu dinainte ca ea să ridice privirea că ajunsese prea târziu.

— îmi pare rău! A intrat la pregătirea

preoperatorie. Nu mai primeşte vizitatori.

Lui Noah i se înmuiară genunchii.

— Nu! Nu înţelegeţi! Trebuie s-o văd!

Mack fl ajunse din urmă, transpirat şi fără suflu.

— E adevărat! şuieră el. A dat-o în bară rău de tot, pentru că eiin prostănac, şi trebuie să-i spună că-i pare rău.

Asistenta rămase cu gura deschisă.

— Păi îmi pare rău să aud asta, dar nu te pot lăsa s-o vezi! Arătă spre o sală mare de aşteptare de lângă biroul asistentelor şi adăugă: Poţi să iei loc, iar noi o să îţi oferim informaţii în mod regulat

Mack îl apucă pe Noah de cot şi îl trase de la birou.

— Haide! Hai să stăm jos!

Se auzi soneria liftului şi, când uşile se deschiseră, Colton ieşi afară cu un sandvici de îngheţată în mână.

Nonşalant, se apropie de grup.

— Frate, au un automat de îngheţată! Clipi când îi văzu pe ceilalţi holbându-se la el în tăcere şi întrebă: Ce e? Am ajuns prea târziu?

Noah îşi încleştă pumnii pe lângă corp.

— Mda, am ajuns prea târziu!

— Ce naşpa! Ar fi trebuit să luăm elicopterul meu. Clipi încă o dată când nimeni nu spuse nimic.

— Şi acum ce mai e?

— Ai acces la un elicopter?

Noah abia îşi mai recunoştea propria voce,

— Da, spuse Colton.

— Şi, în puii mei, abia acum îmi spui asta?

— Tu m-ai rugat *să conduc.*

Probabil că expresia lui Noah devenise

criminală, pentru că Mack păşi imediat în faţa lui.

— De ce nu te duci să-ţi mănânci îngheţata acolo, n spuse lui Colton, arătând spre colţul cel mai îndepărtat al sălii. Sau mai bine, du-te să-i iei şi Rusului nişte îngheţată.

Faţa Rusului se lumină.

— îngheţată!

Mack îl împinse pe Noah spre un scaun liber şi apoi se aşeză lângă el.

Noah îşi sprijini coatele pe genunchi şi-şi ascunse faţa în mâini.

— Nu pot să cred că am întârziat.

— E în regulă, omule! zise Mack şi îl bătu uşurel pe spate.

— Nu e în regulă! Ar fi trebuit să fiu aici. A fost singură. I-am promis că nu va trebui să treacă prin toate astea singură şi n-am putut să-mi ţin nici promisiunea asta.

— Noah?

Ridică capul. Membrii familiei Vanderpool – mai puţin Elliott – tocmai intraseră în sala de aşteptare. Candi veni spre el, zâmbind mai vesel decât ar fi trebuit să zâmbească oricine la ora aia şi cu siguranţă nu înainte ca un membru al familiei să intre în sala de operaţie.

— Ai venit! spuse ea repede. Ştiam că ai să vii! I-am spus că o să fii aici.

El se ridică în picioare.

— Ai văzut-o?

— Chiar înainte s-o ducă la pregătirea preoperatorie.

— Cum era? Era bine? Era speriată?

— Era bine! Dar ştiu că va fi şi mai bine când se va trezi şi te va găsi aici.

— Vreau să mă vadă acum, mormăi el, trecându-şi mâinile prin părul încâlcit.

Şi apoi îşi aduse aminte propriile cuvinte când îl invadă o amintire anume: „Vreau să mă vezi pe mine."

— Ai păţit ceva? întrebă Candi.

Clătină din cap şi se uită în jos, la Mack.

— Trebuie să găsesc un frizer!

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

CINEVA O ATINGEA

Asta n-avea niciun sens, pentru că Alexis înota. Plutea într-o apă densă, întunecată şi caldă care clipocea peste fiecare membru şi îi amorţea simţurile în cel mai reconfortant şi liniştitor mod.

Dar cineva era acolo. îi atingea mâna şi îi vorbea cu blândeţe.

Alexis auzi un geamăt şi apoi apa dispăru brusc. Deschise un ochi, apoi pe celălalt şi se trezi azvârlită din liniştea caldă şi întunecoasă într-o strălucire rece şi puternică. Miji ochii şi întoarse capul.

O asistentă cu un zâmbet larg şi cu părul grizonant stătea lângă patul ei, făcând ceva la o perfuzie. Pe ecusonul ei scria NINA B. Femeia privi în jos şi h zâmbi.

— Bună, Alexis! Eu sunt Nina şi o să am grijă de tine cât vei fi la terapie intensivă. Cum stai cu durerea?

Alexis îşi înfipse palmele în saltea şi încercă să se ridice mai sus pe perne. Tăietura din lateral o făcu să se strâmbe. Nina ţâţâi şi îi spuse să stea liniştită.

— E prea curând pentru asta, scumpo? Apăsă un buton de pe braţul patului lui Alexis ca să ridice un pic mai sus partea din faţă şi o întrebă: E mai bine aşa?

Alexis dădu din cap şi încercă să înghită. 0 durea. Rău.

-S-a...

înghiţi din nou. Dacă cineva i-ar fi spus că cea mai rea parte a faptului că dona un organ era faptul că o s-o doară gâtul, n-ar fi crezut-o niciodată, dar, efectiv, gâtul o ardea.

— S-a terminat?

Nina zâmbi din nou.

— S-a terminat! Pe o scară de la unu la zece, cât de rea e durerea?

Alexis încercă să se concentreze. O dureau multe chestii, dar era prea năucită ca să ştie unde, ce şi cât de rău.

— Şase, şapte. Nu ştiu!

— O să ne ocupăm de asta! o asigură Nina.

— Eliott? întrebă pe un ton răguşit.

— E bine! Totul a mers bine.

Tresări când simţi o durere puternică în stomac.

— Bine, scumpo, spuse Nina. Ţi-am mai pus nişte analgezice în perfuzie,

— Noah..., şopti Alexis.

Apa caldă şi întunecoasă o inundă din nou. Dar fix înainte să se scufunde de tot, auzi vocea Ninei.

— E aici şi te iubeşte!

Următoarea dată când se trezi, era singură, într-un salon privat. Umbre lungi se întindeau pe perete, iar razele soarelui care apunea îi scăldau pătura albă într-o lumină portocalie.

Focul din gât se mai domolise şi fusese înlocuit de o crampă puternică în stomac. Dar amândouă

erau nimic comparativ cu durerea din inimă. „E aici şi te iubeşte.”

Mesajul Ninei fusese un vis. Imaginaţia ei. Ceva ce-şj dorea sâ se întâmple.

Alexis îşi lăsă pleoapele *să* se închidă, dar nu din cauza analgezicelor, ci a regretului.

-Deschise ochii din ndU când nuzi apa trăgându-se la ₀ toaletă. întoarse capiii în direcţia băii chiar*când se deschise uşa şi, în lumina becului, văzu silueta unui bărbat. Miji ochii şi încercă, dar eşuă, să se ridice. Cine naiba...

El se opri în loc.

— Rahat! îmi pare rău! Te-am... Te-am trezit?

Monitorul cardiac înregistră o pauză în bătăile inimii. -Noah?

Bărbatul ieşi din umbre, iar Alexis icni. Chiar era Noah.

Dar nu chiar.

Barba dispăruse, scoţând la iveală un zâmbet tineresc şi o piele moale ca de bebeluş. Şi părul lui lung era acum tuns scurt şi aranjat. Dar ochii îi erau la fel – calzi şi blânzi – când se opri la marginea patului şi se uită la ea.

O lacrimă i se rostogoli lui Alexis până la tâmplă.

—O, Doamne!

Zâmbetul lui îngheţă.

— Aşa de rău arăt?

— Nu! se înecă ea. Ai avut dreptate! Chiar e prea multă frumuseţe masculină!

Un suspin înăbuşit reuşi să-i scape, apoi îşi cuprinse abdomenul cu mâinile când asaltul emoţiilor îi afectă inciziile proaspete.

— La naiba! exclamă Noah şi păru panicat. Te-am rănit? Să aduc asistenta?

Alexis întinse mâna şi 0 apucă de braţ.

— Nu! Nu pleca nicăieri! 0 să cred că visez.

Noah se aplecă peste braţul patului şi îşi atinse fruntea de a ei.

— N-am vrut să te supăr. Voiam doar să vezi cum arăt cu adevărat în timp ce mă umilesc cerându-ţi iertare.

Un râset slab îi scăpă lui Alexis din gâtul uscat, apoi râsetul se transformă repede intr-o tuse care îi provocă un alt junghi ascuţit de durere în stomac. Alexis tresări.

— Nu mă face să râd!

— Nici nu încercam.

Noah se ridică şi se întinse după paharul de unică folosinţă cu capac de pe noptiera de lângă pat. îi duse paiul la buze.

— Poftim! Asistenta a spus că vei avea nevoie.

Ea trase cu paiul din băutura rece, oftând.

— Mulţumesc! zise şi clipi, nedumerită. Ce-ai păţit la obraz?

— E o poveste lungă pe care o s-o păstrez pentru altă dată.

Noah puse paharul la loc pe masă şi apoi o atinse cu degetul, trasând x> linie delicată de la ureche până la bărbie.

— Cum te simţi? o întrebă.

— Mai bine acum, că ştiu că eşti aici cu adevărat şi nu am halucinaţii.

Noah strânse uşor din ochi.

— îmi pare rău, Lexa! Am încercat să ajung mai devreme. Plănuisem un gest măreţ, adică să vin aici şi să-ţi spun cât de rău îmi pare înainte să intri în operaţie, dar n-am reuşit. I se puse un nod în gât, dar Noah se chinui să vorbească în ciuda lui: N-am ştiut... N-am crezut
că o să mergi mai departe cu operaţia. Ar fi trebuit să aici cu tine.

— Eşti aici acum!

Buzele lui Noah 8e transformară într-o linie subţire

— Nu e suficient.

Alexis îşi întoarse faţa în mâna lui şi îi sărută vârful degetului mare.

— Pentru mine este.

— îmi întrerupi umilitul.

îl privi drept în ochi.

— Nu-i nevoie să te umileşti şi nici nu vreau s-o faci. Vreau să mă săruţi!

Noah coborî braţul patului şi se aşeză cu grijă lângă ea. întinse un braţ peste corpul ei şi se sprijini cu palma de saltea.

— Trebuie să spun asta, mai întâi.

Alexis oftă şi se aşeză mai bine pe perna de sub cap.

— Chiar nu trebuie!

— Lucrurile pe care ţi le-am spus au fost răutăcioase şi de neiertat.

— Uiţi ce am spus eu înainte de asta?

— Nu contează! Tu ai încercat să te scuzi, iar eu ţi-am aruncat totul în faţă. Şi când am făcut asta, nu doar că te-am trădat pe tine, dar am trădat prietenia noastră.

Cuvintele lui erau ca o andrea înfiptă în membrana subţire care mai rămăsese în jurul stabilităţii ei emoţionale. Lacrimile îi înceţoşară privirea.

Noah se strâmbă.

— Am lăsat furia să mă orbească şi şă nu văd faptul că sufereai şi aveai nevoie de mine. Aşa că te-am rănit mai rău.

Ea ii cuprinse obrazul neted şi curat cu palma.

— Bine, ce trebuie s& spun ca să te fac să taci şi să mă săruţi?

El clipi.

— Vorbesc serios, Lexa!

^Şi eu la fel. Elimpede că n-o să încetezi cu toate scuzele astea inutile până când nu spun ceva drept răspuns...

El reuşi să pară ofensat.

— Inutile? Practic, te-am dat afară din casă!

— Pentru că te-am acuzat de ceva ce n-ai făcut.

— Dar aveai toate motivele să crezi că o făcusem!

Tu chiar o să te contrazici cu mine acum? Tocmai mi-a fost scos cu aspiratorul un organ printr-o gaură mai mică decât buricul.

Noah se făcu cenuşiu la faţă.

— Dacă vrei să fii supărat cu privire la ceva, ia în considerare faptul că nu putem face sex de împăcare pentru cel puţin şase săptămâni. Aşa că ai face bine să mă săruţi înainte ca asistenta să-mi dea iar analgezice care să mă adoarmă.

Contururile netede file feţei sale se îmblânziră.

— Doamne, te iubesc!

— Ştiu! Şi eu te iubesc! Te-am iubit din prima zi în care te-am întâlnit şi te voi iubi până când voi muri. Eşti cel mai bun prieten al meu Noah Logan! Pentru totdeauna!

El renunţă s-o mai contrazică, îşi aplecă capul şi îi acoperi buzele cu file lui. Mai întâi cu blândeţe. Buzele lui umede şi moi peste buzele ei uscate şi aspre. Apoi se auzi un geamăt din pieptul lui, iar Alexis îl cuprinse cu braţele pe după ceafă ca să-l îmbrăţişeze, să-l aline, *aă-l ierte.* '

El se trase înapoi şi zăbovi peste gura ei.

— îmi pare răii, Lexa! îmi pare aşa de rău!

— Şşş!

Alexis îi trase faţa în scobitura gâtului ei. Noah se arcui peste ea, cu grija, ca să nu-i apese pe abdomenul sensibil

— Totul e bine acum! Operaţia s-a terminat, tu eşti aici şi asta e tot ce contează!

O bătaie în uşă îl făcu să se ridice, dar rămase pe marginea patului cu un braţ peste eai

— Intră! răspunse Noah, cu vocea neobişnuit de răguşită.

Se auziră paşi şovăitori scârţâind pe linoleum. Candi apăru un moment mai târziu. Rămase la distanţă de pat, zâmbind în timp ce

privea de la Alexis la Noah şi înapoi.

— Ţi-am spus eu că te iubeşte.

— Cum se simte Elliott? întrebă Alexis.

— Deocamdată biné! Şi el întreabă de tine.

— Spune-i că o să vin să-l văd mâine:

Candi dădu din cap şi adoptă expresia aceea ezitantă şi sfioasă pe care Alexis o recunoştea deja.

— Ce esté? întrebă ea.

— Ăăă, mama ar vrea să Vină să te vadă. E în regulă?

— Sigur, ăăă... bine! Alexis se uită la Noah şi apoi îl rugă: Mă ajuţi să ridic patul puţin?

Noah găsi telecomanda ataşată de pat şi apăsă butonul care ridica partea din faţă într-o poziţie de semi-şezut. Un moment mai târziu, Lauren intră, arătând mai nearanjată şi mai răvăşită decât o văzuse Alexis vreodată. Pe faţa nemachiată se citeau urmele lipsei de somn şi ale îngrijorării. Părul ei, de obicei aranjat într-un bob lung până la umeri, era acum răsucit în creştet într-un coc dezordonat.

Avea zâmbetul forţat, dar nu în felul în care se aştepta Alexia. Era un zâmbet precaut, nu unul lipsit de sinceritate.

— Cum te simţi?

— Nu prea rău! Obosită!

Lauren se apropie, moment în care Alexia observă că femeia avea ceva în mână. O cutie mică şi roşie.

— Am un cadou pentru tine.

Alexis schimbă o privire surprinsă cu Noah

înainte să se uite din nou la Lauren.

— Nu trebuia să te deranjezi.

Lauren îi întinse cutia, iar Alexis o acceptă cu degete tremurânde. Cu Noah lângă ea, ridică uşor capacul şi apoi clipi, ţinându-şi respiraţia. Pe o pernuţă de catifea se afla un inel – un smarald mare, înconjurat de mai multe diamante mici şi strălucitoare.

— Lauren, asta e..., începu Alexis, ridicând privirea. Nu ştiu ce să spun! E prea mult! Nu pot accepta asta.

— I-a aparţinut mamei lui Elliott. Bunicii tale. Lauren se uită la Candi, apoi adăugă: Vrem să-l ai tu.

Alexis clătină din cap.

— Apreciez gestul, dar e vorba de o moştenire de familie. Candi ar trebui să-l primească.

—Ar trebui să-I primească cineva din familie, iar tu eşti parte din familie, spuse Candi.

lacrimile îi înţepară ochii din nou, iar Alexis căută alinarea mâinii lui Noah, EI îi cuprinse degetele şi i le strânse uşor.

— Eu... Mulţumesc!

Lauren îşi cuprinse trunchiul cu braţele,

— Nimic din ce aş putea spune nu va fi vreodată destul ca să înţelegi cât de rău îmi pare pentru tot şi cât

de recunoscătoare sunt că, în ciuda tuturor lucrurilor făcut asta pentru el! Pentru noi! ’ai

— Lauren...

— Ar fi necinstit din partea mea să spun că, de acum înainte, va fi bine şi normal. Nu pot promite asta. încă încă încerc să accept toate astea, la fel ca şi tine, presupun Alexis simţi empatie şi, de data asta, n-o mai detestă Făcea parte din cine era şi întotdeauna avea să fie aşa

— Cred că nu ţi-a fost uşor să afli despre

Lauren zâmbi drept răspuns.

— Nu ştiu ce se întâmplă acum sau dacă vrei să se întâmple ceva. Dar spercăhe vei da o şansă!

Rosti ultimele cuvinte pe un ton slab şi nesigur, de parcă îi era teamă de răspunsul lui Alexis. Aceasta se uită în sus, la Noah. Zâmbetul lui era reconfortant, puternic, şi o vindecă pe deplin. Indiferent ce avea să se întâmple, Noah urma să fie alături de ea. întotdeauna avea să fie alături de ea. Şi puteau trece împreună prin orice. ,

— Bine, păi..., spuse Lauren. Ar trebui să... Mă duc înapoi la Elliott şi vă las singuri!

Pantofii ei scârţâiră când se întoarse să plece, cu Candi lângă ea.

— Lauren?

Femeia se opri şi se întoarse spre ea.

— Mi-ar plăcea asta! spuse Alexis. Mi-ar plăcea să ne dăm tuturor o şansă!

Lauren dădu din cap, cu un zâmbet sincer şi recunoscător.

— Mă bucur!

După ce plecară, Noah se întoarse în scaunul de lângă pat şi spuse:

— A fost un gest drăguţ!

Alexis puse inelul pe noptieră şi se aşeză mai bine pe pernă.

— A fost, dar vreau să ştii că *tu* eşti familia mea. îşi înăbuşi un căscat când oboseala o cuprinse din nou şi adăugă: Şi răspunsul meu este da.

El n mângâie buza de jos cu degetul mare.

— Da la ce?

— Da, o să mă mărit cu tine!

El râse răguşit.

— Te-am cerut de nevastă? Nu-mi aduc aminte!
— O s-o foci. Şi răspunsul meu va fi da.
Ei îşi coborî capul şi îi şopti aproape de buze.

— N-ar trebui să iei decizii majore când eşti în convalescenţă. N-ai citit ce scria cu litere mici pe documente?

— Atunci întreabă-mă după ce trece efectul medicamentelor. O să răspund la fel. îl trase mai aproape şi îl sărută, apoi adăugă: Dar promit că n-o să te oblig să alegi florile!

— De ce nu? Am devenit foarte bun la asta.

Alexis îşi lăsă mâna să alunece în jos peste pieptul lui şi se opri chiar deasupra taliei blugilor.
El scoase un geamăt.

— Şase săptămâni, serios?
Ea oftă şi închise ochii.

— Exageram ea să te foc să mă săruţi!

Noah chicoti în felul acela al lui, răguşit şi plin de

căl- ^ură. Ea simţi apăsarea păturii pe care i-o trase mai sus ea acopere trunchiul şi apoi auzi o vibraţie scăzută când

el lăsă din nou patul la orizontală. Voia să deschidă och • dar nu putea. Apa caldă şi întunecoasă era prea tentau- Noah o sărută pe frunte tă-

— Culcă-te! O să fiu aici când o să te trezeşti.

Alexie îngână un „mulţumesc"'şoptit, iar întunericul trase în adâncuri.

Dar, chiar înainte să adoarmă de tot, buzele lui le aţin, seră din nou pe ale ei.

— La ce sunt buni prietenii?

EPILOG

— Al PROMIS CĂ NU RAZII

Alexis se uită la el de la masa pe care îşi pusese capul din pură disperare, cu doar câteva minute înainte. Cu siguranţă îi plesnise vreo incizie. Noah îşi aşeză mâinile pe spătarul scaunului ei şi o blocă atunci când se aplecă s-o sărute.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi! îi şopti ea aproape de buze. Habar n-aveam ce promiteam! Mack şi cavalerii lui tocmai terminaseră numărul de dans-surpriză, cu tot cu dat din şolduri, aruncatul sacourile»* peste cap şi o plesnitură peste fund.

— Mă bucur că te-ai simţit bine, dar eu, unul, n-am detestat niciodată ceva atât de tare în toată viaţa mea.

— Te-ai distrat! Recunoaşte!

— M-am distrat să te fee pe tine să râzi.

0 sărută din nou, zăbovind suficient de mult ca să înceapă să-şi dorească să se termine petrecerea mai repede. Era pentru prima oară după operaţie când puteau să facă dragoste.

Noah îşi trase un scaun gol aproape de-al ei. Se aşeză §1 o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Te simţi bine? întrebă el, mângâindu-i vârful nasului. 0,1

Tonul lui blând însemna că de data asta vorbea serios De săptămâni întregi se agita în jurul ei de parcă era din porţelan. Nici măcar n-o lăsa să-şi care propria cană cu cafea dimineaţa şi aproape că-l doborâse pe Mack la cina de repetiţie pentru nuntă când acesta încercase s-o ridice într-o îmbrăţişare de urs.

— Mă simt foarte bine! murmură Alexis, îngropându-şi nasul în scobitura gâtului lui.

Pielea lui emana căldură şi mirosea un pic înţepător din pricina efortului fizic, dar era ceva atât de specific lui Noah! îşi trecu vârfurile degetelor peste curba dură şi netedă a maxilarului lui. -încă mai încerca să se obişnuiască cu versiunea bărbierită complet a bărbatului pe care îl iubea.

Cu un oftat mulţumit, îşi sprijini capul de umărul lui.

— Nu pot să cred că Mack a reuşit să facă asta! Chiar ar trebui să se ocupe de organizat nunţi. ■

— Doamne, să nu-i spui şi lui aşa ceva! O să ne obligfe să facem echipă. : »

— Dar aţi făcut o treabă aşa de grozavă! N-am mai văzut niciodată o petrecere de nuntă atât de frumoasă!

— A noastră va fi şi mai frumoasă!

Alexis se lăsă pe spate ca să se uite la el.

— Noah Logan, tocmai m-ai cerut de nevastă?

— Tu să-mi spui! îi răspunse Şi îi făcu cu ochiul.

— Cred că ai făcut-o. Şi răspunsul, aşa cum ştii, este da.

. O sărută pe buzele ţuguiate. Alexis zâmbi pentru că ştia că, într-o bună zi, Noah avea s-o ceară pe bune, iar ea avea să spună da pe bune şi aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Un sunet dezgustat ii despărţi.

— Doamne, sunteţi la fel de dezgustători ca ei!

Sonia se prăbuşi pe un scaun la masă şi făcu un semn din mână spre Liv şi Mack, care erau aşa de captivaţi imul de altul pe ringul de dans, că nici dacă ar fi dispărut totul în jurul lor, n-ar fi remarcat.

Deodată, Colton, care avea obrajii un pic aprinşi, veni hi fugă spre ei şi se aplecă, sprijinindu-se cu palmele pe

— Sfinte Sisoie, fraţilor! N-o să vă vină să credeţi.

Probabil că era vorba de ceva superimportant, pentru că era prima dată când plecase de lângă Gretchen toată seara. Ceva sigur se petrecea între ei, iar Alexis plănuia să afle toata povestea de la Gretchen cât mai curând posibil.

— Ce n-o să ne vină să credem? întrebă Noah.

— E reală!

Alexis se încruntă.

— Cine e reală?

— Soţia Rusului!

Noah se ridică şi se uită peste umărul lui Colton.

— Sfinte Sisoe!

Alexis se uită pe după el şi îi urmări privirea. O femeie înaltă, imposibil de frumoasă, stătea la intrarea în sala de petrecere. Lângă ea, arătând

atât şocat, cât şi demn de milă, era RusuL

— Credeam că nu poate veni la nuntă, spuse Noah.

— Mie mi se pare că nu şe aştepta să vină, spuse Alexis.

De parcă ar fi primit un semn, femeia se întoarse pe rişte tocuri periculos de înalte şi se îndreptă spre ieşire. Rusul fugi după ea.

— O-o! murmură Noah. Asta nu arată bine!

— Poate ar trebui să mergem după ei, spuse Colto Noah clătină din cap.

— Lasă-i în pace! Ceva e clar în neregulă.

— Vai, sper că nu! spuse Alexis, sprijinindu-se de m a8ă E un bărbat cu o inimă aşa de tandră! L-ar distruge să aib" probleme în căsnicie.

Colton rânji la Noah şi plecă de la masă. Noah se în- toarse în scaunul lui, iar Alexis îşi sprijini din nou capul de el.

— Cât ar trebui să mai stăm?

— Dacă asta e o propunere să plecăm ca să pot, în sfâr- şit, să dau rochia aia jos de pe tine, atunci răspunsul e acum!

Ea râse şi îşi frecă uşor vârful nasului de maxilarul lui.

— Abia aştepţi asta, nu-i aşa?

Degetele lungi ale lui Noah alunecară pe sub rochia ei.

— Şi tu ar trebui să simţi la fel. Am pregătit nişte chestii distractive pentru tine în seara asta!

— Chestii distractive pe care le-am mai făcut?

Rămase brusc fără aer.

Noah îi prinse lobul urechii cu buzele.

— Şi unele pe care nu le-am mai făcut.

Alexis îşi înclină capul şi oftă când el o sărută după ureche,

— Şi de unde ai învăţat tu chestiile astea distractive noi?

El îi întoarse faţa spre a lui. Şi chiar înainte să-şi coboare gura spre ea, murmură:

— De la Clubul de Carte Secret al Domnilor, scumpo!

MULŢUMIRI

ACESTA A FOST UN PROIECT FOARTE PERSONAL PENTRU mine pentru că spune o poveste pe care o cunosc foarte bine. La scurt timp după ce m-am căsătorit, soţul meu i-a donat un rinichi surorii sale, într-un proces de donaţie de urgenţă, superrapid. La doar două luni după ce a aflat că e singurul donator compatibil din punct de vedere genetic din familia lui, operaţia a fost efectuată cu succes la Clinica Mayo din Rochester, Minnesota..

Aşa că primele mele mulţumiri merg către doctorii, asistentele şi întreaga echipă de transplant care l-au îngrijit atunci – şi către toţi profesioniştii din domeniul sănătăţii care continuă să se ocupe şi în ziua de azi de donatorii şi beneficiarii transplantelor. Fiecare experienţă de donare este unică. Şi, deşi a trebuit să mă folosesc de câteva licenţe creative în cazul unor detalii din experienţa lui Alexis cu donarea, ca să plasez povestea într-un anume interval, tema principală a romanului se bazează *pe o experienţă* la prima “ână şi pe un fapt cât se poate de simplu: transplantul de la donatori în viaţă poate salva vieţi. Pentru mai multe infor-®aţii, inclusiv cum să deveniţi donatori de rinichi şi despre

 procesul de donare, accesaţi site-ul Fundaţiei Naţi$_{On}$ pentru Transplantul de Rinichi, a e

Ca întotdeauna, un mare mulţumesc agentei mele, Tar Gelsomino, pentru răbdarea şi încurajările ei, p$_{rec}$^$_m$ ' pentru încrederea totală în băieţii din Clubul de Carte Secret al Domnilor. La fel de multă recunoştinţă am şi pentru editoarea mea, Kristine E. Swartz, care ştie cum să liniştească un scriitor prea stresat. Şi pentru întreagă echipă de marketing, de publicitate şi de vânzări de la Berkley Românce – sunteţi cei mai tari de pe piaţă!

Le mulţumesc prietenelor mele, Meika, Christina, Alyssa, Victoria, precum şi tuturor femeilor de la iubitul meu Binderhaus. N-aş fi putut face asta fără voi.

Şi, în cele din urmă, familiei mele. Mulţumesc că m-aţi suportat! Voi sunteţi motivul pentru care fac asta!

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi-
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 64A, sector 1, Bucureşti, cod poşta] oinsi,
Tel./Pax: 021.319.47.97; 021.319.48.20 7
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoşoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0768.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

ISBN: 978404088-182-7

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 24

Tiparul executat la:

EVEREST

¡TIPOGRAFIA

LYSSA KAY ADAMS a citit primul ei roman de dragoste la o vârstă fragedă, când a şterpelit unul din colecţia bunicii. După o lungă carieră de poveştile în care eroii trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. emoţionante", Lyssei zintă femei care au ultimul cuvânt, bărbaţi cărora nu le este frică să plângă, dar şi câini. Lyssa locuieşte în Michigan, alături de soţul ei, care este jurnalist sportiv, de fiica ei amuzantă şi un maltez răsfăţat căruia ii place să fie legănat ca să doarmă. Când nu scrie, găteşte, işi duce fiica de la un eveniment sportiv la altul sau işi alintă câinele.

IN CURAND $1 PE NETFLIX

DE ACEEAȘI AUTOARE: